ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΝ

ΕΤΟΣ Γ'. Νο 103 ΤΟ ΓΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50 ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926 ΑΡΙΘΜ. ΓΗΛΚΦ. 200

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Πλον

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ...

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκα 7

Ἱδρυτικὰ κεφάλαια 1.000.000 Δρ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Εσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος. . . Δρχ. 130
Εξωτερικοῦ » » » . . . Φρ. 130
Αγγλίας-Αἰγύπτου » . . . Λίρα 1
Ἀμερικῆς » » » . . . Δολλ. 5

Αἱ ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΑΘΗΝΑΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δρχ. 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στῖχος δραχμαὶ 5
Δι' Ἀγγελίας διαίτεραι συμφωνίαι

Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 8

Τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, πλὴν τῶν συνδρομητῶν του καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου του πωλουμένων φύλλων, διαθέτει διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου ἄνω τῶν 25.000 φύλλων, ὡς ἡ κάτωθι βεβαίωσις τούτου :

«Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του τὸ περιοδικὸν «Μπουκέτο» πωλεῖ ἑβδομαδιαίως ἄνω τῶν εἴκοσι πέντε χιλιάδων φύλλων.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δρχ. εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε διαψεύσει τ' ἀνωτέρω.

„ΒΟΤΡΥΣ"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ Ἀποθεματικὸν Δρ.50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἔναντι Χρηματιστηρίου

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

κάμνει ὡραῖο δέρμα. Ζητήσατε δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικούπη 46

ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ Ε. Λ. ΚΑΜΠΑ

Ἰατρὸς - Γυναικολόγος.
Νέας ἀποτελεσματικὸς μεθόδους
Τζώρτζ 6.—Πλατεῖα Κανιγγος.—
Ἀριθ. Τηλεφων υ 30—74.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρείας. Διευθυντοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν. Ὀφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων.

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις, ἀλλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα.
27 Μενάδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλιοθήκας. Γράψατε στὸ «Μπουκέτο».

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

τὸ ὁποῖον πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κιόσκια καὶ τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων ἀποτελεῖ θαῦμα ἐκδόσεως ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης, εἰκόνας καὶ ἐμφανίσεως. Εἰς τὰς πυκνοτυπωμένας σελίδας του συνεργάζονται οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἑλλήνων Λογίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ.κ. Κωστῆς Παλαμᾶς, Παῦλος Νιρβάνας, Λάμπρος Πορφύρας, Μ. Μαλακάσης, Ψυχάρης, Δ. Βουτυρᾶς, Τῖμος Μωραϊτίνης, Δ. Κόκκινος, Θ. Συναδινός, Σταμ. Σταμ., Στεφ. Δάφνης, Ηλ. Βουτιερίδης, Κ. Πασαγιάννης, Μυρτιώτισσα κλπ. κλπ.

Εἰς τὸ «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εὕρετε τέσσερα ὁλόκληρα θεατρικὰ ἔργα, ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ ξένου Θεάτρου.

Θὰ εὕρετε ἐπίσης ὑπέροχα διηγήματα εἰς ἐκλεκτὰς μεταφράσεις τῶν Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ, Ἔντγαρ Πόε, Φρανσουᾶ Κοπέ, Μωπασσάν, Πρεβό, Ρισπέν, Ντὲ Χόγιος Υ Βίνεντ, Πρόνς, κλπ. κλπ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐκτὸς κειμένου πέντε μουσικαὶ συνθέσεις τῶν ἐπιφανεστέρων Ἑλλήνων μουσουργῶν κ.κ. Λαυράγκα, Λαμπελέτ, Βάρβογλη, Σκλάβου.

Πλῆθος ἀνεκδότων, ἀστείων, περιέργων, ποιημάτων κλπ. κλπ.

Ὅλα αὐτὰ εἰς τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὸ ὁποῖον ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΕΙΚΟΣΙ (20) ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Καὶ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ κανένα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι, ἀπὸ κανένα ἑλληνικὸ σπῆτι εἴτε πλούσιο εἴτε φτωχικὸ διότι θὰ εἶνε ἕνα στόλισμα, μία ἀπόλαυση, μία ἀληθινὴ ψυχαγωγία.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΩΝΙΑ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4—55

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡ. ΛΟΥΤΙΖΙΔΗΣ
Χειροῦργος ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Εἰκὶ τετραετίαν εἰδικῶς εἰς Παρισίους σπουδάσας. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν δι' ὁλιγοημέρου ἀνωδύνου θεραπείας τὰς παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων. Οὐλίτιδας, δυσοσμίαν, Pyorrhée καὶ ἄ. διὰ νεωτάτων ἐπιστημονικῶν μεθόδων. Δέχεται 9—12 καὶ 2—6 1/2. 51—ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 51 πάτωμα 2ον.

ΤΟ „ΣΚΕΡΤΣ
96—Ἀχαρνῶν—9
Ἐκθέτει τὴν μεγαλειτ
συλλογὴν πίλων.
Ἐπίσης ἀναλαμβάνει
ἐκτέλεσιν καὶ ἀποστ
παραγγελιῶν δι' ὅλας
Ἐπαρχίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤ
Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐκ
ετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ
Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστ
Κεφαλληνίας 15α. Ὧραι 1—
καὶ 4—6 μ. μ.

CRÈME SIMON
Ἐξαλείφει καθ' ἑκάστην
μεῖα τῆς κοπώσεως καὶ φρ
τὰ ὁποῖα γηράσκουν τὸ πρ
σας. Ἰδοὺ τί ἡ
ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ
σᾶς ἐγγυᾶται
νὰ ξηραίνῃ
λιπαίνῃ τὸ δ
Ἀπομακρ
κατ' αὐτὸν
πον τὴν ἐμφ
τῶν ρυτίδων
φυλάττει εἰς
σωπόν σας
τα καὶ καθ
Πωλεῖται παντοχοῦ
ΚΡΕΜΑ, ΠΟΥΔΡΑ & ΣΑΠΩΝ
PARFUMERIE SIMON
59, Faub. St. — Martin, PA

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Τελεία ἀφαίρεσις περιτ
προσώπου καὶ σώματος δι'
παρ' εἰδικοῦ Ῥαδιολόγου τοῦ
τούτου Βιέννης.
Ἰατρεῖον Λ. Α. ΚΑΜΠΑ
Πλατ. Κανιγγος, (Τζώρτζ 6).

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ καὶ
Αὔραν ἐνοικιάζεται εἰκόνιδ
πεδωμένον καὶ περιμανδοσμ
Χ41. Πήχεων 1500. Πλη
Τυπογραφεῖον Σ. Στράγγαλ
Γ. Γαλάνη. Λέκκα 7.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ὀκαζιὸν ἐν
κὸν Ἑλληνικὸν ἓν Ἑλληνο
καὶ 1ος καὶ 2ος τόμος Γαλλ
νικοί, ἅπαντα χρυσόδετα. Πλ
ρίαι στὰ γραφεῖα τοῦ «Μπου

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ — Τοῦ EMILE PAGÉS

«Μὴ σαλεύεις, Ἐλ Μινούκιο!.. Στάσου ὅπως εἶσαι !... Μὴ σαλεύεις γιατί σὲ σκοτώνω!..»

Η ΤΡΥΠΑ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ὁ Πετρώνιος γύριζε καβάλλα πρὸ τριῶν ὡρῶν. Αὐτὸ τὸ διάστημα χρειαζόταν γιὰ νὰ διασχίσει τὸ χτῆμα τοῦ ἀφέντη του Τζιμένιεθ, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πλούσια καὶ τὰ πιὸ ἀπέραντα τοῦ κάμπου τοῦ Μαραγχάο. Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὴν ἔπαυλη τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἄρχιζε ν' ἀνεβαίνει στὸν ὁρίζοντα. Διαδοχικὰ τὸν εἶδαν νὰ περνάει ἀπὸ μπροστά τους οἱ βοσκοὶ μὲ τὰ μακριὰ λευκὰ μπουρνούζια τους καὶ νὰ μετράει μὲ τὸ μάτι τὰ ποίμνια τους, ἔπειτα οἱ βουκόλοι ἀπομονωμένοι στὴ νομή τους καὶ τέλος στὸ μακρύτερο σημεῖο τοῦ χτήματος, οἱ Ἰνδοὶ μὲ τὰ πολυάριθμα κοπάδια τῶν ἀλόγων. Ἡ κτηνοτροφία εἶνε ὁ πραγματικὸς πλοῦτος αὐτοῦ τοῦ τόπου τῆς Βραζιλίας, ὅπου τ' ἄλογα, οἱ ἀγελάδες καὶ τὰ πρόβατα πολλαπλασιάζονται ἀδιάκοπα.

Ὁ ἀφέντης του ὁ Τζιμένιεθ κατοικοῦσε σὲ μιὰ ἔπαυλη, πλάϊ στὸν κάμπο κοντὰ σὲ μιὰ χαράδρα. Εἶχε φτάσει στὸ μέρος αὐτὸ πρὸ εἴκοσι χρόνων μὲ τὴ Λόλα, τὴ γυναῖκα του, καὶ τὸ Ζουάν, τὸ κουμπάρο του. Ὁ τελευταῖος εἶχε κρεμασμένο στὴν πλάτη του ἕνα κοφφίνι, ὅπου ἔκλαιγε ἕνα μωρὸ—ὁ γιός του ὁ Πετρώνιος. Σ' ἕνα κοφφίνι ποὺ κρεμόταν ἐπίσης στὸ μοναδικὸ μουλάρι τῶν τυχοδιωκτῶν, ἕνα ἄλλο παιδάκι κοιμόταν καὶ εἶταν αὐτὸ ὁ γιὸς τοῦ Τζιμένιεθ καὶ τῆς Λόλας, ὁ Μινούκιο. Στὸ μέρος αὐτὸ πέθαναν ἡ γυναῖκα τοῦ Τζιμένιεθ κι' ὁ πατέρας τοῦ Πετρώνιου. Ἕνας μεγάλος σταυρὸς ἔδειχνε τοὺς τάφους των. Ὁ Πετρώνιος κάνοντας κάθε πρωῒ τὸ γῦρο τῶν χτημάτων, περνοῦσε ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ καὶ προσευχόταν γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ πατέρα του καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε νανουρίσει μέσ' στὴν ἀγκαλιά της. Ἔτσι καὶ τώρα ἀφοῦ ἔκανε τὸν τακτικό του γύρο καὶ τὰ εἶδε ὅλα μέσα στὸ ἀπέραντο χτῆμα, ζωντανοὺς καὶ πεθαμένους, γύριζε στὴν ἔπαυλη ποὺ βρισκόταν ὁ ἀφέντης του ὁ Τζιμένιεθ καὶ ἡ κόρη του ἡ Μαρέγια ποὺ τὴν εἶχε ἀποχτήσει ἀπὸ τὴ δεύτερη γυναῖκα του. Αὐτὸ τὸ πρωῒ ὅμως κάτι τὸν στενοχωροῦσε. Πήγαινε καὶ γύριζε καὶ διαρκῶς τὸ βλέμμα του τὸ εἶχε καρφωμένο στὴν ἔπαυλη. Ἡ Μαρέγια εἴτανε κάτω στὴν αὐλή. Τὰ δεκαπέντε της χρόνια τὴν ἔκαναν νὰ πηδάει, νὰ γελάει καὶ νὰ τραγουδάει ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ. Ἡ Μαρέγια εἶχε φύγει κορυτσάκι ἀκόμα ἀπ' τὴν ἔπαυλη γιὰ τὸ μοναστῆρι τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου τοῦ Μαραγχάο, ὅπου καὶ σπούδαξε. Ἔτσι δὲν γνώρισε τὸν ἀδερφό της τὸν Μινούκιο. Ὅταν ξαναγύρισε στὴν ἔπαυλη ἦταν πειὰ μιὰ μικροῦλα κυρία.

Ὁ Πετρώνιος δὲν ἔπαυε νὰ τὴν κοιτάζει. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ σὲ εἴκοσι λευγῶν ἀκτῖνα πιὸ γοητευτικὸ θέαμα ἀπ' τὴ Μαρέγια, ποὺ τάϊζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ περιστέρια της.

Τὸν ἴδιο αὐτὸ θαυμασμὸ φαίνεται πῶς προκάλεσε ἡ κόρη τοῦ Τζιμένιεθ καὶ σ' ἕνα καβαλλάρη ποὺ φάνηκε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸν κάμπο τῆς μανιόκας· σταμάτησε τὸ ἄλογό του καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, στηλωμένος στοὺς ἀναβατῆρες του, μέσα στὸν ἥλιο.

Ὁ νεοφερμένος εἶταν ντυμένος μὲ τὸν ἀργεντίνικο τρόπο καὶ φαινόταν μᾶλλον σὰν γκῶσος, παρὰ σὰν εἰρηνικὸς βραζιλιανὸς βουκόλος. Εἶταν εὔρωστο παλληκάρι καὶ τὸ σομπρέρο του σκέπαζε ἔμορφα τὸ ἡλιοψημένο του πρόσωπο. Χτυποῦσε ἀδιάκοπα τὰ σπηρούνια του, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε, στὸ τέλος, τὸ ἄλογό του νὰ χρεμετίσει. Ἡ Μαρέγια σήκωσε τὸ κεφάλι της, εἶδε τὸν καβαλλάρη κ' ἔφυγε τρεχάτη. Τότε ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ γελᾶ καὶ τράβηξε κατευθεῖαν πρὸς τὴν ἔπαυλι. Μπρὸς στὴν ἐξώπορτα πήδηξε ἀπ' τὸ ἄλογό του. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε.

Ὁ Πετρώνιος ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέση του· εἶχε γνωρίσει τὸν ξένο καὶ μιὰ σκηνὴ πέρασε ἀμέσως ἀπ' τὸ μυαλό του, μιὰ σκηνὴ τῆς ὁποίας ὁ κυριώτερος ἥρως εἶταν αὐτὸς ὁ καβαλλάρης ὁ ὁποῖος μόλις πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχε μπεῖ στὸ σπῖτι τοῦ Τζιμένιεθ.

***

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ συνέβη πρὸ ἑνὸς χρόνου. Ὁ Πετρώνιος εἶχε φύγει ἀπ' τὴν ἔπαυλη πηγαίνοντας στὸ μοναστῆρι ὅπου σπούδαζε ἡ Μαρέγια, γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρει σπῖτι. Κάνοντας ἕνα σταθμὸ στὸ δρόμο του, μπῆκε σ' ἕνα πανδοχεῖο. Μαζὶ μ' αὐτὸν μπῆκαν στὸ πανδοχεῖο, κι' ἄλλοι ταξειδιῶτες ποὺ ὁδοιποροῦσαν μαζί του. Ἡ ἄφιξη τόσου κόσμου προκάλεσε ἀναστάτωση μέσα στὸ πανδοχεῖο, ὅπου ὁ ὑπηρέτης, ἕνας ἥσυχος Ἰνδὸς, προσπαθοῦσε νὰ τὰ βγάλη πέρα ὅσο μποροῦσε πιὸ καλά. Ἄξαφνα αὐτὸς ὁ ἄγνωστος καβαλλάρης ποὺ ὁ Πετρώνιος εἶχε δεῖ πρὸ ὀλίγου, μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ πανδοχείου, ὅρμησε κατὰ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τὸν μαχαίρωσε μὲ τὴ ναβάγια του. Ἡ πράξη αὐτὴ ἔγινε τόσο γλήγορα ὥστε οὔτε νὰ τὸν συγκρατήσουν πρόφτασαν, οὔτε καὶ νὰ τὸν πιάσουν.

Μιὰ καὶ ὁ δράστης ἐξαφανίστηκε, τότε οἱ ξένοι περιποιήθηκαν τὸν τραυματισμένο Ἰνδὸ ὁ ὁποῖος σὲ λίγο συνῆλθε στὶς αἰσθήσεις του καὶ διηγήθηκε τὰ αἴτια αὐτῆς τῆς ἐπιθέσεως. Ἐκεῖνος ποὺ τὸν τραυμάτισε λεγόταν Ἐλ Μινούκιο κ' εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Νοτιᾶ, μερικοὺς μῆνες προτήτερα, σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Ὁ Ἰνδός, ὁ Τιρμπούκιο, τὸν εἶχε περιμαζέψει στὴν καλύβα του καὶ τὸν

περιποιήθηκε. Ὁ ξένος εἶταν σιωπηλὸς καὶ ὁ Τιρμπούκιο, φλυαροῦσε ὅσο μποροῦσε πιὸ πολὺ γιὰ νὰ κάνει τὴ φιλοξενία του πιὸ εὐχάριστη. Ἕνα βράδυ, ὡστόσο, ὁ Τιρμπούκιο εἶχε ἀφήσει νὰ τοῦ ξεφύγουν μερικὰ λόγια ἀσύνετα, εἶχε μιλήσει γιὰ κάτι ὀρυχεῖα, γιὰ κάτι παλιὰ ὀρυχεῖα ἐγκαταλειμένα ποὺ τὰ εἴξερε καλά. Ἀπὸ τότε ὁ Ἐλ Μινούκιο δὲν τὸν ἄφησε οὔτε στιγμὴ ἥσυχο κι' ἔφτασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὸν ἀπειλήσει μὲ θάνατο γιὰ νὰ τοῦ δείξει τὰ ὀρυχεῖα. Ὁ Τιρμπούκιο ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσει καὶ τὸν ὁδήγησε σὲ διάφορα ἐγκαταλειμένα ὀρυχεῖα, μὰ οὔτε ἴχνος ἀπὸ διαμάντι δὲ βρῆκαν. Οἱ ἀναζητήσεις αὐτὲς ἐξακολουθοῦσαν κάθε μέρα καὶ κάθε φορὰ ποὺ γύριζαν ἄπρακτοι ὁ Μινούκιο ξεσποῦσε στὸ δυστυχισμένο Ἰνδό. Εἶχε γίνει ὁ βασανιστής του κι' ὁ δήμιός του. Τέλος ὁ Τιρμπούκιο μπόρεσε νὰ τὸ σκάσει μὰ ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε οὔτε νὰ συλλογιστῇ νὰ γυρίσει στὴν καλύβα του, εἶχε ξεπέσει σ' αὐτὸ τὸ πανδοχεῖο, πού, ὡστόσο ὁ ἄλλος μπόρεσε νὰ τὸν ξαναβρεῖ.

Καὶ αὐτὸς ὁ Μινούκιο βρισκόταν τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή, μέσα στὴν ἔπαυλη τοῦ ἀφέντη Τζιμένιεθ. Ὁ Πετρώνιος ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔβλεπε τώρα δυὸ ἄντρες μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου: τὸ γκῶσο τὸ Μινούκιο, δυνατὸ ἄντρα καὶ ψηλὸ καὶ τὸ Τζιμένιεθ, ἐπίσης δυνατό, ἐπίσης ψηλὸν σὰν κι' αὐτόν. Ἡ φωνὴ καὶ τῶν δυονῶν εἶταν ἄγρια, δυνατή.

— Ἔτσι, λοιπόν, πατέρα... Δὲ δίνεις οὔτ' ἕνα τάλληρο στὸ γιό σου στὴν ἀνάγκη του, οὔρλιαζε ὁ Μινούκιο.

— Ὄχι τάλληρο, ἀλλὰ οὔτε φράγκο, οὔτε πεντάρα... Δὲ θέλω νὰ βλέπω ἕναν παλιάνθρωπο σὰν καὶ σένα στὸ σπῖτι μου. Γύρισέ μου τὶς πλάτες σου, Μινούκιο, ἀρκετὰ εἶδα τὰ μοῦτρα σου. Δὲν εἶσαι πιὰ παιδί μου.

Τὰ μάτια τοῦ Μινούκιο πέταξαν μι' ἀστραπὴ κι' ἀπάντησε μὲ μῖσος:

— Ναί... σωριάζεις τὰ λεφτά σου γιὰ τὴ μικρή, τὴν ἀδελφή μου... Δὲ σὲ κατηγοράω ποὺ ξαναπαντρέφτηκες λίγο ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου... αὐτὸ εἶταν δική σου δουλειά... Μὰ ποὺ μ' ἔστειλες στὸ λύκειο ἀντὶ νὰ μὲ κρατήσης κοντά σου.

— Σὲ κράτησα ὅσο μποροῦσα, ἄθλιε!... Θυμήσου, πέντε χρόνων ἔκλεβες κιόλας!

— Καλὰ ὅλα ὅλ' αὐτά! Μὰ τώρα ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ζητήσω τὸ μερίδιό μου. Μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ χρωστᾶς κάτι ἀκόμα!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Τζιμένιεθ οὔρλιαζε λυσασμένα.

— Δὲ σοῦ χρωστάω τίποτε, τίποτε, πεντάρα, σοῦ λέω. Τὸ μερίδιό σου, τὸ πῆρες, ληστῆ! Δέκα ὁλόκληρα χρόνια δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ πληρώνω χρέη σου. Ὄχι, φτάνει πιά, τελείωσαν ὅλα!

— Καθὼς βλέπω ἐπῆρες τὴν ἀπόφασή σου! Τόσο τὸ χειρότερο γιὸ σένα!

— Φοβερίζεις, κανάγια!

— Ἐσὺ μοῦ ἔδωσες αὐτὸ τὸ δικαίωμα! Ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶπες ὅτι ὁ Ἐλ Μινούκιο δὲν εἶνε πιὰ παιδί σου. Στὸ μέλλον, φυλάξου ἀπὸ μένα!

Ὁ κτηματίας μανιασμένος σήκωσε τότε τὴ γροθιά του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσει, μὰ ὁ Μινούκιο ὅρμησε πρὸς τὴν πόρτα, καβάλλησε τ' ἄλογό του, χώνοντας τὰ σπηρούνια του μέσ' στὴν κοιλιά του. Εἴτανε πιὰ μακριά, μὰ ἡ φοβέρα του ἀντηχοῦσε ἀκόμα μέσα στὴν ἔπαυλη:

— Πατέρα, θὰ μετανοήσεις... Τζιμένιεθ, φυλάξου... φύλαγε τοὺς δικούς σου... Σὲ λίγο!

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ἄμμος, ριγμένη ἀπὸ κάτω ἀντήχησε στὰ τζάμια τοῦ παραθύρου τῆς Μαρέγιας. Ἡ Μαρέγια τὸ ἄνοιξε. Ὁ Πετρώνιος, κρυμμένος μέσα στὴ βλάστηση τοῦ κήπου, τῆς ἔκανε νόημα. Ἐκείνη βιάστηκε νὰ κατέβη. Ὁ μιγὰς τὴν παρέσυρε γρήγορα πρὸς μιὰν ἄκρη τῆς χαράδρας, ποὺ τὴν εἶχαν ἀπὸ καιρὸ γιὰ καταφύγιό τους. Πρὶν ἀκόμα καθήσουν κάτω ὁ Πετρώνιος ἄρχισε νὰ τῆς λέει:

— Μικρή μου φίλη, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γύρισες ἀπὸ τὶς καλόγριες ἔχεις γίνει μιὰ γυναῖκα δυνατή. Ἀπὸ τὸ Καΐζας ὡς τὴ Μπάχια δὲ βρίσκεται ἄλλη γυναῖκα ἀμαζόνα σὰν κι' ἐσένα. Δὲ φοβᾶσαι οὔτε τὸν κόμπρα ποὺ εἶνε κρυμμένος μέσ' στὰ χόρτα, οὔτε καὶ τὸ βόα ποὺ εἶνε τυλιγμένος γύρο ἀπὸ ἕνα δέντρο. Μά, πές μου, θὰ φοβόσουνα ἕνα ἄντρα;

Ἐκείνη ἀνασήκωσε τὰ μάτια της, γελῶντας καὶ σκεπτική, καὶ εἶπε:

— Ἕναν ἄντρα;... Δὲν ξέρω. Ποιὸν θέλεις νὰ πῆς;... Τὸ χτεσινό;

Ὁ Πετρώνιος κούνησε τὸ κεφάλι του, καταφατικὰ καὶ εἶπε:

— Ναί, εἶνε ἕνας ἐχθρὸς τοῦ πατέρα σου, Μαρέγια, ἕνας ἐχθρός ἐπικίνδυνος. Τὸ μῖσος του ἄρχισε νὰ ξεσπάει· σήμερα τὸ πρωΐ κιόλας, κάνοντας τὴ βόλτα μου, βρῆκα πέντε πρόβατα ἀπὸ τό κοπάδι τοῦ Ζαγκάρ, πνιγμένα.

— Καὶ χρειάζεσαι τίποτε ἀπὸ μένα, Πετρώνιε μου;

— Ναί, μικροῦλα μου. Πρέπει νὰ μεταχειριστοῦμε κάποια πανουργία γιὰ ν' ἀποφύγουμε νὰ χυθεῖ τὸ αἷμα τοῦ πατέρα σου ἢ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄκου. Πήγαινε στὸ σταῦλο. Θὰ βρῆς τὸ Μπάνζο σελλωμένον. Καβάλλησε τον καὶ τράβα κατὰ τὰ ὀρυχεῖα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ τριγυρίζῃ κατὰ κεῖ. Ἅμα σὲ ἰδεῖ θὰ προσπαθήσει νὰ σὲ πλησιάσει. Ἄφησέ τον νὰ τὸ κάνει. Θὰ θελήσει, χωρὶς ἄλλο, νὰ σὲ παρασύρει· ἀκολούθησέ τον, μὰ προσπάθησε νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Συρίνγκας. Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσαι; Τότε, πήγαινε!

Ἐκείνη τράβηξε πρὸς τὸ σταῦλο, ἐνῷ ὁ Πετρώνιος χανότανε μέσ' στὰ ψηλὰ χόρτα...

. . . .

Σὲ λίγο ἡ Μαρέγια ἔφτασε καβάλα στὰ ὀρυχεῖα καὶ συνάντησε τὸν Μινούκιο. Δὲν ἄργησαν νὰ πιάσουν κουβέντα. Βλέποντάς τους κανεὶς μέσ' στὸν ἥλιο θὰ τοὺς ἔπαιρνε γιὰ ἐρωτευμένους. Τρομαγμένη ἀπὸ τὴ συνάντηση αὐτή, ἡ Μαρέγια ἔκανε στὸ σύντροφό της διάφορες παιδιακίσιες ἐρωτήσεις: τὸν ρωτοῦσε ἀπὸ ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ κόκκινο φουλάρι του, ἂν ὅλοι οἱ βουκόλοι τῆς Ἀργεντίνας εἶχαν ἀσημένια σπηρούνια σὰν κι' αὐτὸν κι' ἄλλα παρόμοια. Ἐκεῖνος τσακιζόταν ν' ἀπαντάει.

Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ φαινόταν θαυμαστό, ἀπίστευτο, εἶταν ἡ τύχη ποὺ τοῦ ἔρριξε μέσ' στὰ χέρια του τὴν ἀδελφή του. Βέβαια, ὁ Τζιμένιεθ θὰ πλήρωνε βασιλικὰ λύτρα γιὰ νὰ ἐξαγοράσει τὴ Μαρέγια του, τὸ μαργαριτάρι τῆς καρδιᾶς του.

Διάσχιζαν τὸ δάσος τοῦ Συρίνγκας, ὅταν ἄξαφνα μιὰ φωνὴ ἀκούστηκεν: ἕνας ἄντρας, ἕνας ἰθαγενὴς βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σύδεντρο.

Ὁ Μινούκιο ἔφερε τὸ χέρι στὴ ναβάγια του, μὰ τὸ τράβηξε πάλι ἀμέσως. Ὁ φτωχὸς διάβολος ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ σύδεντρο δὲν τὸν ἐφόβιζε καθόλου. Μισόγυμνος, μὲ μιὰ βαμπακερὴ ζώνη μονάχα, ἔπαιζε σὰν παιδὶ κυλῶντας στό χῶμα δυὸ πετραδάκια καὶ συνοδεύοντας τὸ κύλημά τους μὲ μιὰ μονότονη ψαλμωδία. Τὰ πετραδάκια ἔλαμπαν ἀλλόκοτα. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦρθε καὶ κύλησε ἄξαφνα ὡς τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου τοῦ Μινούκιο, ὁ ὁποῖος τὸ ἅρπαξε ἀμέσως.

Μιὰ μεγάλη χαρὰ τὸν ἐπλημμύρισε ἀμέσως. Τὸ πετραδάκι αὐτὸ εἶταν διαμάντι. Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ἰθαγενὴς ἔπαιζε μ' ἕνα διαμάντι! Ἄ, εἶχε πολὺ τύχη σήμερα ὁ Μινούκιο: ἐκδικιόταν τὸν πατέρα του κ' εὕρισκε τὴν τύχη του! Εἶχε ἁρπάξει ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸν ἰθαγενῆ, ποὺ δὲν εἶταν ἄλλος παρὰ ὁ Πετρώνιος μεταμφιεσμένος.

—Πές μου, ποὺ τὸ βρῆκες αὐτό; Μίλα λοιπόν; ρωτοῦσε.

Ὁ Πετρώνιος ἔκανε πὼς ἔτρεμε, ἐνῷ λόγια μπερδεμένα ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Μὰ ἔχω κι' ἄλλα, ἔλεγε. Πολλά, πολλά... Θὰ σοῦ τὰ δώσω, μὰ ἄφησέ με πρῶτα... ἄφησέ με. Ναί, ἔχω κι' ἄλλα, πολλά. Θὰ σοῦ δείξω τὸν κρυψῶνα τους γιὰ νὰ πάρεις νὰ παίξεις καὶ σὺ μ' αὐτὲς τὶς ὄμορφες πέτρες. Μὰ ἄφησέ με.

Ὁ Μινούκιο κοίταξε κάμποσο τὸν Πετρώνιο. Μά, ἔτσι ὅπως εἶταν, δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ προκαλέσει καμμιὰ ὑποψία. Φαινόταν σὰν ἕνας ἠλίθιος ἰθαγενὴς καὶ τίποτε παραπάνω! Στράφηκε πρὸς τὴ Μαρέγια καὶ τῆς εἶπε:

— Σενιορίτα, μεῖντε ἐσεῖς νὰ φυλάξετε τ' ἄλογα. Πρέπει ν' ἀκολουθήσω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο. Δὲ θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω.

Οἱ δύο ἄντρες ξεκίνησαν. Ἔστριψαν τὴ γωνία τοῦ δάσους, ἀκολούθησαν ἕνα λειβάδι ἔρημο, καὶ βρέθηκαν, ἔξαφνα, σ' ἕνα στενὸ δρομάκο ποὺ δὲ τὸν φανταζόταν κανείς. Ὁ δρομάκος αὐτὸς ἔβγαινε σὲ μιὰ κατηφοριά, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τῆς ὁποίας εἶταν βράχοι κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη γκρεμός. Ὁ Πετρώνιος ἄρχισε νὰ κατεβαίνει, ἐνῷ ὁ Μινούκιο τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἄξαφνα ὁ μιγὰς στάθηκε μπρὸς σὲ μιὰ τρύπα κι' ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα. Μὰ ὁ Μινούκιο μὲ μιὰ γροθιὰ τὸν παραμέρισε κι' ἄρχισε νὰ ψάχνει ὁ ἴδιος. Ἕνα ἕνα ἔβγαζε τὰ διαμάντια ἀπὸ μέσα καὶ τὰ σώριαζε δίπλα του.

Ἀθόρυβα τότε ὁ Πετρώνιος ἀνορθώθηκε καὶ μιὰ ναβάγια, ποὺ τὴν τράβηξε ἀπὸ τὴ ζώνη του, ἔλαμψε μέσ' στὰ χέρια του. Σ' ἕνα λεπτὸ ἡ λεπίδα της χαΐδευε τὰ πλευρὰ τοῦ Μινούκιο. Θὰ εἶταν παιγνίδι γιὰ τὸν Πετρώνιο, νὰ τὸν καρφώσει στὴ γῆ ἔτσι ὅπως εἶταν πεσμένος. Μόλις ἔννοιωσε τὴ θέση του ὁ Μινούκιο μούγκρισε μὲ λύσσα.

— Μὴ σαλεύεις, Ἐλ Μενούκιο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πετρώνιος, στάσου ὅπως εἶσαι μὲ τὰ μοῦτρα μπρὸς στὴν τρύπα. Μὴ σαλεύεις γιατὶ σὲ σκοτώνω. Ναί, εἶμαι ὁπλισμένος καὶ πιάστηκες στὴν παγίδα. Ἕνα κίνημα μονάχα ἂν κάνεις, θὰ σὲ ρίξω στὸ γκρεμό.

» Τώρα, ἄκου με: ἂν θελήσεις, ὅλ' αὐτὰ τὰ διαμάντια εἶνε δικά σου... θὰ σοῦ τὰ δώσω. Τὰ εἶχα γιὰ τὴ μικροῦλα, τὴν ἀδελφή σου· θὰ τῆς τὰ ἔδινα γιὰ προῖκα, καταλαβαίνεις; Μὰ ἐκείνη δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτά, ἔχει πολλὰ περισσότερα. Κ' ἐσὺ ἦρθες ἐχθὲς νὰ ζητήσῃς τὸ μερίδιό σου ἀπ' τὸν πατέρα σου. Νά το! Τὰ διαμάντια εἶνε δικά σου, ὅλα, μὰ μὴ σαλεύεις γιατὶ σὲ σκοτώνω! Ἄκου ἀκόμα, Μινούκιο, γιὲ τοῦ ἀφέντη μου. Θὰ ξεχάσῃς ὅτι σοῦ ἔκανε χτὲς ὁ Τζιμένιεθ, θὰ ξεχάσῃς τὰ λόγια ποὺ εἴπατε καὶ προπάντων θὰ ξεχάσῃς ὅτι ἔχεις πατέρα σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Ὁρκίσου μου στὴ Μαύρη Παναγία τῆς Μπάχιας, ποὺ εἶνε κακιὰ στοὺς ἐπιόρκους καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς μαζὶ μὲ τὰ διαμάντια. Ὁρκίσου μου.

Σιωπὴ ἁπλώθηκε γιὰ ἕνα λεφτὸ κ' ἔπειτα πνιγμένα λόγια βγῆκαν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Μινούκιο. Παραιτιότανε ἀπὸ τὴν ἐκδίκησή του, προτιμῶντας τὰ διαμάντια ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἡ Μαύρη Παναγία τῆς Μπάχιας! Εἶχε ὁρκιστεῖ σ' αὐτή! Βέβαια ποτὲ δὲ θὰ παράβαινε τὸν ὅρκο του! Ἐξ ἄλλου τὶ τὸν ἔνοιαζε πιὰ γιὰ τὸν πατέρα του, τώρα ποὺ εἶχε γίνει πλούσιος!

***

Ὁ Πετρώνιος κ' ἡ Μαρέγια ἔφτασαν στὴν ἔπαυλη μόλις τὴν ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ ὕπνου. Ὁ Τζιμένιεθ κάπνιζε ἕνα χοντρὸ ποῦρο ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του στὴ βεράντα. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα τουφέκι κ' ἔρριχνε γύρω του λοξὰ βλέμματα. Βλέποντας τοὺς δυὸ νέους, στέναξε μ' ἀνακούφιση· φώναξε τὴν κόρη του καὶ κυττῶντάς τὴν ν' ἀχτινοβολάει μέσ' στὸν τροπικὸ ἥλιο, εἶπε:

— Ἀργήσατε, πολὺ παιδιά μου. Καλὰ γι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλά, μὴν τραβήξετε πιὰ μακριά. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ξέρω πὼς ἡ κόρη μου εἶν' ἔξω αὐτὴ τὴν ὥρα.

— Ὤ, πατέρα, ἐκάναμε ἕναν ἁπλὸ περίπατο, ἀπάντησε ἡ Μαρέγια.

Ἕναν ἁπλὸ περίπατο, στ' ἀλήθεια. Καὶ πίσω ἀπὸ τὴ Μαρέγια, ὁ Πετρώνιος χαμογελοῦσε...

Emile Pagès

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΜΙΛΤ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ὁ κ. Λιδωρίκης καὶ ὁ σωσίας του. Τὰ βάσανά του. Ὅπου πληρώνει τὶς ἁμαρτίες τοῦ κ. Γ. Βλάχου. Ἡ κ. Ἄρτεμις Κυπαρίσση καὶ ἡ ξενομανία τῶν Ἑλλήνων. Πῶς παρουσιάσθη ὡς... Ἰταλὶς καλλιτέχνις. Ὁ κ. Βουτυρᾶς 12ετὴς διηγηματογράφος. Τὸ ξυλοκόπημα. Ζητήσατε τὴν γυναῖκα! Ὁ καθηγητὴς μὲ τὸν κόκκινο μποξᾶ καὶ τὸ κινίνο. Διδάσκαλος ξιφασκίας καὶ τενόρος. Μαθηταὶ ποὺ δὲν πληρώνουν οὔτε τὸ... πετρέλαιο! κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ὁ κ. ΜΙΛΤ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Μιλτ. Λιδωρίκης μᾶς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι κωμικοτραγικὸν περιστατικὸν τῆς ζωῆς του:

Φαίνεται ὅτι ὁ ἀγαπητὸς καὶ ἀδελφικός μου φίλος κ. Γεώργιος Βλάχος, ὁ τῆς «Καθημερινῆς» ἰδιοκτήτης, εἶνε ὁ Σωσίας μου καὶ ἐγὼ ὁ δικός του.

Λένε πῶς μοιάζουμε πολύ, ἀκόμη καὶ τώρα ποὺ ἐκεῖνος εἶνε νέος κι' ἐγὼ βαίνω πρὸς τὸ γῆρας. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ ἐνόμιζαν πολλοὶ ὡς ἀστεῖον ἂν δὲν συνέβαιναν κάθε μέρα καὶ στοὺς δύο ἐπεισόδια ἀληθινὰ περίεργα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα εἶνε καὶ αὐτό ποὺ θὰ διηγηθῶ.

Μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, πρὸ τριῶν μηνῶν, κατὰ τὰς ὀκτὼ ἐνῶ κοιμώμουν, τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας μου ἄρχισε νὰ κτυπᾷ μὲ κάποια ἐπιμονή.

Καμμιὰ ὄρεξι νὰ σηκωθῶ δὲν εἶχα, καὶ ἐπειδὴ ἦταν Κυριακὴ πρωῒ καὶ ἡ γηραιὰ νταντά μου, ἡ ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐρχομένη στὸ πτωχικό μου «γιὰ τὴ λάτρα του» ὅπως ἔλεγε, ἀπουσίαζε, ἐφώναξα ἀπὸ τὸ κρεββάτι;

— Ποιὸς κτυπᾷ; Ποιὸς εἶνε;

— Ἐγὼ!...

— Ποιὸς ἐσύ;

— Ὁ σωφέρ... ποὺ σᾶς πῆγα προχθὲς στὸ Φάληρο καὶ μοὔπατε νἄρθω σήμερα νὰ πληρωθῶ.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατάλαβα λέξι, ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ ἄκουσα, γιατὶ δὲν χρεωστοῦσα σὲ κανένα σωφερ. Γι' αὐτὸ καὶ φώναξα μὲ θυμό:

— Δὲν σοῦ χρεωστῶ τίποτε, κ' ἔκαμες κακὰ νἄρθῃς νὰ μὲ ξυπνήσῃς Κυριακάτικα. Πήγαινε στὴ δουλειά σου, Χριστιανέ μου...

— Μά, κύριε...

— Δὲν ἔχει οὔτε κύριε, οὔτε ξεκύριε. Θέλω νὰ κοιμηθῶ...

Τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζῃ καὶ σὲ λίγο ἡ ἡσυχία ἀπεκατεστάθη· ὁ ὕπνος μου ὅμως κόπηκε, διότι ἡ σκέψις τί ἄραγε νὰ συμβαίνῃ, δὲν μ' ἄφινε νὰ τὸν ξαναπάρω.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐνῶ περνοῦσα ἀπὸ τὴν πλατεῖα τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων, ὅπου στέκουν τ' αὐτοκίνητα, μ' ἐπλησίασε καὶ μὲ σταμάτησε ὁ πολὺ γνωστὸς στὰς Ἀθήνας ἰδιοκτήτης αὐτοκινήτων κ. Σπῦρος Δανίλης, παλαιὰ γνωριμία μου.

Ὁ κ. Μιλ. Λιδορίκης

— Τὸ πρωΐ, μοὖπε, σᾶς ἔστειλα ἕνα σωφὲρ ποὺ καθὼς ἔλεγε τοῦ χρωστούσατε... «ἕνα Φάληρο»!

— Ἀλήθεια, Σπῦρο, ποιὸς εἶν' αὐτός; Ἐγὼ δὲν ὀφείλω σὲ κανένα σωφέρ...

— Σταθῆτε νὰ τὸν φωνάξω... Εἶνε ἐκεῖ..

Σὲ λιγάκι ὁ ἀπαιτητὴς σωφέρ, εὑρέθη ἀπέναντί μου.

— Μὲ ξέρεις καλά; τὸν ρώτησα.

— Καλὲ τί λέτε; Ἐσᾶς δὲν ξέρω;

— Καὶ σοῦ χρεωστῶ ἐγὼ ἀγῶγι;

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ξεχάσατε;

Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ὁ κύριος σωφὲρ μὲ προσέβαλλε.

— Δὲν θᾶσαι καλά, τοῦ ἀπήντησα.

Ὁ φίλος Σπῦρος παρενέβη.

— Ἐγώ, σοῦ τὸ εἶπα πῶς κἄποιο λάθος θὰ κάνεις, εἶπε στὸ σωφέρ.

— Μὰ τί λάθος νὰ κάνω, κὺρ Σπῦρο; Τὴν Τρίτη τὸ ἀπόγευμα πῆρα τὸν κύριο μὲ μιὰ κυρία καὶ κατεβήκαμε στὸ Φάληρο· ἐκεῖ μείναμε λίγο. Στὸ γυρισμὸ ἔξω ἀπὸ τὸν ἅγιο Σώστη εἴδαμε δύο αὐτοκίνητα ἀναποδογυρισμένα καὶ δυὸ ἐργατικοὺς πληγωμένους καὶ πεσμένους κατὰ γῆς. Τότε μὲ διατάξατε: «Στάσου». Στάθηκα. Σεῖς καὶ ἡ κυρία κατεβήκατε καὶ ὅταν εἴδατε τί εἶχε συμβεῖ μὲ διατάξατε πάλι νὰ πάρω ἀμέσως τοὺς πληγωμένους, νὰ τοὺς φέρω στὴν Ἀθήνα, νὰ τοὺς πάω ὅπου ἔπρεπε, νὰ μὴν πάρω δεκάρα ἀπὸ κανένα καὶ νὰ πληρωθῶ ἀπὸ σᾶς. Μάλιστα μὲ ἐρωτήσατε: «Μὲ ξέρεις;». «Ἐσᾶς δὲν ξέρω;» ἀπήντησα τότε ἐγώ.

Δὲν κρύπτω ὅτι ἄρχισα σοβαρῶς νὰ σκέπτωμαι μὴ τυχὸν ἔκανα τὴν εὐγενῆ αὐτὴ πράξι ποὺ διηγεῖτο ὁ σωφερ καὶ τὴν λησμόνησα. Τὸν κύτταξα μέσα στὰ μάτια.

— Νὰ σᾶς πῶ μάλιστα καὶ ἄλλες λεπτομέρειες ἀκόμη, προσέθεσεν ὁ σωφέρ. Μ' ἐρωτήσατε ἂν εἶχα μαζύ μου παράδες γιὰ τὴν περιποίηση τῶν πληγωμένων, ἀλλοιώτικα νὰ μοῦ δίνατε. Ἐκείνη μάλιστα τὴν ἡμέρα φορούσατε σκληρὸ καπέλλο μαῦρο.

Ἀμέσως τότε τοῦ ἀπήντησα:

— Ἂν φοροῦσα σκληρό. Τότε, δὲν σοῦ ὀφείλω τίποτε, γιατὶ τέτοιο εἶδος καπέλλο δὲν ἔχω...

Ὁ σωφὲρ ἔδειξε δυσπιστίαν, ἐνῶ ὁ Σπῦρος γελῶν μοῦ εἶπε:

— Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τί θὰ συνέβη. Θἆταν ὁ κύριος Γιῶργος...

— Ποιὸς Γιῶργος;

— Ὁ κύριος Βλάχος...

Ὁ σωφὲρ ποὺ ἐγνώριζε τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Καθημερινῆς» ἀμέσως ἐννόησε ὅτι ἔκανε λάθος.

— Συγγνώμην. Ἔχει δίκηο. Τώρα ποὺ σᾶς βλέπω καὶ θυμᾶμαι καὶ τὸν κὺρ Γιῶργο καταλαβαίνω τὸ λάθος μου.

Καὶ πράγματι ὁ ἀγαπητὸς Βλάχος εἶχε παραχωρήσει τὸ αὐτοκίνητό του εἰς τοὺς τραυματίας καὶ πλουσιοπαρόχως ἀπεζημίωσε τὸν σωφὲρ ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν πῆγε στὸ γραφεῖο του.

Ἐγώ, ὅμως, περιμένω τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μοῦ φέρει κανεὶς μερικὰ χιλιάρικα τῶν εἰσπράξεων τῆς «Καθημερινῆς» καὶ θὰ μοῦ τὰ δώσῃ πέρνοντάς με γιὰ τὸν ἰδιοκτήτη της. Τότε δὲν θὰ ἀρνηθῶ ὅτι εἶμαι ὁ «κὺρ Γιῶργος». Ὡρισμένως ὄχι.

Ἡ κ. ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ

Ἡ καλλιτέχνις τοῦ μελοδράμματος κ. Ἄρτεμις Κυπαρίσση μᾶς διηγήθη τὸ ἑξῆς χαριέστατο ἀνέκδοτο τῆς παιδικῆς της ἡλικίας:

— Ὅταν ἤμουνα πολὺ μικρὴ ἀκόμα, μαθήτρια τοῦ Ὠδείου, μιὰ μέρα ὁ καθηγητής μου κ. Ναζος μοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, μικροῦλα μου, πὼς ἐδῶ στὴν πατρίδα μας, τὴν Ἑλλάδα, ὁ κόσμος ἔχει πάθει μιὰν ἀρρώστεια, ποὺ τὴ λενε «ξενομανία», δηλαδὴ νομιζουν πώς, ὅτι διαβάζουν ἢ βλέπουν ἢ ἀκοῦνε ξένο, εἴτε στὸ θέατρο, εἴτε στὴ μουσική, εἶνε ἀριστούργημα. Τὰ δικά μας ἔργα δὲν τοὺς ἀρέσουν... Λοιπὸν πρεπει ἐμεῖς ὅσο καὶ ὅπως μποροῦμε νὰ γιατρεψουμε αὐτὴ τὴ κακιὰ ἀρρώστεια, ἀπ' τὴν ὁποίαν ὑποφέρει ὁ κόσμος. Δὲν χρειαζεται νὰ γινουμε γι' αὐτο γιατροί.

Ἄκουσε μόνον νὰ ἰδῇς τί πρέπει νὰ γινῃ. Αὔριον θὰ δοσουμε μιὰ συναυλία, ὅπου πρόκειται νὰ τραγουδησουν πολλοί. Στὰ διαλείματα θὰ βγῇς ἐσὺ νὰ τραγουδήσῃς τὴ ρωμάτζα ἐκείνη στην ὁποίαν ἔχεις τοσο καλὰ γυμνασθῇ. Ὁ κόσμος δὲν σὲ ξέρει; Ἡ φωνή σου ἔχει τοσο καλὰ ἐξελιχθεῖ, ποὺ θὰ κανῃς μεγαλην ἐντυπωσι ἂν παρουσιαστῇς ὡς καλλιτέχνις τῆς φωνῆς, π.χ. Ἰταλις. Ἔτσι θὰ σὲ προσέξουν ἀσφαλῶς, καὶ θα σὲ χειροκροτήσουν θερμότατα. Στὸ τέλος τῆς συναυλίας, τότε, βγαίνεις καὶ λὲς πῶς εἶσαι ὄχι Ἰταλίς, ἀλλὰ μόνον ἡ μικροῦλα κόρη τοῦ Ἕλληνος καλλιτέχνου κ. Παντοπούλου...

Ἡ κ. Ἄρτεμις Κυπαρίσση

Πράγματι ἔτσι κι' ἔγινε. Βγῆκα καὶ τραγούδησα. Μὲ πῆραν γιὰ Ἰταλίδα, μὲ ἀπεθέωσαν κι' ὅταν στὸ τέλος τοὺς εἴπαμε ποιὰ εἶμαι μείνανε κόκκαλο... Δυστυχῶς ὅμως οὔτε μὲ τὸ κόλπο αὐτὸ γιατρεύτηκαν οἱ ρωμηοὶ ἀπ' τὴν «ξενομανία» τους, ἀπ' τὴν ὁποίαν ὑποφέρουν καὶ σήμερα ἀκόμη....

Ο κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

— Τὴν μανία μου νὰ γράφω διηγήματα, ἄρχισε νὰ μᾶς διηγεῖται ὁ διηγηματογράφος κ. Δ. Βουτυρᾶς, ποτὲ δὲν τὸν ἐπλήρωσα τόσο ἀκριβά, ὅσο μιὰ φορά, πρὸ πολλῶν χρόνων, τὴν ἐποχὴ ποὺ πήγαινα στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τοῦ Πειραιῶς. Δὲν εἴμουν τότε παραπάνω ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν. Ἀντὶ νὰ μελετῶ τὰ μαθήματά μου, περνοῦσα τὶς ὧρες μου γράφοντας διάφορες σκέψεις, μικρὰ δράματα καὶ διηγήματα. Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τίποτε δὲν ἔχει περισωθεῖ, οὔτε θυμοῦμαι τί ἀκριβῶς ἦσαν. Τὴν ἐποχὴ ποὺ μοῦ συνέβη τὸ ἐπεισόδιο ποὺ θὰ ἀκούσῃς εἶχα ἀγοράσει μὲ τὶς οἰκονομίες μου, ἕνα χοντρὸ τετράδιο ντυμένο μὲ μουσαμᾶ. Ἐκεῖ μέσα σημείωνα ὅ,τι μοῦ κατέβαινε στὸ κεφάλι. Μὲ τὴν παρέα μου πηγαίναμε συχνὰ ἀπ' τοῦ Βαβουλα, στὸ Νέο Φάληρο. Μιὰ μέρα, κοντὰ στὴ θέσι ὅπου βρίσκεται σήμερα τὸ θέατρο τοῦ Νέου Φαλήρου, συναντήσαμε μιὰ κοπέλλα μὲ τὴν δασκάλα της. Ἐγὼ ἐνθουσιάσθηκα καὶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου ὅταν γύρισα τὸ βράδυ στὸ σπίτι ἔγραψα ἕνα διήγημα. Τὸ διήγημα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν κοπέλλα, ἦταν ἕνας διαρκὴς ὕμνος στὴν ὀμορφιά της. Ἐξεθείαζα τὰ «χειλάκια της», τὰ πλούσια της μαλλιά, τὴ λυγερή της μέση, τὸ περήφανό της περπάτημα κτλ. κτλ.

Καθηγητής μου τῶν ἑλληνικῶν ἦταν τότε κἄποιος Ρ.—πέθανε τώρα, θεὸς σχωρέσ' τον! θηρίο σωστό. Δὲν θυμοῦμαι λοιπὸν πῶς ἔπεσε τὸ καταραμένο τετράδιο στὰ χέρια του. Σὰ νὰ προησθάνετο τὸ ἔγκλημά του, τὸ πῆρε, τὸ ξεφύλλισε, καὶ αἴφνης, σταμάτησε κἄ-

που. Ἦταν ἡ πρώτη σελίδα τοῦ διηγήματός μου. Ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ δυνατὰ εἰς ἐπήκοον ὅλης τῆς τάξεως. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν στὰ «χειλάκια» καὶ στὰ «ματάκια» τῆς νέας σταμάτησε ἀποτόμως. «Ἔλα 'δῶ, Βουτυρᾶ! μοῦ κάνει συνοφρυωμένος σὰν νεφεληγηρέτης Δίας. Τί εἶνε αὐτὲς οἱ ἀνοησίες ποὺ ἔγραψες στὸ τετράδιό σου;»

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησί μου, μὲ ἁρπάζει καὶ μοῦ δίνει ἕνα ξῦλο, ποὺ ἀκόμη ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, δὲν τὸ ξέχασα. Ἔτσι ποὺ λέτε πρωτοπλήρωσα τὴν διηγηματογραφική μου μανία.

Ὡς μαθητὴς ἤμουν πολὺ κακός. Οἱ καθηγηταί μου μοῦ ἔβαζαν διαρκῶς μηδενικά, τὰ ὁποῖα ὅμως κατώρθωνα νὰ μεταβάλω σέ... ἐξάρια! Περίμενα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία καὶ ὅταν ξεχνοῦσαν οἱ καθηγηταὶ ἐπάνω στὴν ἕδρα τὸν κατάλογο, ἔτρεχα, εὕρισκα τ' ὄνομά μου, ὅπου ἦταν σημειωμένες, σὲ ἀτελείωτη σειρά, μικρὲς ρόδες καὶ τὶς ἔκαμνα ἐξάρια. Ἐνιάρια δὲν τολμοῦσα νὰ τὶς κάνω· γιατὶ δὲ θὰ πίστευαν οἱ καθηγηταὶ πῶς μοῦ εἶχαν βάλει τόσο μεγάλο βαθμὸ καὶ θὰ κινοῦσα τὴν ὑποψία των. Στὰ μαθηματικὰ ἰδίως ἤμουν ἐλεεινὸς μαθητής. Δὲν εἶχα ποτὲ συμπάθεια στὰ νούμερα οὔτε ἦσαν ποτὲ τὸ φόρτε μου τὰ νούμερα. Δὲν καταλάβαινα γρῦ ἀπὸ μαθηματικά. Ἀράδειαζα τὰ νούμερα στὴν τύχη, τσάτρα-πάτρα. Καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν μου στὸ σχολεῖο τοῦ Πειραιῶς ἦταν ἕνας περιεργότατος τύπος. Φοροῦσε διαρκῶς ἕναν κόκκινο μποξᾶ καὶ μασσουλοῦσε κινίνο ὁλοένα· φαίνεται ὅτι θὰ ὑπέφερε ἀπὸ ἑλώδεις πυρετούς.

Ἡ φιλολογία δὲν ἦταν ἡ μόνη μου μανία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἀγαποῦσα τρομερὰ καὶ τὸ σπαθί. Δέκα τριῶν χρόνων ἐγνώριζα ἤδη νὰ χειρίζωμαι τὸ ξῖφος καὶ τὴν σπάθη. Ἐμάθαινα ὅλα τὰ συστήματα τῆς ξιφασκίας: τὸ γαλλικό, τὸ ἰταλικό, τὸ γερμανικό. Πρῶτος δάσκαλός μου στὴν ξιφασκία ἦταν ὁ περίφημος Παραλίκας, ἀπόστρατος ἀνθυπασπιστὴς τοῦ μηχανικοῦ. Ἀργότερα ἐφοίτησα στὴν περιώνυμη τότε σχολὴ ξιφασκίας τοῦ Ἡλιοπούλου, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸ κάτω πάτωμα τῆς Δημαρχίας, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα. Μαθητάς του εἶχε ὁ Ἡλιόπουλος ὅλη τὴν χρυσῆ Ἀθηναϊκὴ νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Στὴν αἴθουσά του ἐγίνοντο καὶ μονομαχίες. Θυμοῦμαι τὴν μονομαχία τοῦ Μπούμπουλη μὲ τὸν Γεννάδη. Ὁ Μπούμπουλης δὲν ἦταν καλὸς μονομάχος. Ὁ Ἡλιόπουλος τὸν ἔστειλε σὲ μένα γιὰ νὰ ἐξασκηθῇ. Τὸν κατάλαβα ἀπὸ τὶς πρῶτες σπαθιές του καὶ τοῦ εἶπα ὅτι σίγουρα θὰ ἀπετύγχανε στὴ μονομαχία, ὅπως καὶ ἀπέτυχε.

Εἶχα τόσο πάθος μὲ τὸ σπαθί, ὥστε ἔγινα καὶ δάσκαλος ξιφασκίας. Γιὰ αἴθουσα μοῦ ἐχρησίμευε μιὰ σάλλα τοῦ σχολείου. Μαθητὰς εἶχα τούς... συμμαθητάς μου καὶ τὰ μαθήματα ἐγίνοντο τὸ βράδυ μὲ τὸ πετρέλαιο. Τὰ ξίφη καὶ ὅλα τ' ἄλλα χρειώδη τὰ εἶχα μεταφέρει ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ σπίτι μου στὴ «σχολή». Δὲν βάσταξαν ὅμως πολὺ τὰ μαθήματα, διότι οἱ ἀθεόφοβοι οἱ μαθηταί μου δὲν ἐπλήρωναν ὄχι μόνον ἐμένα, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ τῆς αἰθούσης, δηλαδὴ τὸ πετρέλαιο. Στὸ τέλος μ' ἔπιασε τέτοια φοῦρκα, ὥστε κυνηγοῦσα τοὺς μαθητάς μου παντοῦ, γιὰ νὰ τούς.... δείρω!

Τὸ ντεμποῦτο μου στὴ φιλολογία ἔγινε μ' ἕνα διήγημα, τὸ 1900, στὸ «Περιοδικό μας» τοῦ Βώκου. Ἤμουν τότε εἴκοσι ἕξη χρόνων. Μετὰ τὸ ξυλοκόπημά μου ποὺ σοῦ διηγήθηκα, ἔπαυσα γιὰ λίγο καιρὸ νὰ γράφω, κατόπιν ὅμως ξανάρχισα μὲ νέα φόρα, χωρὶς νὰ σταματήσω και πάλιν παρὰ μιὰ μόνον ἀκόμη φορά, καὶ ὄχι γιὰ πολὺ διάστημα. Τὸ διήγημα ποὺ πῆγα στὸν Βῶκο εἶχε θέμα κᾶποιο κακούργημα ἱερέως. Στὸν Βῶκο εἶχε ἀρέσει τὸ διήγημά μου ὥστε ἄρχισε νὰ μ' ἐπαινῇ παντοῦ. Αὐτὸ δυσαρέστησε, φαίνεται, τοὺς ἄλλους του συνεργάτας, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔθεσαν ὡς ὅρον νὰ παύσω νὰ δημοσιεύω διηγήματα στὸ περιοδικό του, διότι ἄλλως θὰ ἀποχωροῦσαν ἐκεῖνοι. Ὁ Βῶκος γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ μοῦ εἶπε νὰ διακόψω γιὰ λίγο καιρὸ τὴν συνεργασία μου. Ἡ δήλωσίς του αὐτὴ τόσο μὲ ἀπεθάρρυνε ὥστε ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν νὰ ξανακάνω τὸ παληό μου ἐπάγγελμα, νὰ γίνω δηλαδὴ καὶ πάλιν τενόρος στὸ ἰταλικὸ μελόδραμα. (Εἶχα μάθει νὰ τραγουδῶ ἰταλικά). Μετάνοιωσα ὅμως καὶ ἐξακολούθησα νὰ καταγίνομαι μὲ τὴν διηγηματογραφία. Μοῦ εἶπαν νὰ διαβάσω Παπαδιαμάντη, καὶ ἐγὼ φανταζόμενος ὅτι τὰ διηγήματά του ἦσαν τυπωμένα σὲ τόμους ἔψαχνα νὰ βρῶ τόμους. Φυσικὰ δὲν βρῆκα. Κάποιος μοῦ ἐδάνεισε τότε μιὰ συλλογὴ νεοελληνικῶν διηγημάτων. Ὅλα σχεδὸν ἦσαν ἠθογραφίες. «Νὰ διηγήματα» σκέφθηκα. Τέτοια πρέπει νὰ κάνω κι' ἐγώ. Καὶ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. Ἀντὶ νὰ γράφω φανταστικὰ καὶ ἰδεολογικὰ διηγήματα, ὅπως ἔγραφα ὡς τότε, καὶ ἐξηκολούθησα νὰ γράφω κατόπιν, βάλθηκα νὰ σκαρώσω ἠθογραφίες. Μιὰ μέρα πῆγα μιὰ τέτοια ἠθογραφία στὸν Βῶκο. Ἐπρόκειτο φαίνεται γιὰ κάποιον νησιώτη μὲ βράκα καὶ φέσι, ποὺ ἀνέβαινε μιὰ σκάλα. Ὅταν διάβασε τὴν ἠθογραφία μου ὁ Βῶκος, τὴν ἔσχισε ἀμέσως, καὶ μοῦ εἶπε:

— Κρῖμα, Βουτυρᾶ, χάλασες! Ἔχεις κανένα ἄλλο διήγημα;

Εὐτυχῶς εἶχα, καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ἠθογραφία. Θέμα εἶχε τὸ ξαναζωντάνεμα ἑνὸς γέρου θαλασσινοῦ, ποὺ γέρασε στὴ θάλασσα ἁμαρτωλός, καὶ ποὺ ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ξαναζεῖ μέσα του, μιὰ παληὰ παιδική του ἀγάπη. «Ἀνάσταση Ἀγάπης» ἐτιτλοφορεῖτο τὸ διήγημα αὐτό, τὸ ὁποῖον προσθέτει ὁ κ. Βουτυρᾶς καὶ σήμερα ἀκόμη μοῦ φαίνεται καλό, πολὺ καλό, καὶ σκέπτομαι νὰ τὸ ξανατυπώσω. Ἡ «Ἀνάσταση Ἀγάπης» ἐνθουσίασε τὸν Βῶκο καὶ ἔσπευσε, ἀδιαφορῶντας πλέον γιὰ τὸ ὅ,τι θἄλεγαν οἱ ἄλλοι του συνεργάται, νὰ τὸ δημοσιεύσῃ στὸ περιοδικό του. Ἔτσι ἐντεμπουτάρισα στὴ φιλολογία.

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΕΝΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟ

Σκοτεινὴ νύχτα. Χιόνι. Κρύο. Ἄνεμος ποὺ πάγωνε τὸ μεδοῦλι τῶν κοκκάλων. Ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι της κρυφά. Κρυφά, κανένας δὲν τὴν εἶδε, ἀλλὰ ποιὸς νὰ τὴν δῇ;

Ὁ πατέρας της, ποὺ πέθανεν ἐδῶ καὶ ἕναν μῆνα, τῆς εἶπεν ὅτι ὑπάρχει κάπου ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Κὰρλ-Μὰρξ, ποὺ φροντίζει γιὰ ὅλους τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς κατατρεγμένους· ντύνει τοὺς γυμνοὺς καὶ τρέφει τοὺς πεινασμένους.

Ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ πάῃ νὰ τὸν δῇ, ἡ φτωχοῦλα ὀρφανή, ἡ ἔρημη Ναδία!

Πεινοῦσε πολύ.

Ἡ θειὰ-Ματρένια, κοντὰ εἰς τὴν ὁποία ζοῦσε, δὲν τῆς ἔδωκεν οὔτε ἕνα κομματάκι ψωμὶ σήμερα, οὔτε ἕνα θρίμμα, μιὰ ψυχίτσα!

— Ὁ Κὰρλ-Μὰρξ εἶνε καλλίτερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν θειὰ-Ματρένια, σκέφτηκε. Θὰ μοῦ δώσῃ ἕνα κομματάκι ψωμί. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀλείψῃ καὶ μὲ βούτυρο!

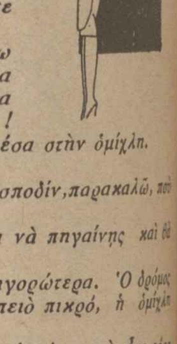

Γλυστροῦσε ἀπάνω εἰς τὸν σκληρὸν πάγον καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ δυνατὸ τὸ κρύο. Τὸ λεπτό της φόρεμα καὶ ἡ τρύπιες της παντοῦφλες, δὲν μποροῦσανε νὰ τὴ ζεστάνουν βέβαια. Πολλὲς φορὲς γλύστρησε καὶ στουμπώθηκε στὸ ξυλιασμένο χιόνι. Αἰσθανότανε τὰ μέλη της, σὰν νὰ εἴτανε πιασμένα ἀπὸ τὸ μεγάλο κρύο.

— Δὲν πειράζει, σκέφθηκε, ὅταν πάω στὸν Κὰρλ-Μὰρξ, θὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἕνα πανωφόρι, παπούτσια καὶ μιὰ καινούργια φοῦστα. Τότε, βέβαια, θὰ ζευταθῶ κι' ἐγώ!

Ἕνας ξένος, ἕνας διαβάτης φάνηκε μέσα στὴν ὁμίχλη.

Ἡ Ναδία τὸν πλησίασε:

— Κύριε!... Κύριε!... Πέσ' μου, Γκοσποδίν, παρακαλῶ, ποὺ εἶνε ὁ Κὰρλ-Μὰρξ;

— Προχώρησε ἀκόμη λίγο. Ὅλο ἴσια νὰ πηγαίνῃς καὶ θὰ εὑρεθῇς ἐμπρός του.

Ἡ μικρὴ Ναδία, ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα. Ὁ δρόμος τῆς φάνηκε ἀτέλειωτος, τὸ κρύο γινόταν πειὸ πικρό, ἡ ὁμίχλη πειὸ βαρειά.

— Πῶ! Πῶ! ἀξίζει νὰ σταθῇ κανεὶς λιγάκι καὶ εἶνε τόσο κρύο! Ὤχ! Τὶ κρύο! Πάγωσα!

Ἐπὶ τέλους τὸ παιδὶ ἔφτασε στὴν πλατεῖα. Εἶδε ἕναν ἄνθρωπον, ἕναν ἄνδρα καμωμένον ἀπὸ πέτρα. Τὶ ἔγραφεν ἡ ἐπιγραφὴ ποὺ ἦτανε στὰ πόδια του, δὲν εἴξευρε — δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ διαβάζῃ. — Ὁπωσδήποτε ἄλλος ὅμως θὰ διάβαζε τ' ὄνομα αὐτό: «Κ ὰ ρ λ - Μ ά ρ ξ».

Ἡ Ναδία δὲν μποροῦσε νὰ βαστήξῃ πειά. Ἔπεσε στὸ πέτρινο τὸ σκαλοπάτι. Μὲ τὸ κεφάλι ζαλισμένο ἐμαζεύτηκε κοντὰ στὴν πέτρα. Τὸ σῶμα της ἦταν παγωμένο. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της, σὰν νὰ μὴν ἦτανε δικά της. Τὰ κουρασμένα καὶ ξαγρυπνισμένα βλέφαρά της, ἔκλεισαν. Αἰσθάνθηκε σὰν νὰ τῆς φεύγῃ κάθε πόνος καὶ κάθε παγωμάρα. Ἕνας εὐεργετικὸς ὕπνος τὴν ἐκυρίευσε....

***

Τὸ πρωῒ ἕνας ἀστυνομικὸς τὴν ηὗρε παγωμένη, ἐκεῖ ὅπου τὴ νύχτα ἔπεσε. Ἦταν ἀκουμβισμένη ἀκόμα, σὰν νὰ κοιμόταν στὰ πόδια τοῦ πέτρινου ἀνθρώπου!...

Γ. Σετλίν

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Γεωργ. Χατζηδάκη, Ι. Ἰακωβίδη καὶ Λυκούργου Τσουκαλᾶ. Πῶς ὁ κ. Χατζηδάκης ἐγνώρισε τὸν περίφημον φυσιοδίφην Χαῖκελ. Ἡ συνεργασία των. Ὁ κ. Ἰακωβίδης καὶ ὁ Τοῦρκος βεζύρης. Παρ' ὀλίγον ξυλοκόπημα! Ὁ κ. Λυκ. Τσουκαλᾶς ἀφορμὴ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μονομαχίας. Ἡ μονομαχία του μὲ τὸν κ. Σοφούλην ποὺ δὲν ἔγινε κ. λ. π.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἡ ζωὴ στὴν παληὰ Ρωσσία. Αἱ ἰδιοτροπίαι Αἰκατερίνης τῆς Β'. Ὁ Σούδερλανδ καὶ ὁ Ποτέμκιν. Τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς ἀπερίσκεπτης ἀπαντήσεως. Νά... βαλσαμωθῆ ὁ Σούδερλανδ!... Ὁ τρόμος του. Καὶ ὅμως ἐπρόκειτο περὶ τοῦ... σκύλου τῆς Αἰκατερίνης. Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ Σούδερλανδ.

Ρουσσῶ εἶχε γράψει γιὰ τοὺς Ρώσσους, μιὰ φορά:

— «Οἱ Ρῶσσοι ποτὲ δὲν θὰ ἐκπολιτισθοῦν, γιατὶ πολὺ γλήγορα πολιτίσθηκαν».

Τοὺς λόγους αὐτοὺς εἶχεν ἐπαναλάβει ὁ Δοστογιέφσκι, σὲ κᾶτι ἀνέκδοτα χειρόγραφά του, ποὺ βρεθήκανε τὶς ἡμέρες αὐτές.

Καὶ ἀφορμὴ λαβαίνει ἀπὸ τὴν Αὐλὴ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Β', ποὺ ἦτανε ἡ πειὸ λαμπρὴ ἀπὸ τὶς σύγχρονές της, εὐρωπαϊκὲς Αὐλές. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη στὴ Ρωσσία, ἡ ἀριστοκρατία ζοῦσε σὲ μιὰ πολυτέλεια ποὺ θάμβωνε, ἐνῷ μιὰ μεγάλη ἀθλιότης ἔδερνε τὸ λαό, τοὺς δούλους καὶ τοὺς χωρικούς.

Τρεῖς κοινωνικὲς τάξεις ὑπῆρχαν τότε στὴ Ρωσσία.

Ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐμπόρων, ποὺ ἦσαν ὅλοι σχεδὸν Ἑβραῖοι.

Οἱ ὑπάλληλοι ἦσαν κόσμος ἰδιαίτερος. Ἐλαμβάνοντο σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ τὴν τάξι τῶν εὐγενῶν, τῶν ὁποίων εἶχαν καὶ τὰ ἐλαττώματα, καὶ ἀποτελοῦσαν ἕνα κόσμο ἐντελῶς ξεχωριστό, ποὺ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ὑπακούῃ τυφλὰ εἰς τὶς διαταγὲς τῶν ἀνακτόρων καὶ τῶν ἰσχυρῶν.

Δύο μόνον εἴξεραν καλά.

Νὰ κλέβουν τὸν λαόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμισοῦντο καὶ νὰ ὑπακούουν σὰν δοῦλοι εἰς τοὺς ἀρχηγούς των, τοὺς ὁποίους ἐφοβοῦντο.

***

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσεν ἐκεῖ, ἕνας πλούσιος Ἄγγλος τραπεζίτης, ποὺ τὸν λέγαν Σουδερλάνδο, γιὰ τὸν ὁποῖον γινότανε μεγάλος θόρυβος καὶ ὁ ὁποῖος στὸ τέλος ἔγεινεν εὐνοούμενος τῆς Αἰκατερίνης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ ὁ περίφημος Ποτέμκιν, ὁ ὁποῖος, γιὰ νὰ εἶνε καλὸς στὴν Αὐτοκράτειρα, τῆς κολάκευε ὅλες τὶς ἐπιθυμίες.

Ὁ Σουδερλάνδος εἴξευρε τὸν ρόλον του καλά. Γνωρίζοντας τὶς προτιμήσεις τῆς Αἰκατερίνης ποὺ ἐσέβετο τὴν δύναμι τῆς φιλοσοφίας, περιποιεῖτο τοὺς φιλοσόφους, εἶχεν ἀλληλογραφία μὲ τὸν Βολταῖρο καὶ τὸν Ἀλεμβέρτον, μιλοῦσε πάντοτε φιλοσοφικά, ἀνέφερε μὲ χάρι γιὰ τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν καὶ μυθιστοριογράφων ποὺ ἐλάμπρυναν τότε τὴν Γαλλία, γνωρίζοντας πέντε-ἕξ γλῶσσας, ἔκαμεν μεγάλον «ἐφφὲ» στὰ αὐτοκρατορικὰ σαλόνια καὶ πρὸ πάντων ἔρριχνε καὶ γλυκειὲς ματιὲς στὶς μεγάλες κυρίες καὶ στὶς κομψὲς καὶ ὄμορφες νεάνιδες τῆς Αὐλῆς γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ ἡ Αὐτοκράτειρα.

Ὅλα ὅμως, στὸν κόσμο αὐτόν, ἔχουν τὸ τέλος των καὶ μιὰ ἡμέρα, ποὺ ὁ Σουδερλάδος, ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη, ἂν σκέπτεται νὰ νυμφευθῇ καὶ ἀπήντησε καταφατικῶς, εἶδε ἕναν ἴσκιο δυσαρεσκείας νὰ κατεβαίνῃ στὸ πρόσωπο τῆς Αὐτοκράτειρας, καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔβλεπε τριγύρω του παρὰ μάτια ποὺ τὸν κύτταζαν μὲ ὀργὴ καὶ περιφρόνησι καὶ δὲν αἰσθανότανε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐνδείξεις δυσαρεσκείας καὶ προσβλητικοὺς νυγμούς...

Σιγὰ-σιγὰ καὶ αὐτὸς τραβήχτηκε ἀπὸ τὸ παλάτι. Μὴ δυνάμενος ὅμως, ὡς ἐκ τῆς περιουσίας του, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πετρούπολι, τραβήχτηκε στὰ κτήματά του καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐλησμονεῖτο καὶ ὅτι ὁ μαῦρος ἴσκιος τῆς δυσμενείας καὶ τὸ κακὸ μάτι τοῦ Ποτέμκιν, θὰ παύαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν...

***

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἕνα πρωΐ, τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τὸν ζητάει καὶ ὅτι ὅλο τὸ σπίτι του ἦταν περικυκλωμένο ὑπὸ χωροφυλάκων.

Πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον του ὁ ὑπηρέτης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἔσπρωξε μὲ βία τὴν πόρτα καὶ μπῆκε ἀπότομα μέσα εἰς τὴν αἴθουσα.

— Κύριε Σουδερλάνδε, τοῦ λέει, εἶμαι ἀναγκασμένος μὲ μεγάλη μου λύπη, νὰ ἐκτελέσω μιὰ αὐστηρὰ διαταγὴ τῆς γαληνοτάτης μας Κυρίας... Καὶ ἡ διαταγὴ αὐτὴ εἶνε ἐναντίον σας!

— Ἐναντίον μου; Γιατί;

— Δὲν ξέρω. Θάρρος μόνον, σᾶς παρακαλῶ.

— Μήπως θὰ μὲ ἐξορίσῃ στὴν Ἀγγλία;

— Κᾶτι χειρότερο.

— Μήπως θὰ μὲ μαστιγώσουν μὲ τὸ κνοῦτο;

— Ἀκόμα πειὸ χειρότερο.

— Ἀκόμα πειὸ χειρότερο! Μπορεῖ ποτὲ κανένας νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ ἀγαθή μας Αὐτοκράτειρα θὰ κάμῃ τὸ «κακὸν» ποτὲ καὶ ἀκόμα περισσότερο τὸ «χειρότερο»; Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, περὶ τίνος πρόκειται, γιατὶ ἡ ἀγωνία μὲ βασανίζει πειὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια.

— Φίλε κύριε, τοῦ εἶπε τότε σοβαρῶς ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ Βαρῶνος Reliew, ἡ γαληνοτάτη καὶ χαριεστάτη Αὐτοκράτειρά μας, μὲ διέταξε νὰ σέ... ταριχεύσω.

— Νὰ μὲ ταριχεύσῃς! φώναξε ὁ τραπεζίτης. Σίγουρα ἢ ἐγὼ ἢ σεῖς χάσαμε τὸ μυαλό μας!... Μήπως δὲν ἄκουσες καλὰ τὴ διαταγὴ τῆς Αὐτοκράτειαας;

— Φίλε μου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Διευθυντής, δυστυχισμένε μου φίλε, συμφωνῶ μαζί σου, ὅτι ἡ διαταγὴ ἦτανε σκληρή. Καὶ γιὰ τοῦτο, ὅταν μοῦ τὴν ἔδωκε, ἔκανα γιὰ σέναν ὅτι μπόρεσα, κινδυνεύσας μάλιστα, νὰ ἀντιτείνω στὰς θελήσεις της. Ἔδειξα τὴν ἔκπληξί μου πρὸς τὴν Α. Μ., ἔδειξα κάποιον δισταγμόν, ἀλλὰ αὐτὴ μόλις μὲ εἶδε ν' ἀντιστέκωμαι ἔγεινεν ἔξω φρενῶν. Τὰ μάτια της, πετάξαν σπίθες καὶ θυμωμένη μὲ διέταξε νὰ ἐξέλθω καὶ μοῦ φώναξε: «Πήγαινε ἀμέσως καὶ μάθε νὰ μὴ λησμονᾷς, ὅτι τὸ καθῆκόν σου, ἐδῶ μέσα, εἶνε νὰ ἐκτελῇς χωρὶς μουρμουρισμοὺς τὶς διαταγὲς ποῦ σοῦ δίδω!»

Στοὺς λόγους αὐτούς, ὁ δυστυχὴς ὁ τραπεζίτης ἀπελπίσθηκε τελείως. Παρεκάλεσεν, ἱκέτευσεν τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὸν τὶς παλαιές των φιλικὲς σχέσεις, τὶς ὑπηρεσίες ποὺ τοῦ ἔκανε, τὶς διευκολύνσεις ποὺ τοῦ παρέσχε, τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἐδάνειζε, σὰν ἔχανε στὸ χαρτοπαίγνιο, νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ, πρὶν ἀρχίσῃ ἡ «ἐκτέλεσις τῆς διαταγῆς», νὰ γράψῃ μιὰ ἐπιστολὴ στὴν Αὐτοκράτειρα.

Συγκινηθεὶς καὶ ὁ Διευθυντὴς ἀπὸ τὴν ἀδικία τῆς διαταγῆς, καὶ τὸν ἀπελπισμὸ τοῦ φτωχοῦ του φίλου, ὑπεχώρησε νὰ γείνῃ ἡ ἐπιστολή.

Ἀλλὰ πῶς νὰ παρουσιασθῇ ἐμπρὸς στὴν Αὐτοκράτειρα καὶ νὰ τῆς δώσῃ καὶ τὸ γράμμα, χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγάς της!

Φοβότανε μὴ διατάξῃ νά...... ταριχεύσουν καὶ αὐτόν!

Ἀπντάνθη λοιπὸν εἰς τὸν Αὐλάρχην καὶ τὸν παρεκάλεσε ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολή.

— Τὶ μωρίες εἶνε αὐτές, ποὺ μοῦ λές, τοῦ εἶπεν ὁ Αὐλάρχης. Γιὰ ἔλα ἐδῶ!

Τὸν ἄφηκε στὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων καὶ μπῆκε μέσα εἰς τὴν Τσαρίνα καὶ τῆς ἀνέφερε, μὲ σεβασμό, τὴν παράκλησι τοῦ τραπεζίτου.

Ἡ Αἰκατερίνη, σὰν ἄκουσε τὴν διήγησιν αὐτή, ἔμεινε ἄφωνος γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ἔπειτα φώναξε νευρικὰ καὶ ταραγμένα:

— Θεέ μου! Τί φρίκη!... Τρέξε, κύριε κόμη σὲ παρακαλῶ, νὰ γλυτώσῃς τὸν τραπεζίτη ἀπὸ τὸν κίνδυνον αὐτὸν καὶ ἐλευθέρωσέ τον!...

Ὁ κόμης ἐξετέλεσε τὴν διαταγή της, ὅσο μποροῦσε τὸ ταχύτερον. Σὰν γύρισε βρῆκε τὴν Αἰκατερίνη νὰ γελάῃ.

— Μαντεύω, εἶπεν, τὴν παρεξήγησι. Εἶχα ἕνα σκυλλάκι ποὺ τὸ ἀγαποῦσα πολὺ καὶ ποὺ τοῦ εἶχα δώσει τὸ ὄνομα τοῦ Σουδερλάνδου, γιατὶ αὐτὸς μοῦ τὸ ἔφερε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Τὸ σκυλλάκι αὐτὸ ψόφησε χθὲς καὶ διέταξα τὸν Reliew νὰ τὸ ταριχεύσῃ. Ἐπειδὴ δίσταζε, νόμισα ὅτι εἶχε προσβληθεῖ, γιατὶ τοῦ ἀνέθεσα τὴν ἀποστολὴ αὐτή, ἐθύμωσα καὶ ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ φωνάξω λίγο...

Κι' αὐτὸς παρεξηγήσας καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ σκυλί, ἔκαμε τὸν τραπεζίτη νὰ τρομάξῃ.

Πήγαινε, ἀγαπητέ μου κόμη, καὶ εἰπέ του, ὅτι τοῦ δίδω εἰς πληρωμὴν τῆς ἀγωνίας του, τὴν χεῖρα τῆς βαπτιστικιᾶς μου.

Κι' ἂν ποτὲ μὲ εἶδε συνωφρυωμένη, ὅταν μοῦ μιλοῦσε γιὰ σχέδια μέλλοντος γάμου του, τοῦτο ἦταν γιατί ἤθελα νὰ νυμφευθῇ τὴν Ὄλγα Βαρσσώφ, ποὺ τὴν εἶχα ἀπὸ καιρὸ ἀποφασίσει γι' αὐτόν.

***

Καὶ τὴν πιάσαν πάλι κάτι γέλια νευρικά...

Ὁ ξεσκονιστὴς

Στὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, προσεχέστατα

Πῶς δηλητηριάζεται ἡ ἀνθρωπότης. Ἡ κοκαΐνη, ἡ μορφίνη, τὸ ὄπιον! Ἡ ἱστορία τῶν δηλητηρίων. Ἡ χρῆσις των. Τί γίνεται στὴν Εὐρώπη καὶ στὰς Ἀθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι ποὺ θὰ σᾶς καταπλήξῃ, θὰ σᾶς συναρπάσῃ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τοῦ HENRI LAVEDAN

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ὁ κόμης Ζέππο κάθε βράδυ ὕστερα ἀπ' τὸ δεῖπνον συνείθιζε νὰ βγαίνῃ νὰ περπατᾶ μιὰ καὶ δυὸ ὧρες στὴν ἀκρογιαλιὰ καπνίζοντας τὸ ποῦρο του.

Ἦταν ἀριστοκράτης μὲ κολοσσιαία περιουσία, καὶ εἶχε παντρευτῆ πρὸ πέντε χρόνων ἀπὸ ἔρωτα μὲ τὴν κόρη τοῦ πρίγκηπα Σινέλλα, μιὰ ψηλή, γλυκειὰ καὶ ξανθιὰ ὀμορφιά. Ἔξυπνος, πλούσιος, κομψὸς ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος, ἦταν εὐτυχής.

Ὀχτὼ μῆνες, ἀπ' τὸ Νοέμβριο ὡς τὸν Ἰούνιο, κατοικοῦσε στὴν Φλωρεντία σ' ἕνα παλάτι. Ἅμα ὅμως ἀρχίζανε ἡ ζέστες πήγαινε κι' ἐγκαθίστατο στὴν Καζαμεσιόλα, σὲ μιὰ βίλλα μὲ κληματαριές, χτισμένη στὰ πλευρὰ ἑνὸς βουνοῦ, πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας, ἀνάμεσα σὲ γαλανὰ νερὰ καὶ σὲ γαλάζιο οὐρανό. Περνοῦσε ἐκεῖ τὸ καλοκαῖρι μὲ τὴν γυναῖκα του εὐτυχὴς καὶ ἐρωτευμένος.

Μιὰ βραδειά, τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Ἰουλίου, ποὺ ἔσκαζε ἡ πέτρα ἀπ' τὴ ζέστη, ὁ κόμης κατὰ τὴν συνήθειά του, μετὰ τὸ φαγητὸ φίλησε τὴν γυναῖκα του καὶ βγῆκε περίπατο. Ἦταν ὀχτὼ ἡ ὥρα, ὁ ἀέρας ἦταν ζεστὸς καὶ βαρύς, καὶ δὲν κουνιότανε οὔτε φύλλο. Ἡ θάλασσα φαινότανε μακρυὰ σὰν μιὰ ἀπέραντη λαδερὴ πλάκα, στοὺς στενοὺς δρόμους οἱ χωριάτες καθόντανε στὶς πόρτες τους πίνοντας κρασὶ τῆς Σικελίας, καὶ ντουζίνες ἀπὸ ὡμορφοκόριτσα μελαχροινὰ χαχανίζανε ξεφυλλίζοντας λουλούδια κόκκινα σὰν τὰ κοραλλένια χείλια τους.

Αὐτὸ τὸ ὤμορφο θέαμα κατευχαριστοῦσε τὸν κόμητα Ζέππο, καὶ κατέβαινε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ νύχτα ἦταν ἥσυχη καὶ μιὰ διαυγὴς ἀστροφεγγιὰ ἔφεγγε σ' ὅλο τὸ νησί.

Ἄξαφνα ἡ γῆ κλονίστηκε ἀπὸ ἕνα αἰφνίδιο σεισμό.

Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ καὶ ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε ἀπὸ μαῦρα σύννεφα! Μιὰ μυρωδιὰ ἀπὸ θειάφι, γέμισε τὸν ἀέρα, ποὺ φυσοῦσε πυρωμένος καὶ καφτερός. Ὁ κόμης χωρὶς καμμιὰ χειρονομία, χωρὶς νὰ βγάλῃ μιὰ φωνὴ κἄν, φοβισμένος κι' ἔντρομος σύστησε τὴν ψυχή του στὸν Θεὸ καὶ σωριάστηκε κατάχαμα.

. . . .

Τὸ πρῶτο πρᾶμα ποὺ κύτταξε ὁ κόμης σὰν ἦρθε κατόπιν στὸν ἑαυτό του, ἦταν τ' ἄστρα ποὔλαμπαν στὸν οὐρανό. Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί συνέβη. Σηκώθηκε ἔπειτα κλονιζόμενος, ἔκανε μερικὰ βήματα, καὶ βεβαιώθηκε πῶς δὲν ἦταν πληγωμένος. Τί συνέβη λοιπόν; Ποιὰ τρομερὴ δύναμις τὸν εἶχε ρίξει κάτω; Ἡ θάλασσα ἡσύχαζε τώρα, ὁ οὐρανὸς καθάρισε, ἕνα ἀεράκι φρέσκο φυσοῦσε... Μά, πρᾶμα περίεργο, ὁ κόμης δὲν γνώριζε πλέον ποιὸ ἦταν τὸ μέρος ποῦ πατοῦσε! Ὁ ὁρίζοντας τοῦ φαινότανε πειὸ χαμηλὸς ἀπὸ πρίν.

Ἔξαφνα ὅμως κατάλαβε τί συνέβη κι' ἔνοιωσε ὅλη τὴ φρικτὴ ἀλήθεια!... Εἶχε γίνει σεισμός! Σὰν μιὰ κρύα λάμα μαχαιριοῦ τὸν κέντησε στὴν καρδιὰ αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις. Σκέφθηκε πῶς ἡ γυναῖκα του θἆταν πλακωμένη κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια τῆς βίλλας, καὶ ἀμέσως ξεκίνησε τρέχοντας γιὰ κεῖ. Ἀλλοίμονο!... Θὰ τὴν εὕρισκε πεθαμμένη; Ψυχομαχοῦσε ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή; Ἦταν ζωντανὴ ἀκόμα; Ὁ κόμης ὕψωνε τοὺς γρόθους του ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν οὐρανό, ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα τρέχανε ἀπ' τὰ μάτια του. Περπατοῦσε βιαστικά, σκουντουφλῶντας σὲ κάθε βῆμα στὶς πέτρες καὶ τὰ ξύλα, πατῶντας πάνω σὲ πτώματα ποὺ σαλεύανε γογγύζοντας!...

Φωνὲς τρομερές, φωνὲς ἀπελπισίας, φωνὲς ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια, ἀκούγονταν γύρω του: «Παιδί μου!... Χριστέ μου!... Παναγία μου!...» Ἀπὸ κάθε χάλασμα ἔβγαινε κι' ἕνα γογγυτό!.

Ὁ κόμης ἀπαντοῦσε σκιὲς ἀνθρώπων ποὺ περπατοῦσαν σὰν μεθυσμένοι, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά τους πτώματα συγγενῶν, γυναῖκες ξεμαλλιασμένες, ποὖχαν τρελλαθεῖ ἀπ' τὸ φόβο τους καὶ χορεύανε μὲ σηκωμένα τὰ φουστάνια!..

Μὲ κρύο ἱδρῶτα στὸ μέτωπο, τὸ παγωμένο ἀπ' τὴν τρομάρα ὁ κόμης Ζέππο πηδοῦσε τὰ πτώματα, σκάλωνε στοὺς τοίχους, καὶ μιὰ σκέψις βασάνιζε πάντα τὸ μυαλό του: «Θὰ προφθάσω ἄραγε;» Στὴ γωνία ἑνὸς δρόμου εἶδε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἕνα μπράτσο γυναικεῖο, γυμνὸ πιασμένο σ' ἕνα σφήνωμα. Τὸ ἄσπρο χέρι φορτωμένο δαχτυλίδια κουνιότανε ζητῶντας βοήθεια. Ὁ κόμης μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴ μὰ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ ἔφυγε γιατὶ ὁ νοῦς του ἦταν στὴν ἀγαπημένη του.

Ἀφοῦ γύρισε, καὶ ξαναγύρισε εἴκοσι φορὲς στὴν ἴδια κατηφοριά, ἔφθασε τέλος μπροστὰ στὸ μέρος ποὖταν τὸ σπῆτι του. Τὸ θέαμα! Ἡ ὤμορφη βίλλα μὲ τὰ φανταχτερά της λουλούδια ἦταν τώρα ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες καὶ ξύλα! Ἕνα κομμάτι τοίχου στεκότανε ὄρθιο καὶ σ' ἕνα καρφὶ εἶχε μείνει κρεμασμένο ἕνα κλουβὶ μ' ἕνα τρυγόνι ποὺ ἀγαποῦσε τόσο ἡ γυναῖκα του! Καὶ ἦταν συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ φτωχὸ πουλὶ κρεμασμένο ἐκεῖ σὰν γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Θεὸς μὲ τρομερὴ καὶ μυστηριώδη δύναμι κρημνίζει πόλεις ὡς τὰ θεμέλιά τους μὰ σὰν θέλει σώζει ἕνα πουλάκι!

Βλέποντας στὸ μέρος τῆς βίλλας του ἕνα βουνὸ πέτρες καὶ ξύλα ὁ κόμης ἔχασε τὸ κουράγιο του. Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς πέτρες βρισκότανε ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα; Ποῦ ὅμως; Σὲ ποιὸ μέρος; Καὶ ἂν ἦταν πεθαμένη πάλι ἔπρεπε νὰ τὴν εὕρῃ μὲ κάθε θυσία! Ποιὸς ξέρει ἴσως τὸ σῶμα της νὰ ὑπέφερε ἀκόμη! Τέλος ἤθελε νὰ τὴν ξαναδῇ γιὰ τελευταία φορά. Σιγανὰ μὲ μεγάλες προφυλάξεις, ἀκουμπῶντας στὶς προεξοχές, ἔψαχνε μέσα στὰ ἐρείπια τῆς βίλλας. Ἄξαφνα νόμισε πῶς ἄκουσε.. ναὶ ἄκουσε... μιὰ μακρυνὴ φωνή, σὰν στεναγμὸ ποὺ τὸν πέρνει ὁ ἀέρας. Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴ φωνὴ αὐτὴ καὶ σταμάτησε.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του! Δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ ἔλεγε, μὰ ἦταν ἐκείνη ἡ χαϊδευτικὴ φωνή της ποὺ τὸν φώναζε ἀπ' τὸ βάθος τῆς τρομαχτικῆς αὐτῆς νύχτας.

— Θὰ τὴν σώσω! εἶπεν ὁ κόμης κι' ἄρχισε νὰ ἐργάζεται. Μὲ πληγωμένα γόνατα, κλαίγοντας, μὲ χέρια ξεσχισμένα καὶ νύχια μισοβγαλμένα σήκωσε σὲ μιὰ ὥρα ἀρκετὲς πέτρες. Ἡ φωνὴ τὸν ὁδηγοῦσε πάντοτε. Τώρα φαινότανε πιὸ διακριτική, μὰ σὲ λιγάκι ἔπαψε.

Τότε ἡ ἀπελπισία διπλασίασε τὶς δυνάμεις του. Ἀνασήκωνε πέτρες σὰ βράχια, ἔβγαζε σανίδες γεμάτες καρφιά. Μὲ κλωτσιὲς καὶ μὲ τοὺς ὤμους, λυσσασμένος, ἐργαζότανε καὶ θάπεφτε τέλος κάτω ἀπ' τὴν κούρασι, ἂν ἕνα μέρος δὲν βούλιαζε ἔξαφνα καὶ δὲν φαινόταν μιὰ μεγάλη τρύπα μαύρη καὶ μυστηριώδης. Ἔσκυψε στὴν τρύπα αὐτὴ καὶ ἅπλωσε τὰ χέρια του, ψάχνοντας στὰ σκοτεινά. Τέλος ἔπιασε κάτι μαλακὸ καὶ κρύο. Ἂν καὶ ἔτρεμε ἀπ' τὴ φρίκη εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ψάξῃ αὐτὲς τῆς κρύες σάρκες. Αἰσθάνθηκε νὰ πιάνῃ ἕνα στόμα ἀνοιχτό, δυὸ μάτια κλεισμένα καὶ τὰ δάχτυλά του ὕστερα χωθήκανε σὲ κάτι σὰν μετάξι! Ἐννόησε πῶς ἦταν τὰ μαλλιὰ τῆς ἀγαπημένης του! Τὰ χάϊδεψε στὰ σκοτεινὰ καὶ εἶπε σιγανά:

— Ἀγάπη μου! ἂν δὲν εἶσαι πεθαμένη... μίλησέ μου...

Μὰ δὲν ἄκουσε φωνή... Ἀφοῦ εἶνε πεθαμένη, σκέφθηκε πρέπει, νὰ τὴν βγάλω ἀπ' τὸ φρικτὸ τάφο!

Κρατῶντας την ἀπ' τὸν ὦμο ἄρχισε νὰ τὴν τραβᾶ. Τρεῖς φορὲς τὴν σήκωσε καὶ τρεῖς φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀφίσῃ. Τοῦ φάνηκε πολὺ βαρειὰ σὰν κάτι νἆταν γατζωμένο ἀπάνω της.

Τέλος συνάζοντας τὶς δυνάμεις του ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τὴν τρύπα τὸν ἄμορφο αὐτὸ ὄγκο, μὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸν κυττάξῃ. Τὸν ἔβαλε κοντά του, ἀνάπνευσε μ' ἀνακούφισι καὶ κύτταξε προσεκτικά. Μὲ τὸ πρῶτο κύτταγμα ἔρριξε μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ τρέλλας. Ἡ πεθαμένη γυναῖκα του, μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεγα, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα ἄνθρωπο, ἕνα ἄγνωστο ἄνθρωπο!... Τὸν ἔσφιγγε γερὰ ἀπάνω της μὲ τὰ δυό της χέρια ποὺ τἆχε περασμένα στὸν ὦμο του. Ἐκεῖνος κρατοῦσε ἀκόμα ἕνα ἄσπρο τριαντάφυλλο στὸ χέρι του!...

Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ.

Ὁ κόμης ἔννοιωσε ἀμέσως τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς του! Εἶδε τὰ χρόνια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς νὰ φωτίζονται ἄξαφνα ἀπ' τὴν πιὸ ὀδυνηρὴ πραγματικότητα! Ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα τὸν ἐπρόδιδε! Ἦσαν ψεύτικα τὰ λόγια της καὶ προδοτικὰ τὰ φιλιά της. Τοὔρχετο σὰν λιποθυμία!

Τέλος ἔκαμε κουράγιο καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ δῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγνώστου ποὺ πῆρε τὸν ὑστερνὸ ἀναστεναγμὸ καὶ τὸ τελευταῖο φιλὶ ἀπ' τὰ χείλη τῆς γυναίκας του. Γύρισε ὅμως τὸ πρόσωπό του ἀπὸ ἀηδία! Τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου σπασμένο, ἀποκομμένο σχεδὸν ἀπὸ τὸν λαιμό, ἦταν μιὰ μάζα ματωμένη, σωστὸ λιανισμένο κρέας! Ἔτσι δὲν θὰ κατώρθωνε ποτὲ νὰ τὸν γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν καὶ τὸν κατέλαβε λύσσα.

Ξανακύτταξε μήπως βρῇ κανένα σημάδι γιὰ νὰ μάθῃ τὄνομα τοῦ ἀγνώστου, μὰ δὲν βρῆκε τίποτα· τἄσπρα χέρια του δὲν φοροῦσαν δαχτυλίδι. Ἀπ' τὸ κομψὸ καὶ σβέλτο σῶμα του φαινότανε πολὺ νέος. Ὁ κόμης λυσσοῦσε. Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος, αὐτὸς ὁ κλέφτης τῆς ἀγάπης του.

Τὴν αὐγὴ μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν χωρικῶν ὁ κόμης ἔθαψε τὴν γυναῖκα του κάτω ἀπὸ μιὰ συκιὰ σ' ἕνα περιβόλι ποὔταν ἐκεῖ κοντά. Κατόπιν ὅλη τὴν ἡμέρα γύριζε στὸ νησί, σταματοῦσε τοὺς στρατιῶτες, τοὺς ἐργάτες, ὅλους τοὺς χωρικοὺς ποὺ ἀπαντοῦσε, καὶ τοὺς ἔφερνε μπροστὰ στὸ πτῶμα τοῦ ἀγνώστου γιὰ νὰ τοῦ ποῦν ποιὸς εἶνε. Κανεὶς ὅμως δὲν τὸν ἤξερε. Ὑποσχέθηκε τέλος εἴκοσι χιλιάδες τάλληρα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὔλεγε ἀκριβῶς τὄνομα τοῦ πεθαμένου! Ἂν καὶ τὸ ποσὸ ἦταν ὑπέρογκο ἐν τούτοις δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ πτώματος. Ὁ κόμης τὸν ἔθαψε στὸ τέλος χωριστά, μ' ἔξοδά του σὲ μιὰ γωνία τοῦ νεκροταφείου τῆς Καζαμιτσιόλας.

Ἀπὸ τότε ὁ κόμης Ζέππο ζητᾶ πάντοτε αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποὖναι καταδικασμένος νὰ μὴ μάθῃ ποτέ! Καὶ δὲν ζηλεύει τόσο τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζῶντας τοῦ ἔκλεψε τὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας του, ὅσο τὸ μυστηριῶδες πτῶμα ποὺ τόσο αὐθαδῶς τὸν ἀπάτησε!...

Henri Lavedan

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Β.

Μιὰ φυσιογνωμία, ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως, σᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσιν ἑνὸς ἐπιτυχημένου παστέλ, μιὰ ἤρεμη φυσιογνωμία, μὲ ἁπαλότητα ὕφους· μόλις ὅμως τὴν παρακολουθήσετε σὲ συζήτησι ὅπου τὴν ἐνδιαφέρει, ἢ σᾶς ἐκφράσει τὴν γνώμην της γιὰ τὸ ἄλφα ἢ βῆτα θέμα, θ' ἀντιληφθῆτε καταπληκτικὴν διαφορὰν καὶ θὰ τὴν κατατάξετε μεταξὺ τῶν «φάμ-φόρτ», τὶς ὁποῖες ὄχι μόνον τὶς διακρίνει ἐξαιρετικὴ ἀνάπτυξις, ἀλλ' ἀρέσκονται σὲ φιλολογικὲς συζητήσεις, ἐπιδιώκουν πνευματώδεις συνομιλήτριες, διοργανώνουν φιλολογικὲς ἑσπερίδες. Τὸ ὕφος της συχνὰ εἶνε κάπως σνόμπ καὶ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι ἀκατανίκητη μὲ τὴν συμπαθητικὴ φυσιογνωμία της.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην χορευτικὴ μαστίχα παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Στῆβενς. Ἡ οἰκοδέσποινα, φέρουσα κομψὴν τουαλέττα, ἐδέχετο τοὺς κεκλημένους βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Δίδος Στῆβενς, ἥτις ἦτο πολὺ εὔμορφη μὲ τουαλέττα μουσελίνα καὶ ἀσημένιες δαντέλλες.

— Ὁ διάκοσμος τῶν αἰθουσῶν λίαν καλαίσθητος, τουαλέττες κομψότατες, σιλουέττες χαριτωμένες, ἀπάρτιζαν ἕνα εὐχάριστον σύνολον.

— Παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Κιμ. Τριανταφύλλου, κ. καὶ κ. Ἀποστολίδη, Δὶς Φιλιπποπούλου—πολὺ εὔμορφη μὲ τουαλέττα κομψὴ βιὲ-ρόζ—κ. καὶ κ. Γεωργιάδη, Δὶς Σακελλαροπούλου, κ. καὶ Δὶς Κατσαρᾶ, κ. καὶ Δὶς Χριστοδούλου κλπ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον χορευτικὴ ἑσπερὶς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη εἰς μικρὸν κύκλον κεκλημένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ. καὶ κ. Γρυπάρη κομψὴ τουαλέττα ζωρζὲτ βὲρ-νὶλ καὶ ρόζ, κ. καὶ ΔὶςΜεταξᾶ τουαλέττα ρὸζ πράσινη, κ. καὶ κ. Ἀποστολίδη τουαλέττα δαντέλλα καὶ μουσελίνα μπέζ, κ. Χαρισιάδη ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα μουσελίνα καὶ δαντέλλες μαῦρες σὲ φόντο ρόζ, κ. καὶ Δὶς Δημητριάδη μὲ κομψότατο φόρεμα ζωρζὲττ κόκκινη καὶ δαντέλλα κλπ.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Τριανταφύλλου.

— Παρευρέθησαν κ. Ντεμουζῶ, κ. Μπλοντέλ, κ. καὶ κ. Α. Μιχαλακοπούλου τουαλέττα κομψὴ γκρὶ μπλὲ ὁλοκέντητη μὲ πέρλες καὶ στράςς, κ. Παντελίδη—πολὺ ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία—τουαλέττα γκρὶ-ἀρζάν, κ. καὶ Δὶς Στῆβενς—ἑλκυστικὴ φυσιογνωμία—τουαλέττα ρὸζ καὶ ἀσημένια, Δὶς Φιλιπποπούλου—ἕνα πρόσωπο λεπτὸ σὰν «Καμὲ» φιλντισένια—τουαλέττα βελουδένια ρόζ, κ. καὶ κ. Ἀποστολίδη τουαλέττα ρὸζ καὶ χρυσῆ, κ. καὶ κ. Οἰκονόμου καλαίσθητον σύνολον στρὰςς ποὺ κατέληγεν σὲ ἐλαφρὰ κλὸς μουσσελίνα ρόζ, κ. καὶ κ. Καζάζη τουαλέττα βὲρ ἀμάντ, κ. καὶ Δὶς Λεκατζᾶ πολὺ chic ἐμφάνισις μὲ τουαλέττα μαύρη ταφτᾶ στύλ, κ. καὶ Δὶς Κουλουμβάκη ἕνα αἰθέριο σύνολον μὼβ ἀνοικτὸ καὶ βαθύχρωμο σὰν σκορπισμένοι μενεξέδες Πάρμας καὶ μενεξέδες σκοῦροι, κ. καὶ Δὶς Μελισσινοῦ τουαλέττα κομψὴ μώβ, κ. Ε. Νεγρεπόντη τουαλέτατα κόκκινη καὶ ἀρζάν, κ. καὶ κ. Σαρντών, κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου τουαλέττα μώβ.

— Καὶ οἱ κ. κ. Ἀνδρεάδης, Ψαρούδας, Μιλίδης, Σημαντήρας, Βουτσινᾶς, Κιτροέφ, Καρόλου, Ἀποστολίδης, Ἀργυρόπουλος, Παντελίδης, Ζίσκας κλπ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Μαλαμίδη. Παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Φωτιάδη, κ. καὶ κ. Λαδοπούλου, κ. καὶ κ. Ψιακῆ, κ. καὶ Δὶς Ζέγγελη, κ. καὶ κ. Λυκουρέζου, κ. καὶ κ. Μεταξᾶ κλπ.

— Τὰ ντινὲ ντανσὰν κατὰ Παρασκευὴν τοῦ «Καπρὶς» ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χοροῦ μοιράζονται διασκεδαστικὰ ἀξεσσουὰρ κοτιγιόν. Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἦσαν κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου, τουαλέττα κομψὴ ρόζ, κ. καὶ Δὶς Τσακασιάνου ὡραιοτάτη κρεολὴ μὲ τουαλέττα ρὸζ περλέ, κ. καὶ κ. Μεταξᾶ τουαλέττα μαύρη, κ. καὶ κ. Ναοὺμ τουαλέττα μώβ, κ. καὶ κ. Ἰωαννίδη τουαλέττα κομψὴ μουσελίνα λευκὴ κεντημένη μὲ στράςς, κ. καὶ κ. Ἀντύπα τουαλέττα παριζιάνικη ἁπλουστάτη μαύρη ἰδιότυπη κεντημένη στρὰςς καὶ ἀσιέ, κ. καὶ Δὶς Καπιτσίνη τουαλέττα χαριτωμένη βιὲ-ρόζ.

— Τὰ χορευτικὰ ἀπογεύματα τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας ἐξακολουθοῦν νὰ σημειώνουν ἀπαρτίαν κοσμικῶν καὶ χορευτικῶν τύπων. Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην παρευρέθησαν κ. καὶ Δὶς Ζυγομαλᾶ ἐκτάκτως κομψὴ μὲ τουαλέττα παριζιάνικη μπλὲ κρὲπ-σατὲν γαρνιρισμένη λευκὸ φουλάρι μὲ πικὲ μπλέ, κ. Β. Δούσμανη, κ. Γουὲλλς μία ὡραία ἐμφάνισις μὲ τουαλέττα ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ βέστα χρυσῆ καὶ μαύρη φοῦστα καὶ μαντὼ μαῦρο καὶ χρυσό, κ. καὶ κ. Μπακοπούλου, κ. καὶ κ. Οἰκονομίδη, κ. Τσιριμώκου, κ. Δενδρινοῦ, κ. Παΐκου, κ. Δημητριάδη, κ. καὶ Δὶς Κατσαρᾶ, κ. Α. Μορέλλα, κ. καὶ Δὶς Χριστοδουλάτου νοστιμωτάτη φυσιογνωμία, κ. Νεγρεπόντη, κ. Καραπάνου, κ. Μεσσηνέζη κλπ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δεξίωσις ραμὶ παρὰ τῇ κ. Δημόκα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτη δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀποστολίδη. Παρευρέθησαν κ. Βάττμαν ὡραιοτάτη μὲ τουαλέττα παριζιάνικη «Βισκὲτ» ρὸζ καὶ χρυσῆ, κ. καὶ κ. Καλλιγᾶ, κ. καὶ Δὶς Στῆβενς, κ. καὶ κ. Καλαμάρη κλπ.

— Τὴν Παρασκευὴ δεξίωσις εἰς τὸ ἰδιόρρυθμον καὶ καλλιτεχνικὸν ἀτελιὲ τοῦ κ. Ρώκ.

— Προανάγγέλονται χορευτικὴ ἑσπερὶς ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως. Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ κ. κ. Παγκάλου, Ταουζεντ, Ζιράρ, Πεκέν, Ἀφθονίδη, Ρουγιώ, Ἀραβαντινοῦ, Παναγιωτοπούλου, Περράκη, Ρακτιβάν, Σαχτούρη, Χρηστομάνου καὶ Ψύχα.

— Ἀνθοπόλεμος, Ἑλληνικοὶ καὶ Γαλλικοὶ χοροὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Ρεϋμόν.

— Ἐπίσης προανηγγέλθη καλλιτεχνικὴ ἑσπερὶς ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων. Πρόγραμμα ἐνδιαφέρον συμπεριλαμβάνον χοροὺς ρυθμικοὺς ὑπὸ τῆς Δος Ζυγομαλᾶ, ἄρτι ἀφιχθείσης ἐκ Παρισίων, ποιήματα μὲ ἀναπαράστασιν εἰκόνων, ἕνα μονόπρακτο δρᾶμα κλπ.

Ἡ Μονταὶν

ΦΤΩΧΟΙ ΠΟΥ ΠΛΟΥΤΙΖΟΥΝ ΕΞΑΦΝΑ

Δὲν εἶνε σπάνια τὰ παραδείγματα τῶν πτωχῶν τῶν ἀπροσδοκήτως πλουτησάντων.

Μιὰ τέτοια ἱστορία συμβᾶσαν πρὸ ἐτῶν, ἀναφέρουν ἡ ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁμογενής, κατοικῶν στὸ Τοπχανὲ καὶ καλούμενος Ἰωαννης Ἀποστολίδης, πάμπτωχος μέχρι της προτεραίας, εὑρέθη ἔξαφνα πλούσιος καὶ εὐδαίμων. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς οἰκογενειάρχης κινδύνευε τελευταῖα νὰ πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ποὔμενε ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου του. Σ' αὐτὴ τὴν δεινὴ κατάστασι βρισκόταν καὶ μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ἐπῆρε κρυφὰ ἀπ' τὴ γυναῖκα του ἕνα δαχτυλίδι της, μερικὰ ἀσημένια κουταλάκια καὶ μιὰ μετοχὴ τοῦ Λαχειοφόρου Δανείου τῆς πόλεως Βουκουρεστίου, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγοράσει πρὸ δεκαπενταετίας καὶ ἔτρεξε στὴν μεγάλη τῆς πολεως ἀγορὰ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὰ πουλήσῃ. Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὸ Γαλατᾶ, ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶχε οὔτε τὰ διόδια τῆς γεφύρας νὰ πληρώσῃ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξαργυρώσῃ τὴ μετοχή του. Ἐπῆγε λοιπὸν σ' ἕνα ἀργυραμοιβὸ ἐκεῖ κοντά, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοῦ ἔδινε ὀλίγα ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ ἐν Καράκιοϊ εἰδικὸν ἐπὶ τῶν λαχειοφόρων μετοχῶν κατάστημα Klartert. Ὡς γνωστὸν ὅμως καθένας ποὺ θέλει νὰ ζητήσῃ σχετικὰς πρὸς τὰς κληρώσεις πληροφορίας, πρέπει νὰ καταβάλῃ γρόσια πέντε. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ φτωχὸς ὁμογενὴς δὲν εἶχε οὔτε τὰ γρόσια αὐτά· ὁ διευθύνων τὸ κατάστημα ἐζήτησε τὸν ἀριθμὸν τῆς μετοχῆς αὐτοῦ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ τέως δυστυχὴς θνητὸς ἄκουσε ἔκπληκτος ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς μετοχῆς του κληρωθεὶς στὰς 2 Νοεμβρίου ἐκέρδιζε τὸν πρῶτον λαχνόν, δηλαδὴ 100,000 φράγκα! Ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ ὁ ἤδη πλούσιος καὶ εὐδαίμων Ἰωάννης Ἀποστολίδης ἔτρεξε στὴν Τράπεζα καὶ ἐξαργύρωσε τὴν μετοχήν του, ἐπέστρεψε δὲ σπίτι του πάμπλουτος ἐφ' ἁμάξης, ἐν χορδαῖς καὶ ὀργάνοις!...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Γράμματα» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐξεδόθησαν τὰ «Ἅπαντα» τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ Ρ. Μπροὺκ, μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ. Γλαῦκο Ἀλιθέρση καὶ «Κάτω ἀπὸ μιὰ προσταγὴ» μυθιστόρημα τῆς κ. Λιλῆς Μ. Πριονιστῆ.

— Ἐπίσης, ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Ζηκάκη ἐξεδόθη εἰς β' ἔκδοσιν ἡ «Τελευταία Νύχτα τῆς Γῆς» σειρὰ διηγημάτων τοῦ κ. Πέτρου Χάρη.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ὅπου ὁ Γαβριηλίδης δὲν θέλει νὰ δεχθῇ τὸν Βενιζέλο. — Ἡ «φάμπρικα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν». — Πῶς εἰσήγαγε τὸν Μεταξᾶ στὸ Ἐπιτελεῖο. — Ὁ Σπῦρος Μελᾶς. — Ὁ Κρυστάλλης. — Ἡ κυκλοφορία τῆς Ἀκροπόλεως κλπ. κλπ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὲ εἶδε εἰς τὴν Βουλὴν καὶ μὲ ἐρώτησεν ποιὰν ὥραν εὑρίσκεται ὁ Γαβριηλίδης στὰ γραφεῖα του, γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

— Ἐκεῖ εἶνε, τοῦ ἀπήντησα.

— Ἔ καλά. Στάσου μιὰ στιγμή, τώρα θὰ τελειώσῃ ἡ Βουλὴ νὰ πᾶμε.

Ἤμουνα ὁ μόνος τότε συντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως», τῶν ἄλλων ἀποχωρησάντων γιὰ λόγους οἰκονομικούς.

Πράγματι σὲ λίγο ἡ συνεδρίασις διεκόπη καὶ ὁ Βενιζέλος, ἔχων τὸν μακαρίτη Στέφ. Γρανίτσα ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ κ' ἐμένα ἀπὸ τὴν ἄλλη, τράβηξε γιὰ τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως», ποὺ ἦσαν τότε ὅπου εἶνε καὶ σήμερα, παρὰ τὴν «Πλατεῖαν τοῦ Κλαυθμῶνος». Πηγαίναμε πεζοί. Ὁ κόσμος βλέπων τὸν Βενιζέλον εἰς τὸν δρόμον συνεκεντροῦτο γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ καὶ ἔτσι σχηματίσθηκε μιὰ διαδήλωσις τεραστία, ποὺ ὅταν φθάσαμε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀκροπόλεως», εἶχε γεμίσει ὅλος ὁ δρόμος ἐκεῖ μπροστὰ καὶ ἀρκετὸ μέρος τοῦ Κήπου.

Ὅταν φθάσαμε στὴ πόρτα, ἔβγαινε ὁ κλητῆρας τῆς «Ἀκροπόλεως».

— Ἀπάνω εἶνε, τὸν ρωτῶ, ὁ Διευθυντής ;

— Ἀπάνω.

— Μιὰ στιγμή, κ. Πρόεδρε, λέω στὸ Βενιζέλο, νὰ προηγηθῶ γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγείλω...

Ἔτρεξα ἀπάνω καὶ μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ.

— Ὁ Βενιζέλος ἔρχεται νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ, τοῦ λέω.

— Πέσ' του ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ !

— Μὰ τοῦ εἶπα ὅτι εἶσθε.

— Ἔ, τότε πέσ' του ὅτι δὲν τὸν δέχομαι.

Τὰ ἔχασα. Στὴν σκάλα ἀκουγόντουσαν τὰ βήματα τοῦ Βενιζέλου, ποὺ ἀνέβαινε. Μαζὶ μ' αὐτὸν εἶχε εἰσορμήσει καὶ κόσμος ἀρκετός. Ἐνόμισα στὴν ἀρχή, ὅτι δὲν ἄκουσε γιὰ ποιὸν ἐπρόκειτο καὶ τοῦ ξαναεῖπα ἐπιμένων :

— Δὲν ξέρω ἂν ἀκούσατε καλά, κύριε Διευθυντά. Ὁ Βενιζέλος εἶνε ;

— Ἔ, καὶ σὰν εἶνε ;

— Μὰ πῶς νὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν τὸν δέχεσθε... Ἔπειτα, γιὰ σκεφθῆτε, εἶνε καὶ μιὰ τιμὴ γιὰ τὴν «Ἀκρόπολη»...

— Ἡ «Ἀκρόπολις» ἔχει τὴν δική της τὴν τιμὴ καὶ δὲν τὴν περιμένει ἀπὸ ἄλλους !..

— Μὰ ἴσως νὰ ἔχῃ νὰ σᾶς ἀνακοινώσῃ τίποτε...

— Ἂς τὸ πῇ σ' ἐσέναν ...

— Μὰ ἴσως νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸ πῇ σ' ἐμένα...

— Ἔ, τότε ἂς φύγῃ.

— Μά, κύριε Διευθυντά, εἶνε τόσος κόσμος μαζευμένος ἀπὸ κάτω !... Ὅλοι αὐτοὶ θὰ πάρουνε αὔριο «Ἀκρόπολη».

— Ἔ τότε ἂς τὰ πῇ σ' αὐτούς !..

Ὁ Βενιζέλος εἶχε φθάσει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ἦρθα σὲ μιὰ δύσκολη θέση. Ἐπὶ τέλους πέρνω μιὰ ἀπόφαση. Πηγαίνω, ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ τοῦ λέγω :

— Κύριε Πρόεδρε, ὁ κύριος Διευθυντὴς σᾶς περιμένει...

Μειδιῶν, τὸ πλᾶνον ἐκεῖνο μειδίαμά του, μπῆκεν ὁ Βενιζέλος.

Ὁ Γαβριηλίδης, συνοφρυωθεὶς γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτο, τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι.

Στάθηκα, λίγα λεπτὰ μέσα γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θ' ἀρχίσουν τὴν κουβέντα φιλικά.

Ἐπὶ δυὸ ὧρες ἐμιλούσανε μέσα οἱ δυό !..

***

Ὁ Γαβριηλίδης ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἄρπαζε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Ἐχτύπησε κατακέφαλα τὸν μεγαλείτερον ἐχθρὸν τῶν Ἑλλήνων τὸν σχολαστικισμόν. Καὶ τὸν ἐτσάκισε.

Αὐτὸς ζήτησε νὰ μεταβάλῃ τὸν θεσιθήραν Ἕλληνα, τῆς μικρᾶς τότε Ἑλλάδος εἰς γεωργόν, ἐπιχειρηματίαν, ἔμπορο ἢ κτηνοτρόφο.

Χτύπησε τὸν ραγιαδισμὸ τῶν Νεοελλήνων, τὴν μοιρολατρεία τους, τὴν προγονοπληξία τους, τοὺς ὑστερισμούς των...

Ἰδεολόγος, ποιητὴς πραγματικοτήτων, ἐπίστευεν πολλὲς φορές, εἰς τὴν ἐπίτευξη προόδων, ποὺ δὲν μποροῦσαν γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν καὶ εἰς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἄξια νὰ φθάσουν, ἐκεῖ ποὺ ἐφαντάζοντο. Ἔτσι πολλὲς φορὲς ἀνέδειξε μηδαμινότητας καὶ ἔδωκε ἀφορμὴ νὰ παρεξηγηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀπερισκέπτους ἄλλως, Ἕλληνας, διαφοροτρόπως καὶ τέλος νὰ μυκτηρίσουν τὴν «Ἀκρόπολιν» ἀποκαλέσαντες αὐτὴν «φάμπρικα μεγάλων ἀνδρῶν» τοῦ Γαβριηλίδη.

Ἀλλὰ ὁ Γαβριηλίδης εἶχε διαίσθησιν.

Ἐμάντευε, ἐμυρίζετο τὴν ἱκανότητα, τὴν ἀξία.

Δὲν εἶνε τυχαία ἡ διαίσθησις ἀνθρώπου ποὺ ἀφιέρωσε μιὰ σελίδα στὴν «Ἀκρόπολη» γιὰ τὴν ἔκδοση τῆς πρώτης συλλογῆς στίχων, τοῦ Κρυστάλλη ;

Καὶ τί ἦτο ὁ Κρυστάλλης τότε ;

Ἕνας πτωχὸς καὶ ἄγνωστος κατατρεγμένος Ἠπειρώτης, ποὺ ἐργαζότανε σ' ἕνα τυπογραφεῖο.

Εἶνε τυχαία ἡ ὀξύτης ἀνθρώπου, ποὺ ἔφερε στὴ ἐπιφάνεια ὅτι ἐκλεκτὸν εἶχε τὸ Πανεπιστήμιο, τὰ γράμματα, ἡ διπλωματία, ἡ πολιτική.

Εἰς τὸν Μεταξᾶν, ὑπολοχαγὸν ποτὲ τοῦ μηχανικοῦ, διέκρινε κάποιο δαιμόνιο.

— Νὰ ἰδῇς, ἔλεγε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀξιωματικούλης θὰ παίξῃ ρόλο μιὰ ἡμέρα, στὸ στρατό !...

Καί, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ὁ Γαβριηλίδης εἶνε ὁ εἰσαγαγὼν τὸν Μεταξᾶν εἰς τὸ Ἐπιτελεῖον, διὰ τοῦ Δούσμανη. Ἤκουε δὲ καὶ ἐσέβετο τὰς στρατιωτικάς του γνώμας, τότε, περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἤκουε καὶ ἐσέβετο, τὰς τῶν τότε στρατηγῶν καὶ συνταγματαρχαίων...

Δὲν εἶνε μικρὴ ἡ διαίσθησις ποὺ ἀνεκάλυψε καὶ παρουσίασε, τὸν Σπῦρο τὸν Μελᾶ, ἐργαζόμενον τότε, σὲ μιὰ μικρὴ Πειραιώτικη ἐφημερίδα !..

***

Ὀρθολογιστὴς ἐμπνεόμενος !... Τὴν ἀλήθεια καὶ τὰ ζητήματα τὰ ἅρπαζεν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Καὶ μέσα εἰς τοὺς ὀρθολογισμούς του ὁ λυρισμὸς ζεστὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ Ἑλληνικοῦ κλίματος. Τὸ ὕφος του γεμᾶτο εἰκόνες. Ἡ ἀρθρογραφία του θύελλα, δρολάπι, καταιγίδα ἰδεολογίας, ἐκφράσεως, ἐνθουσιασμοῦ, φιλελευθερίας, ἐπαναστατικότητος... Κρήμνιζε, χρόνια πολλά, δεκαετηρίδες, ἀνήγειρε, ξανακρήμνιζε, διηύθυνε, κατηύθυνε τὸν ἐθνικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν ἐθνικὴ ἀγανάκτηση...

Ὁ «Ἀγὼν» ἦταν ἡ ἡδονή, ἡ μοῦσα του, ὁ Θεός του, ἡ θρησκεία του.

— «Πάντα δοκιμάζετε τὸ καλὸν κατέχετε».

Μέσα εἰς τὶς δοκιμές του αὐτὲς κρήμνιζε καὶ τὴν «Ἀκρόπολη» του, τὴν ψυχή του, τὴν ἀγάπη του. Πόσες φορὲς τὴν ἔρριξε, μόνος του, ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς κυκλοφορίας της εἰς τὰ βάθη τοῦ δεκατισμοῦ τῆς κυκλοφορίας της καὶ τὴν στυγνότητα τῆς ἀνεχείας!...

Δὲν μιλοῦμε ἐδῶ, διὰ τὰς κυκλοφοριακὰς πτώσεις τῆς «Ἀκροπόλεως», ὅταν ἀνθίστατο εἰς τὰς λαϊκὰς πλάνας καὶ τὰς μικρὰς λαϊκὰς τάσεις καὶ ἐγένετο ἀντιδημοτική. Οὔτε ὅταν χτυποῦσε τὰ λαϊκὰ ἔνστικτα καὶ προκαλοῦσε τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ.

Μιλᾶμε γιὰ τὶς καινοτομίες της, ποὺ ἔφερναν πάντοτε τὶς πτώσεις της. Τὸ κατρακύλημά της.

Μιὰ φορὰ ποὺ ἡ «Ἀκρόπολις» εἶχε πρώτης τάξεως κυκλοφορία, τοῦ βάλθηκε νὰ τὴν μικρύνῃ, νὰ τὴν κάμῃ «σπιθαμιαία», ἐνῷ ἡ ἄλλες ἐφημερίδες ἐξεδίδοντο μεγάλες σὰν σινδόνια.

— Σινδόνι αὐτές, μανδῆλι ἐμεῖς !

— Θὰ εἶνε καταστροφή, τοῦ λέγαμε.

— Πρέπει νὰ μάθῃ ὁ Ἕλλην νὰ μὴ χάνῃ τὶς ὧρες του σὲ πολυλογίες, ἀπεραντολογίες καὶ λογοδιάρροιες, μᾶς ἔλεγε ! Στὴ μικρὴ «Ἀκρόπολη» θὰ τὰ ἔχουμε ὅλα ἐν συντομίᾳ. Ἔτσι ὁ ἀναγνώστης θὰ τὰ μαθαίνῃ ὅλα καὶ θὰ κυττάῃ τὴν δουλειά του ἔπειτα.

Ἡ «Ἀκρόπολις» ...μινιόν, ὠνομάσθη «Μπιζουδάκι». Τὸ «Μπιζουδάκι» μόλις ἐφάνη ἐνώπιον τῶν Ἑλλήνων, ἀπεκρούσθη παρὰ πάντων. Ἡ κυκλοφορία της κατῆλθεν εἰς τὸ «μίνιμουμ», ὁ Γαβριηλίδης ἐπέμεινεν, ἕως ὅτου—ἦταν κατὰ τὸ 1909—μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ τὴν στρατιωτικὴν ὑπόστασιν τοῦ Γουδιοῦ, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἡμεῖς μὲ τὸν Γιῶργο Βουτσινᾶ τὴν ξαναμεγαλώσαμε. Τὴν κάμαμε ἑλληνοπρεπῆ, σινδονιαίαν !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ„

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἴκοσι χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ τύλιγε βαθύτατο σκότος. Ὕστερ' ἀπὸ τριάντα χρόνων ἀπουσία, γύρισε στὴν πατρίδα του τόσο φτωχὸς φαινομενικά, ὅσο εἶταν καὶ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφυγε. Ὡστόσο ὑπῆρχε ἕνας θρῦλος ὅτι εἶχε φέρει γυρίζοντας μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ κι' ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ κερδίζει πολλὰ χρήματα μὲ ἄπειρα ἐπαγγέλματα, λαθραῖα, μυστηριώδη, ὕποπτα.

Εἶξερε τὰ μυστικὰ πολλῶν οἰκογενειῶν καὶ τὶς πανουργίες πολλῶν ἐπαγγελμάτων.

Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄδικο, ὅταν εἶπε στὴν Ἰωάννα : «Κυρία μου, ξέρω ὅλα τὰ μυστήρια».

— Λοιπόν, τὸν ρώτησε ἡ Ἰωάννα, μπορεῖτε νὰ δόσετε τὶς πρῶτες βοήθειες σ' ἕναν ἱππότην ποὺ ἔχει τραυματισθεῖ ἐπικίνδυνα ;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ ; ἀπάντησε ὁ Βρινδινός. Θὰ προσπαθήσω μάλιστα νὰ τὸν κάνω καλά.

— Τότε, ἀκολουθῆστε με. Θ' ἀνταμειφθῆτε γενναῖα.

— Ἔστω, ἀπάντησε ὁ Βρινδινός, ἀλλὰ γιὰ νὰ περιποιηθῇ κανεὶς ἕναν ἀσθενῆ χρειάζονται μερικὰ ἐργαλεῖα καὶ φάρμακα ποὺ δὲν τὰ ἔχω μαζί μου. Ἔχω ὅμως στὸ σπίτι μου ὅτι χρειάζεται. Ποὺ ἔχετε τὸν πληγωμένον ;

— Στὸ παλιόσπιτο τοῦ περιφράκτου τῶν Βερνανδίνων.

Ὁ Βρινδινὸς ἐσκίρτησε· στὸ πονηρό του πρόσωπο ζωγραφίστηκε ζωηρὴ συγκίνησις, προσπάθησε ὅμως νὰ τὴν κρύψει ἀπὸ τὴν Ἰωάννα.

— Ἀ; εἶπε μὲ τόνο ἀδιάφορο, στὸ σπίτι τοῦ μακαρίτη Λαντρὺ Κοχεφέρ ; Πολὺ καλά, Πηγαίνετε, ὡραία μου κυρία· πάω νὰ φέρω τὰ ἐργαλεῖα μου καὶ σὲ πέντε λεπτὰ ἔφθασα.

Καὶ ὁ Βρινδινὸς ἔγινε ἄφαντος.

II

Κατὰ τὴ μητέρα καὶ τὸ παιδὶ

Ἡ Ἰωάννα ἀρκετὰ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της τράβηξε πρὸς τὸ περίφραχτο τῶν Βερνανδίνων. Ἐδικαιολογεῖτο δὲ ὡς ἑξῆς :

— Ἐπειδὴ ἡ Μαγδαληνὴ γιὰ λόγους ποὺ δὲν τοὺς ξέρω, θέλει νὰ κρατήσει στὸ σπίτι της μυστικὰ αὐτὸν τὸν εὐπατρίδη ἂς πάρουμε τὸ Βρινδινὸ γιὰ γιατρό. Ἕνας ἐπιστήμων μπορεῖ ν' ἀρχίσει τὶς φλυαρίες, ἐνῷ αὐτὸς εἶνε ἐχέμυθος. Θὰ τὸν κρατήσουμε μάλιστα στὸ σπίτι νὰ περιποιεῖται ἀδιάκοπα τὸν τραυματία.

Πρέπει ὅμως νὰ καταλογίσουμε ὑπὲρ τῆς Ἰωάννας, καὶ τὴν ἀγαθὴ αὐτὴ σκέψη της ὅτι ἀπασχολῶντας τὸ Βρινδινὸ μὲ τὸ Φλορεστὰν θὰ ἔχανε ἐκείνη τὶς ὑπηρεσίες του κ' ἔτσι δὲν θὰ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ δὸν Ραφαήλ.

Γύρισε ἥσυχη στὸ ἐγκαταλειμένο σπίτι καὶ εἶπε τὰ καθέκαστα στὴ Μαγδαληνή, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεται ποτὲ λόγος περὶ Βρινδινοῦ.

Ὅταν ὁ αὐτοσχέδιος γιατρὸς παρουσιάστηκε ἔχοντας ὑπὸ μάλης τὰ ἐργαλεῖα του, ἡ Μαγδαληνὴ δὲ μπόρεσε νὰ καταστείλει ἕνα κίνημα ποὺ τῆς προκάλεσε τὸ ἀντιπαθητικὸ παρουσιαστικό του.

Τὸ κίνημα αὐτὸ τὸ ἀντιλήφθηκε ὁ Βρινδινὸς καὶ εἶπε :

— Κυρία, μὴ μὲ κρίνετε ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό μου· σπούδασα τὴ χειρουργικὴ μὲ δυὸ περίφημους δασκάλους, τὸν Ἀνδρέα Βεσάλο στὴν Ἰταλία καὶ τὸν Ἀμβρόσιο Παρία στὴ Γαλλία.

Στ' ἀλήθεια ὁ Βρινδινὸς εἶταν κάποτε ὑπηρέτης τοῦ Ἀνδρέα Βεσάλο κ' ἔπειτα τοῦ Ἀμβροσίου Παρία, ἀλλὰ δὲν ἔκρινε φρόνιμο νὰ προσθέσῃ ὅτι δραπέτευσε ἀπὸ τὸν ἕνα συναποκομίζοντας τὸ περιεχόμενο τοῦ χρηματοκιβωτίου του.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τραυματίας εἶχεν ἄμεσο ἀνάγκη συνδρομῆς, ἡ Μαγδαληνὴ οὔτε κἂν σκέφτηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ διώξει τὸ Βρινδινό, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἔμπασε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐκεῖ στάθηκε στὴ μπάντα καὶ περίμενε μ' ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τὸ ἐπιφώνημα ποὺ θἄβγαζε ὁ Βρινδινὸς παίρνοντας τὸν τραυματία γιὰ τὸν κόμητα τῆς Θούνης. Ἀλλὰ εἴτε γιατὶ δὲν εἶχε δεῖ ποτέ του τὸν κόμητα, εἴτε γιατὶ ἡ ἐξάντληση εἶχε παραμορφώσει τὸ Φλορεστάν, ὁ Βρινδινὸς ἔμεινε ἄλαλος.

Ἡ Μαγδαληνὴ τότε ἀνακουφισμένη ἀπὸ τὴν ἀνησυχία της, ἀνάπνευσε ἐλεύθερα. Μὰ θὰ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ φρίκη της ἂν ἔβλεπε τὴν ἔκφραση ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπο τοῦ Βρινδινοῦ, βλέποντας τὸν ὑποκόμητα. Τὰ νεῦρα τοῦ προσώπου του εἶχαν συσπασθεῖ καὶ μιὰ λάμψη χαρᾶς κ' ἐκπλήξεως φώτιζε τὰ μάτια του. Ἔπειτα ἔμεινε ἀπαθής.

Ἐξέτασε προσεχτικὰ τὴν πληγὴ καὶ εἶπε στὸ τέλος :

— Ἐλπίζω πὼς θὰ τὸν σώσουμε.

Ὁ Βρινδινὸς δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀνησυχία γιὰ νὰ μάθει ποιὸς εἶταν αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης καὶ πῶς βρισκόταν ἐκεῖ. Δὲν ἐρώτησε κἂν οὔτε ποιὰ εἶταν, καὶ πῶς λεγόταν ἡ Μαγδαληνή. Ποτὲ οἱ δυὸ φίλες δὲν εἶχαν βρεῖ ἄνθρωπο λιγώτερο περίεργο καὶ λιγώτερο ἐνοχλητικό.

Ἐχέμυθος, ἐνεργητικός, ἀκούραστος, μὴ δείχνοντας ποτὲ καμμιὰ ἔκπληξη, μὴ κάνοντας καμμιὰ ἐρώτηση, γιατρὸς καὶ νοσοκόμος συγχρόνως ὁ Βρινδινὸς ἀφιέρωνε τὶς ὧρες του στὸν ἀσθενῆ καὶ γι' αὐτή του τὴ θυσία εἶχε ζητήσει μιὰ ἀσήμαντη ἀμοιβή.

Γι' αὐτὸ κ' ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔπαυε νὰ εὐχαριστεῖ τὴν Ἰωάννα ποὺ τῆς εἶχε προμηθεύσει ἕναν παρόμοιο θησαυρό.

Ὅσο ὁ Φλορεστὰν εἶταν ἀναίσθητος, παλεύοντας μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, τόσο ἡ Μαγδαληνὴ ὅσο κ' ἡ Ἰωάννα δὲν ἄφηναν εὐκαιρία κ' ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὸν ἀσθενῆ τους. Ἔνιωθαν κ' οἱ δυὸ μεγάλη συμπάθεια γι' αὐτόν.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Βρινδινὸς τοὺς ἀνήγγειλε ὅτι ἡ κρίσις πέρασε κι' ὅτι ὁ Φλορεστὰν ἄρχισε νὰ συνέρχεται, οἱ δυὸ νέες ἔκριναν φρόνιμο νὰ ἐξαφανιστοῦν.

— Κύριε Βρινδινέ, εἶπε τότε ἡ Μαγδαληνή, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ περιποιῆσθε μόνος σας τὸν ἀσθενῆ.

— Καλά, ἀπάντησε αὐτὸς λακωνικά.

— Μὴ βγαίνετε ποτὲ ἔξω. Οἱ πηγαινοερχομοί σας μπορεῖ νὰ προκαλέσουν τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου.

— Ἔστω.

— Ὅσον ἀφορᾶ γιὰ τὴν τροφή σας ἐγὼ θὰ σᾶς φέρνω ἐδῶ κάθε πρωΐ ὅλα τ' ἀπαραίτητα.

— Καλά.

— Συγχρόνως θὰ μοῦ δίνετε πληροφορίες γιὰ τὸν ἄρρωστο, ἀλλὰ θὰ μοῦ τὶς λέτε κάτω στὴν αὐλὴ γιατὶ δὲ θέλω νὰ μὲ δεῖ.

— Ὅπως σᾶς ἀρέσει.

— Προπάντων μὴν τοῦ μιλήσετε οὔτε γιὰ μένα, οὔτε γιὰ τὴ φίλη μου.

— Μείνατε ἥσυχος.

— Κι' ἂν σᾶς ρωτήσει ποιὸς τὸν ἔφερε ἐδῶ, πέστε του ὅτι τὸν φέρατε ἐσεῖς ὁ ἴδιος· πρόσθεστε μάλιστα ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε δικό σας.

— Πολὺ καλά.

Καθὼς βλέπει ὁ ἀναγνώστης οἱ λέξεις γ ι α τ ί, π ῶ ς, τ ί σ η μ α ί ν ε ι α ὐ τ ό ; δὲν ὑπῆρχαν στὸ λεξικὸ τοῦ Βρινδινοῦ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκανε νὰ βγῇ ἔξω ἡ Μαγδαληνή, γύρισε πάλι πίσω καὶ εἶπε, ὄχι χωρὶς κάποιον δισταγμό, γιατὶ αὐτὴ τὴ φορὰ πρόβλεπε κάποια ἐρώτηση ἀπὸ τὸ Βρινδινό.

— Ἀλήθεια, κύριε Βρινδινέ, θὰ φροντίσετε νὰ φράξετε αὐτὸ τὸ παράθυρο ;

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ παράθυρο ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τοὺς κήπους τοῦ ἀνακτόρου τοῦ κόμητος τῆς Θούνης.

Ὁ Βρινδινὸς σκέφθηκε τότε μέσα του : «Γιατὶ νὰ κλείσω τὸ παράθυρο αὐτό ; Ἡ δεσποινὶς βρίσκει ὅτι τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἔχει πολὺ φῶς, καὶ πρέπει νὰ κλειστεῖ κανένα παράθυρο. Τότε γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔχει θέα στὶς πρασινάδες καὶ στὰ δέντρα καὶ ὄχι τὸ ἄλλο ποὺ βλέπει στὸ ἔρημο περίφρακτο ;

Ἀπόφυγε ὅμως νὰ διατυπώσει καὶ προφορικῶς τὴ σκέψη του. Χαιρέτησε μόνο τὴ Μαγδαληνὴ καὶ εἶπε :

— Θὰ τὸ κλείσω.

Ἡ Μαγδαληνὴ χαιρέτησε κι' αὐτὴ κ' ἔφυγε.

Ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω της, μιὰ παράδοξη μεταβολὴ ἐπῆλθε στὸ πρόσωπο τοῦ ἐντιμωτάτου Βρινδινοῦ.

Τὸ πατρικὸ ὕφος ποὺ εἶχε προηγουμένως ἐξαφανίστηκε καὶ μιὰ διαβολικὴ ἔκφραση δολιότητος καὶ πανουργίας ἁπλώθηκε σ' αὐτό.

Ἔτριψε δυνατὰ τὰ χέρια του καὶ ἐγέλασε περίεργα. Μὰ σὲ λίγο ξαναπῆρε τὴν προηγουμένη του ἔκφραση. Ἔπειτα ἔφραξε τὸ παράθυρο, συμμορφωνόμενος πρὸς τὴν παραγγελία τῆς Μαγδαληνῆς.

Εἴδαμε πὼς οἱ χτύποι τῆς σφύρας ξύπνησαν τὸ Φλορεστὰν ἀπὸ τὸ λήθαργό του.

Ὅταν ὁ Φλορεστάν, ἀφοῦ ἀντάλλαξε τὰ λόγια ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω μὲ τὸ Βρινδινό, ἀποκοιμήθηκε βαθειά, ἐκεῖνος ἀπομακρύνθηκε μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, κατέβηκε τὴ σκάλα κ' ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι.

Διάσχισε τὴν Τουρραίνη καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο βρέθηκε σὲ κάτι μεγάλα οἰκόπεδα ποὺ τὰ χώριζαν λάκκοι μὲ λιμνάζοντα νερὰ καὶ οἰκοδομὲς μισοερειπωμένες.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζει κι' ὁ οὐρανὸς συννέφιαζε. Τὸ μέρος αὐτὸ εἶταν πένθιμο καὶ μελαγχολικό, γειτόνευε κιόλας μ' ἕνα νεκροταφεῖο.

Ἀρκετὲς δολοφονίες εἶχαν γίνει ἐκεῖ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἡμέρα σπανίως διαβάτες περνοῦσαν καὶ τὴ νύχτα ἡ ἐρημία βασίλευε.

Ὡστόσο κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος εἶχε προηγηθεῖ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Βρινδινὸ στὰ μέρη ἐκεῖνα. Ἀκούγοντας μάλιστα τὰ βιαστικὰ βήματα τοῦ Βρινδινοῦ, ἔστρεψε πίσω, ἀναγνώρισε τὸ μικρόσωμο γέρο κ' ἐπειδὴ εἶχε ἴσως ἰδιαιτέρους λόγους νὰ κρυφτεῖ ἀπ' αὐτόν, ξαπλώθηκε φαρδὺς πλατὺς σ' ἕνα αὐλάκι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

'Η 'Αμερικανὶς πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Τζόϊς Κόμπτον, ὅπως ἐμφανίζεται εἰς ἕνα νέον φίλμ μὲ ἀμφίεσιν λαμὲ ἀρζὰν καὶ πτερὰ στρουθοκαμήλου.

ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ἕνα γκρούπ ἀπὸ ἔμορφες μπαλαρίνες ποὺ ἔχουν ξετρελλάνει τοὺς Βερολινέζους, μὲ τοὺς ὑπερόχους χορούς των.

ΕΝΑ ΠΑΡ[illegible] ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΒΟΡΝΕΟ

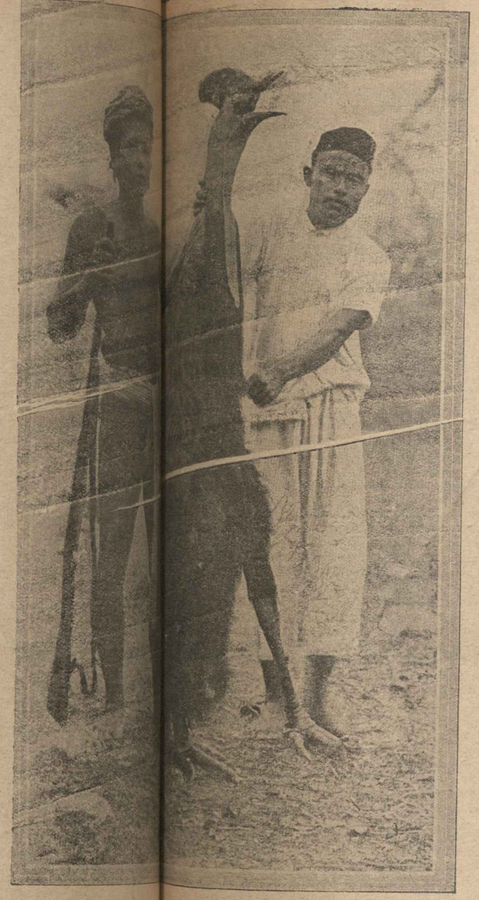

Δυὸ ἄγριοι τῆς νήσου Βόρ[illegible] ἀπὸ τὰ παράδοξα πουλιὰ τῆς νήσου των. Μεγαλόσωμο, ἄχαρο, ψηλοτ[illegible] ἀπὸ τὸν πειὸ ὑψηλὸ ἄνθρωπο, τὸ πουλὶ αὐτὸ βρίσκεται μόνον στὴν Νέαν [illegible] Αὐστραλίαν, ὀνομάζεται δὲ «Κασογουέρυ».

Η ΖΩΗ ΤΩΝ [illegible]

'Η πριγκηπισσα 'Υολάνδη, [illegible] τῆς 'Ιταλίας καὶ σύζυγος τοῦ κόμ[illegible] μὲ τὸν μικρὸν υἱόν της εἰς τὸ [illegible] της.

'Η κ. Φωφὼ Ζάχου, μία ἀπὸ τὰς βραβευθείσας εἰς τὸ ταγκό, κατὰ τὸν χορὸν του «'Αττικοῦ 'Ομίλου» εἰς τὸ «Ντελίς».

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗΣ

Εἶνε τόσο ὑψηλὰ τὰ κτίρια, τὰ ὁποῖα κτίζονται τελευταίως στὸ Λίβερπουλ ὥστε οἱ ἐργάται κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ ὕψη ὅπου ἐργάζονται μὲ βίτζι. 'Η ἄνω εἰκὼν παριστᾶ ἀκριβῶς τὴν κάθοδον ἑνὸς ἐργάτου.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΥ

'Η πρώτη μοργανατικὴ σύζυγος τοῦ Καρόλου κ. Ζιζὴ Λαμπρινοῦ, μὲ τὸν μικρὸν υἱόν της, τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε μετ' αὐτοῦ, στὸ Παρίσι.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Εἴπαμε φυσικὰ πολλὰ καὶ διάφορα. Εἴμαστε οἱ δυὸ μοναχοί μας, αὐτὴ τὴν ὥρα, σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ σ'ένα τόσο εὐχάριστο περιβάλλον ποὺ μᾶς ἔκανε φαίνεται νὰ ἐμπιστευώμεθα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Καὶ μοῦ εἶπε πολλά.

Μοῦ φάνηκε ὅτι σοβαρεύτηκε περισσότερο τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Τρελόνυ. 'Αλλὰ δὲν εἶπε **τίποτε**, κι' ἐγὼ ἐξακολούθησα :

— Κατάλαβα ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ μοῦλεγε ἡ κόρη σας, ὅτι ἔχει συνειθίσει σε μιὰ μοναξιὰ ποὺ δὲν τῆς ἄρεσε,ποὺ τὴν στενοχωροῦσε. Εἶμαι κι' ἐγὼ μοναχογυιὸς καὶ τὸ ξέρω αὐτὸ τὶ εἶνε.Προσεπάθησα λοιπὸν νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ μιλήσῃ ἐλεύθερα, καὶ πρὸς μεγάλη μου εὐχαρίστηση τὸ κατώρθωσα. "Ετσι γεννήθηκε ἀναμεταξύ μας μιὰ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη.

Τὸ ὕφος ποὺ εἶχε πάρει τώρα ὁ κ. Τρελόνυ μ' ἔκανε νὰ προσθέσω γρήγορα :

— Δὲν εἶπε τίποτε, κύριε, κι' αὐτὸ τὸ φαντάζεσθε καλά, ποὺ νὰ μήν ἔπρεπε νὰ τὸ πῇ.Μοῦ εἶτε μόνο,ὅτι θὰ ἤθελε νὰ σχετίζεται περισσότερο μὲ τὸν πατέρα της, γιατὶ τὸνἀγαποῦσε πολύ, ἤθελε νὰ εἶνε περισσότερο μαζύ του· νὰ τὴν ἐμπιστεύεται περισσότερο· καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷῃ περισσότερο. Πιστέψτε με, κύριε, μόνο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μοῦ μίλησε ! Εἶνε εὐχάριστο αὐτὸ γιὰ σᾶς... Μοῦ τάλεγε ἐμένα, ἴσως γιατὶ εἶμαι ξένος.

— Καὶ σεῖς τὶ κάνατε ;

— Κύριε, ἡ δεσποινὶς Τρελόνυ εἶνε καλὴ καὶ ὄμορφη ! Εἶνε νέα ! Κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι γέρος, καὶ ὡς τώρα δὲν ἐστράφη ἀλλοῦ ποτὲνὰ ἡ προσοχή μου. Καὶ τὴν ἐσυμπάθησα !

Κατέβασα μηχανικὰ τὰ μάτια μου. "Οταν τὰ σήκωσα, ὁ κ. Τρελόνυ μὲ κυττοῦσε ἀκόμα. Χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὴν καλωσύνη τοῦ χαρακτῆρός του :

— Μέλκομ Ρόζ,ἄκουγα πάντα ὅτι εἶσθε καλὸς καὶ τίμιος τζέντλεμαν. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἡ κόρη μου ἔχει ἕναν τέτοιο φίλο. 'Εξακολουθῆτε !

'Η καρδιά μου πῆγε στὸν τόπο της. Εἶχα κάνει τὸ πρῶτο βῆμα, εἶχα κερδίσει τὴ συμπάθεια τοῦ πατρὸς τῆς Μαργαρίτας !

Κι' ἐξακολούθησα, ἤσυχος πειά.

— Εἶπα λοιπὸν τῆς μὶς Τρελόνυ νὰ μὲ θεωρῇ πειὰ στενὸ φίλο της. Τῆς εἶπα ἀκόμα νὰ μοῦ πῇ ἂν χρειασθῇ τίποτα, νὰ βασίζεται σ' ἐμένα, καὶ νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ τῆς φανῶ χρήσιμος σὲ ὁτιδήποτε μποροῦσα νὰ τῆς χρησιμεύσω. Δέχτηκε εὐχαρίστως. 'Αλλὰ ποὺ νὰ σκεφθῶ ἐγὼ ὅτι θὰ μὲ χρειαζότανε τόσο γρήγορα καὶ τόσο παράξενα ! καὶ ὅμως, αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ νύχτα, σᾶς βρήκανε ἀναίσθητο. Στὴν ἀπελπισία της, ἡ κόρη σας ἔστειλε καὶ μὲ φώναξε.

Σταμάτησα. 'Ο κ. Τρελόνυ ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττάῃ.

— "Οταν βρήκαμε τὸ γράμμα σας, ἐφρόντισα κι' ἐγὼ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ἐπιθυμίες σας. Καὶ καθὼς ξέρετε, συμμορφωθήκαμε μὲ ὅλα ὅσα γράφατε.

— Κι' αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μὲ ρώτησε ἄξαφνα ὁ κ. Τρελόνυ, πῶς τὶς περάσατε σεῖς ;

'Εγὼ ξαφνιάστηκα. 'Η φωνή του ἔμοιαζε μὲτῆς Μαργαρίτας, κι' ὁ τρόπος του ἦτανε σᾶν τὸν τρόπο τῆς Μαργαρίτας. Τὸν ἐκύτταξα στὰ μάτια.

— Αὐτὲς οἱ ἡμέρες, κύριε, παρὰ τὸ φόβο μου καὶ τὶς φοβερὲς ἀνησυχίες μου,καὶ τὴ λύπη ποὺ αἰσθανόμουνα γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποὺ ἄρχιζα νὰ τ' ἀγαπῶ περισσότερο κάθε στιγμή, ἦταν οἱ εὐτυχέστερες μέρες τῆς ζωῆς μου.

'Ο κ. Τρελόνυ ἔμεινε ἀμίλητος ὥρα πολλή, μὰ τόσο πολλή, ὥστε φοβήθηκα μὴν εἶπα πάρα πολλά, κι' ἡ εἰλικρίνειά μου ἦταν ὑπερβολική. Περίμενα νὰ μοῦ μιλήσῃ, κι' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Τέλος μοῦ εἶπε :

— Βλέπω ὅτι μιλᾶτε μ'εἰλικρίνεια."Επρεπε νὰ σᾶς ἀκούσῃ ἡ καϋμένη ἡ μητέρα της... θὰ χαιρόταν ἡ καρδιά της.

Τὸ πρόσωπό του μοῦ φαινότανε λυπημένο· ἔπειτα μὲ ρώτησε κάπως βιαστικά :

— Μὰ εἶσθε βέβαιος γιὰ ὅλ' αὐτά ;

— Βεβαίως, κύριε.

— Ναί, ἀλλὰ λέτε ὅτι ἡ κόρη μου μ'ἀγαπάει πολύ... καὶ ὅμως... Μένει τώρα στὸ σπίτι του, μαζί μου, ἕναν ὁλάκαιρο χρόνο. Σὲ σᾶς ἔκανε λόγο γιὰ τὴν ἀγάπη της πρὸς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ – δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὸ λέω, ἀλλὰ εἶνε ἀλήθεια—δὲν εἶδα νὰ μοῦ ἐκδηλώσῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν ἀγάπη της, καμμιὰ φορά...

'Η φωνή του ἐδῶ ἔτρεμε, κι' ἔδειχνε μιὰ λύπη μεγάλη...

— Τότε, τοῦ εἶπα, σεῖς λίγες αὐτὲς ἡμέρες ἀξιώθηκα νὰ ἰδῶ περισσότερα ἀπ' ὅτι εἴδατε σεῖς σ' ὅλη σας τὴ ζωή.

Τὸν ἐκοίταξα στὰ μάτια.

Τὰ λόγια μου φανήκανε ὅτι τοῦ κάνανε ἐντύπωση. Καὶ μοῦ εἶπε κάπως εὐχαριστημένος :

— Δὲν εἶχα ἰδέα... Νόμιζα ὅτι δὲ νοιαζότανε καὶ πολὺ γιὰ μένα. Καὶ νόμιζα ὅτι θὰ μὲ τιμωροῦσε ἔτσι ὁ Θεός, ἐπειδὴ τὴν εἶχα παραμελήσει ὅταν ἦτανε μικρή... Δὲν μ' ἀγαποῦσε... Κι' εἶν' ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴ χαρά μου, ποὺ μαθαίνω τώρα ὅτι μ' ἀγαπάει ἀληθινὰ ἡ κόρη τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας μου !

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ κ. Τρελόνυ ἔγειρε πίσω κι' ἀκούμησε στὸ μαξιλάρι. Φάνηκε ὅτι παραδόθηκε σὲ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

Πόσο θἄχε ἀγαπήσει τὴν μητέρα της ! Τὴν κόρη του τὴν ἀγαποῦσε γιατὶ ἦτανε παιδὶ τῆς γυναίκας του, κι' ὄχι γιατὶ ἦτανε παιδὶ δ.κό του. Τὸν ἐλυπήθηκα αὐτὴν τὴν ὥρα... "Αρχιζα νὰ καταλαβαίνω... Καὶ δὲν παραξενεύτηκα ὅταν τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ μοναχός του.

— 'Η Μαργαρίτα, ἡ κόρη μου, τὸ παιδί μου... μ' ἀγαπάει, μὲ περιποιήθηκε... Σᾶν τὴ μητέρα της ! Σᾶν τὴ μητέρα της...

Τότε εὐχαριστήθηκα κι' ἐγὼ ποὺ μίλησα ἐλεύθερα καὶ εἶπα τὴν ἀλήθεια.

Σὲ λίγο ὁ κ. Τρελόνυ εἶπε :

— Τέσσερες μέρες ! Εἴχαμε δεκάξη 'Ιουλίου... ὥστε σήμερα ἔχουμε εἴκοσι 'Ιουλίου ;

— Ναί,τοῦ εἶπα, κι' αὐτὸς τόπε ἐξακολούθησε :

— "Ωστε ἤμουνα βυθισμένος σ' αὐτὸ τὸ λήθαργο τέσσερες μέρες ; Αἴ, δὲν εἶνε καὶ πρώτη φορά... Μιὰ ἄλλη φορὰ ἔμεινα βυθισμένος σ' ἕνα λήθαργο τρεῖς ἡμέρες, ὑπὸ πολὺ περιέργους συνθήκας· δὲν κατάλαβα τίποτα, προτοῦ συνέλθω καὶ ἰδῶ ὅτι περάσανε τρεῖς μέρες. Θὰ σᾶς πῶ γι' αὐτὰ ὅλα μιὰ μέρα, ἂν θέλετε νὰ μάθετε.

Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε πολύ. Μ' αὐτὸ μοῦδωσε νὰ καταλάβω ὅτι εἶχε ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα.

"Επειτα ὁ κ. Τρελόνυ εἶπε μὲ τὴ συνειθισμένη ζωηρὴ φωνή του.

— "Ας πάω ἀπάνω τώρα..."Οταν ξυπνᾷ ἡ Μαργαρίτα, πέστε της ὅτι ἐγὼ εἶμαι καλά. 'Επίσης νὰ πῆτε τοῦ Κορμπὲν ὅτι θέλω νὰ τὸν δῶ ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Θέλω νὰ δῶ αὐτὲς τὶς λάμπες καὶ νὰ ἀκούσω τὴν ἱστορία τους.

'Εγὼ σηκώθηκα γιὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὶς ἀπαιτήσεις του· ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ χέρι μου ἀκουμποῦσε στὸ κλειδὶ τῆς πόρτας, ὁ κ. Τρελόνυ μὲ ξαναφώναξε :

— Κύριε Ρόζ !

Δὲ μάρεσε νὰ τὸν ἀκούω νὰ μὲ λέῃ «κύριο Ρόζ». Προτιμοῦσα νὰ μὲ λέῃ «Μέλκομ». Μοῦδινε ἔτσι περισσότερο θάρρος μαζύ του. Γι' αὐτὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ἀπεθάρρυνε κάπως. Φοβήθηκα μάλιστα μὴ μοῦλεγε τίποτα γιὰ τὴ Μαργαρίτα.

Γύρισα πίσω, καὶ ὁ κ. Τρελόνυ, ποὺ μὲ κατάλαβε, μ' ἕνα καθησυχαστικὸ χαμόγελο, μοῦ εἶπε :

— Κάθησε δῶ μιὰ στιγμή. Καλύτερα νὰ τὰ συζητήσουμε τώρα παρὰ ἀργότερα. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ ἄνδρες, καὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. "Ολ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε γιὰ τὴν κόρη μου, τἄμαθα τώρα, ἄξαφνα καὶ θέλω νὰ ξέρω ποὺ βρίσκομαι. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι, ἀλλὰ ὡς πατέρας ποὺ εἶμαι, ἔχω καθήκοντα ποὺ εἶνε αὐστηρά,καὶ ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἐπιβάλλω. Καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦπες γιὰ τὰ αἰσθήματά σου πρὸς τὴν κόρη μου, συμπεραίνω φυσικὰ ὅτι σκέπτεσαι νὰ μοῦ ζητήσῃς ἴσως ἀργότερα τὸ χέρι της. "Ετσι δὲν εἶνε ;

'Εγὼ τοῦ ἀπήντησα ἀμέσως :

— Βέβαια ! Αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπός μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅπου πῆγα μαζύ της στὸ ποτάμι. Εἶχα σκοπὸ σὲ λίγες μέρες, νἄρθω νὰ σᾶς κάνω λόγο, καὶ νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδεια νὰ τῆς κάνω πρότασι γάμου. 'Αλλὰ τὰ παράξενα αὐτὰ πράγματα ποὺ συνέβησαν στὸ σπίτι σας μὲ κάνανε νὰ σχετισθῶ μαζύ σας πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ ὅσο τολμοῦσα νὰ ἐλπίζω... Πάντως ὅμως, κι' αὐτὰ ἂν δὲν συνέβαιναν, ἐγὼ θἀρχόμουνα νὰ σᾶς μιλήσω μιὰ μέρα.

Καθὼς μὲ κυττοῦσε, μοῦ φάνηκε ὅτι τό βλέμμα του ἔδειχνε πὼς μὲ συμπαθοῦσε, καταλάβαι ὅτι θυμότανε κι' αὐτὸς τὰ νειάτα του. Σὲ λίγο μοῦ εἶπε :

— 'Αλλὰ ὦ πολὺ, Μέλκομ Ρόζ—ἡ οἰκειότης τῆς προσφωνήσεως μὲ εὐχαρίστησε τώρα—δὲν εἴπες τίποτα στὴν κόρη μου, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— "Οχι, κύριε Τρελόνυ. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν ἤθελα νὰ τῆς φανερωθῶ τόσο γρήγορα. "Επειτα, λόγῳ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατέρα της. 'Αλλὰ κι' αὐτοὶ οἱ φίλοι νὰ μὴν ὑπῆχαν, πάλι δὲ θἀποφάσιζα νὰ κάνω τέτοιο πρᾶγμα, σὲ τόσο κρίσιμες στιγμές. Κύριε Τρελόνυ, σᾶς βεβαιῶ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ κόρη σας δὲν εἴμαστε ὥς τώρα παρὰ ἁπλοῖ φίλοι !

Τίποτα περισσότερο.

('Ακολουθεῖ)

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟΥ ETIEN PE'Y'

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ετοίμασε λοιπὸν ἕνα μεγάλο πλοῖο, καὶ χωρὶς νὰ λογαριάζῃ στὴ φοβερὴ ἐκείνην ἐποχή, οὔτε τὴν ἀπόστασι, οὔτε τὶς κακοκαιρίες, οὔτε τοὺς κινδύνους, τράβηξε διὰ τὴν Τριπολίτιδα, γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ γιὰ νὰ ψάλλῃ τὴν Μελισάνδην τῶν ὀνείρων του...

'Αλλὰ ὁ Ρουδέλ, στὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξεῖδι, ἀσθένησε βαρειά, καὶ πέθανε σχεδόν, ὅταν ἀποβιβάστηκε στὴν παραλία.

'Η Μελισάνδη μόλις ἔμαθε ὅτι ἔφθασεν ἕνας μεγάλος ἐραστὴς καὶ τόσο κοσμοξακουσμένος τροβαδοῦρος, ἔτρεξε νὰ τὸν περιποιηθῇ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε παρὰ τὶς τελευταῖες του στιγμές.

'Εκεῖνος ἐξεψύχησε μὲ τὸ ὀνειρευμένο ἰδανικό του στὴν ἀγκάλη καὶ πεθαίνοντας εἶπε «ὅτι ἡ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ θανάτου του,ἦταν ἡ γλυκυτέρα τῆς ζωῆς του».

"Εως ἐδῶ τελειώνει ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ παράδοσις.

***

'Η ἱστορία αὐτὴ ἐνέπνευσε πολλοὺς καὶ ἰδίως τὸν 'Ερρῖκο Χάϊνε, τὸν εἰρωνα ἀλλὰ καὶ μελίρρυτον ποιητὴν τῆς Γερμανίας. Καὶ στὸ «Ρομανσέρο» του, ἐνεπνεύσθη στίχους ἀπαράμιλλους γιὰ τὴν λευκὴ αὐτὴ ἀγάπη τοῦ Ρουδέλ.

Τὸ γεγονός, ποὺ εἶνε ἀνώτερο, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀπὸ κάθε ποίησι, περιγράφεται ἐμμέσως, ἀπὸ τὸν μεγαλοφυῆ ἐκεῖνον ποιητήν, ἀπὸ τὴν παράστασι τῶν φαντασμάτων τῶν δύο ἐραστῶν, ποὺ μιλοῦνε ἀναμεταξύ τους.

Μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸν Πύργον τῆς Βλάϊας, ὅπου οἱ τοῖχοι εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ τάπητας, ποὺ τοὺς ἔφκιασε ἡ κόμησσα τῆς Τριπολίδος, κεντημένους μὲ δάκρυα καὶ μὲ ἔρωτας.

Τὸ κεντρικὸ ἱστόρισμα τῶν ταπήτων παριστάνει τὴν τόσο ἐρωτικὴ καὶ τόσο τραγικὴ σκηνὴ τῆς συναντήσεως τοῦ Ρουδὲλ καὶ τῆς Μελισάνδης εἰς τὴν παραλίαν... Τὴν νύχτα, ἐκεῖ εἰς τὸ σκιόφως τῆς σελήνης, ἀκούονται ψιθυρισμοί, λόγια ἐρωτικά, τραγούδια τῆς ἐποχῆς τῶν τροβαδούρων. Καὶ σᾶν χτυπήσουνε μεσάνυχτα, ἡ ντάμες καὶ οἱ τροβαδοῦροι, ζωντανεύουνε ἀπὸ τοὺς τάπητας, φεύγουν ἀπὸ τοὺς τοίχους, κατεβαίνουνε στὴν αὐθουσα καὶ περιφέρονται στοῦ πύργου, τὰς αἰθούσας.

Νὰ τώρα ἡ Μελισάνδη, κι' ὁ Ρουδέλ...

'Αλλὰ ἂς μεταφράσουμε, καλλίτερα, ἐπὶ λέξει, τὸν μέγαν ποιητήν :

— *«"Ω Γοφρέδε ! ἡ νεκρὴ καρδιά μου,*
θορμάίνεται μὲ τὴν φωνή σου.
Μέσα στὰ κάρβουνα, ποὺ εἶν' ἀπὸ πολὺ καιρὸ σβυσμένα,
βλέπω πάλιν, ἕνα σπινθῆρα ζωντανό.

— *"Ω Μελισάνδη, ὦ εὐτυχία, ὦ ἄνθος !*
"Οταν σὲ κυττάζω εἰς τὰ μάτια
ξαναζῶ καὶ πάλιν. Νεκρὰ εἶν' μόνον,
ἡ ἀνθρωπινή μου λύπη καὶ ὁ πόνος.

— *Γοφρέδε ! Μιὰ φορὰ ἀγαπηθήκαμε,*
σᾶν σὲ ὄνειρο, καὶ τώρα ἀκόμη
ἀγαπώμεθα καὶ εἰς τὸν θάνατό μας.
"Ο Θεὸς "Ερως, ἔκαμε αὐτὸ τὸ θαῦμα ;

— *Μελισάνδη ! Τί εἶνε ὄνειρον ;*
Τί εἶνε θάνατος ; Λόγοι χωρὶς σημασία.
Μόνον στὸν ἔρωτα εἶνε ἡ ἀλήθεια,
κι' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ὦ αἰωνίως, ὡραία καὶ καλή!

— *Γοφρέδε ! τὶ ὡραῖα εἶνε ἐδῶ μέσα !*
στὸ ἦσυχο φῶς τῆς σελήνης,
ὦ, πόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ γυρίζω πλέον
τὴν ἡμέραν, ὅπως ὅταν ζοῦσα, στὸ φῶς τοῦ ἥλιου !

— *Μελισάνδη ! ὦ ἀγάπη μου τρελλή !*
Σὺ ἡ ἰδία εἶσαι τὸ φῶς καὶ ὁ "Ηλιος !
"Οπου διαβεῖς, ἀνθίζει ἡ ἄνοιξις.
Βλαστάνει ἡ ἀγάπη καὶ ἡ γλύκα τοῦ Μαγιοῦ!..»

Καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ποίημα, τοῦ λευκοῦ, τοῦ μεγάλου ἔρωτα, ποὺ ἔχει πεθάνει ἀπὸ τὶς σημερινὲς καρδιές...

ΕΡΩΣ

Τί εἶνε ἔρως ;

Πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ τελειώνει ;

Καὶ ἰδίως πότε μιὰ γυναῖκα ἀγαπᾶται ;

Εἴπαμεν ὅτι ὅταν μιὰ γυναῖκα παραδοθῇ εἰς τὸν ἄνδρα, εἶνε αὐτὸ πραγματικὴ ἀπόδειξις καὶ ἀναμφισβήτητος τοῦ ἔρωτός της. Πῶς ὅμως, δύναται νὰ πεισθῇ ὅτι ἀγαπᾶται ;

Ποιὰ εἶνε γιὰ αὐτήν, ἡ ἀπόδειξις τοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον τῆς ὁρκίζεται ὁ ἄνδρα ; ;

Δὲν ἔχει παρὰ ἀποδεῖξεις ἀβέβαιες καὶ φευγαλέας.

Γιατὶ τότε νὰ ἐκπληρσώμεθα, γιὰ τοὺς δισταγμούς της, τὴν ἀντίστασί της καὶ τὴν αὐστηρότητά της ;

***

"Ας ἰδωμεν τὶ λέγει ἡ σοφία καὶ ἡ πεῖρα.

— «Κατὰ τὴν διάρκεια καὶ αὐτῶν τῶν πειὸ μεγάλων παθῶν,δὲν ἀγαπάει σταθερὰ κανεὶς καὶ περνάει στιγμὲς ξηρότητος καὶ κρίσεις μεγάλης ἀδιαφορίας. Φαίνεται ὅτι σταματάει, γιὰ νὰ κουρδίσῃ τὴν μηχανή του.

Καὶ ἔπειτα ξεκινάει μὲ τὴν ἴδια πάντοτε ὁρμή».

***

— 'Ο πόθος, λέγει ἕνας Κινέζος σοφός, σέρνει πάντοτε κατόπιν του, ἀρρήκτως συνδεδεμένα, ὡσὰν δυὸ κακούργους δεμένους ἀπὸ τὴν ἴδια ἁλυσσίδα, τὸν ἔρωτα καὶ τὸ μῖσος.

***

"Ενας 'Ινδὸς δίδει τὸν ἑξῆς ὁρισμὸν τοῦ ἔρωτος :

— Εἰς τὴν γυναῖκα κάθε πόθος, σᾶν φθάσῃ σὲ ὡρισμένο βαθμὸ ὡριμότητος, μεταβάλλεται μόνος του εἰς ἔρωτα.

"Επειτα ἡ τύχη βοηθεῖ, ὥστε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸν τόσον ἕνας βλάκας, ὅσο καὶ ἕνας ἔξυπνος.

***

— 'Η ἐκτίμησις, ἡ ἀγαθότης, τὰ λεπτὰ καὶ ἁβρὰ αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς, εἶνε σᾶν βωβὰ πρόσωπα θεάτρου, ποὺ ἐξαφανίζονται μόλις ὁ πόθος, μέγας καὶ περιφρονητὴς ἥρως ἐμφανισθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

***

'Ο "Αγγλος Σκὼτ εἶπεν :

— Εἰς τὸν ἔρωτα ἡ γυναῖκα ἔχει ὁρίζοντα στενώτερον ἀπὸ τὸν ἄνδρα. 'Αλλὰ τὸν γεμίζει καλλίτερα.

***

Σὲ ἡλικία τριάκοντα ἐτῶν, λένε οἱ 'Ισπανοί, μιὰ γυναῖκα τελειώνει καὶ ἀρχίζει.

***

"Ενα γνωμικὸν Γαλλικόν, ἀποφαίνεται:

— Εἶνε κανεὶς δυστυχέστερος ὅταν νομίζει ὅτι ἀπατᾶται, παρὰ ὅταν εἶνε βέβαιος περὶ τοιούτου.

***

Οἱ Γάλλοι λένε ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο :

— Στὴ γυναῖκα ἡ ἐπιθυμία, ἱκανοποιουμένη, προκαλεῖ τὴν εὐγνωμοσύνην. Εἰς τὸν ἄνδρα τὴν ἀντιπάθειαν.

***

Εἰς τὸν ἔρωτα ἀρκεῖ μιὰ στιγμὴ ἢ ἕνα τίποτε, γιὰ νὰ μεταβληθῇ ἡ τρυφερότης εἰς ἀδυσώπητο σκληρότητα !

***

Μεταξὺ δυὸ ἐραστῶν, λένε οἱ 'Ιταλοί, φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ μιὰ διαρκὴς καὶ ὡρισμένη ποσότης ἔρωτος, ἔτσι ποὺ, ὅταν ὀλιγοστεύει εἰς τὸν ἕνα, αὐξάνει εἰς τὸν ἄλλον.

***

Οἱ διδάσκαλοι τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀπιστίας,οἱ Γάλλοι, φέρουν καὶ παραδείγματα ἀπὸ τὴ ζωή.

"Υστερα ἀπὸ ἓξ μηνῶν πόθους καὶ ἐρωτικὰ πυρετό, ὁ Δ.... γίνεται ἐπὶ τέλους εὐτυχὴς. 'Η κυρία Π.... κατεκτήθη.

"Ωρες ἀλησμονήτου μέθης.

— Θὰ ξαναϊδωθοῦμε αὔριο ; ρωτάει ὁ Δ....

'Η κ. Π... ὁμολογεῖ ὅτι μόνον τὴν ἑξαμένη ἑβδομάδα θἀμπορέσῃ.

— Τί δυστυχία ! φωνάζει ὁ Δ....μὲ κάποιο τόνο ἀπελπισίας στὴ φωνή.

'Αλλὰ ἀμέσως βγάζει, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει καὶ αὐτός ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως !...

***

'Ο ἔρωτας, λέγει ἕνα 'Ιαπωνικὸ τραγούδι, εἶνε μάχη, στὴν ὁποία χρειάζεται ἕνας νικητὴς καὶ ἕνας νικημένος.

***

"Οσον προχωρεῖ κανεὶς στὰ χρόνια, γίνεται δυσκολώτερος εἰς τὸ ζήτημα τῶν γυναικῶν καὶ εὐκολώτερος στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος.

***

Στὸν ἔρωτα εἶνε κανεὶς εὐτυχέστερος ἀπὸ ὅτι ἀγνοεῖ,παρὰ ἀπὸ ὅτι γνωρίζει. ('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΕΥΧΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΕΣ

Ὅταν ἡ Κρήτη ἦταν ἀκόμα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Τούρκων, οἱ Κρητικοὶ στὰ τραπέζια τους, στὶς ἐπισκέψεις καὶ τὶς γιορτές τους, ἔλεγαν τὴν ἑξῆς εὐχή, μὲ τὴν ὁποίαν ἔβριζαν καὶ καταριῶντουσαν συγχρόνως καὶ τοὺς Τούρκους.

— Καὶ τοῦ χρόνου δίχως κοιλιά !

Ἡ εὐχή τους αὐτὴ ἦταν ἀλληγορική. Τὸ «δίχως κοιλιά» τὸ ἐπρόφεραν ἔτσι ποὺ νὰ σημαίνῃ: «δίχως σκυλιά», σκυλιὰ δέ, μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, ἀπεκαλοῦντο τότε οἱ Τοῦρκοι.

***

Ἐπίσης οἱ Κρῆτες εἶχανε καὶ τὴν ἑξῆς εὐχή :

— Καὶ τοῦ καιροῦ (καὶ τοῦ χρόνου) οὖλοι οἱ Τοῦρκοι, Ρωμηοὶ νἆνε καλά.

Δηλαδὴ ὅποιος τ' ἀκούει νομίζει ὅτι ὅλοι οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ρωμηοὶ νὰ εἶνε καλὰ καὶ τοῦ χρόνου, στοὺς ἄλλους δὲ νὰ πέσῃ ψόφος.

Σημαίνει ὅμως τὸ ἐναντίον.

Οἱ «Τοῦρκοι Ρωμηοί», οἱ «ραγιάδες» δηλαδή, νὰ εἶνε καλὰ καὶ στοὺς ἄλλους, τοὺς Τούρκους... ψόφος !...

***

Δὲν ἀλληγοροῦσαν ὅμως γιὰ τοὺς Τούρκους, οἱ Κρητικοί, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Ὅταν π.χ. εὐχόντουσαν :

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ καλὴ ψυχή.

Μὲ τὴν εὐχὴ αὐτή, οἱ μὲν γέροι εὐχόντουσαν νὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ νέοι ν' ἀποκτήσουν βασιλείαν ἐπὶ τῆς... γῆς...

Δηλαδὴ νὰ τοὺς δώσῃ ὁ Θεὸς «μιὰ ψυχή», δηλαδή, μιὰ κοπελιά !

***

Ἐπίσης στὰ τραπέζια τους οἱ Κρητικοὶ κύτταζαν ἐὰν κατὰ τὸ κέρασμα, γινόταν πολὺς ἀφρὸς στὸ ποτῆρι. Αὐτὸ ἐσήμαινε πῶς ὁ πίνων ἦταν ἐπιθυμητὸς στὴν καλή του.

***

Ὅταν κανένας ξένος, ἐφιλοξενεῖτο σὲ σπίτι Κρητικὸ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, πίνοντας τὸ πρῶτο κρασὶ στὸ τραπέζι τὸν προσφωνοῦσε.

— Καλῶς ὁρίσατε, σὰν τὸν καλὸ τὸν χρόνο.

Ἔπειτα ἔπινε τὸ κρασί του καὶ στὸ τέλος φύλαγε λίγες σταγόνες καὶ σιωπηλῶς τὶς ἔχυνε στὴν γῆν, σὰν νὰ ἔκανε σπονδή, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι. Τοῦτο σήμαινε :

— «Ἔτσι νὰ χυθῇ στὴ γῆ, τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν μας» !

Κοινὸς δὲ ἐχθρός, στοὺς Χριστιανοὺς τῆς Κρήτης, καθὼς καταλαβαίνει ὁ καθένας ἦτανε ὁ Τοῦρκος.

***

Νὰ καὶ μιὰ κοινωνικὴ εὐχή :

— «Πάντα μὲ τὴν ὑγειά σας, νὰ σᾶς πειράζουμε».

***

Στὴς παπαδιὲς εὐχόντουσαν :

— «Νὰ χαίρεσαι τὴν κορώνα σου καὶ τὸ βασίλειό σου».

***

Στὴς ἀρραβωνιασμένες, μαζὶ μὲ ἄλλες εὐχές, ὡς π.χ. «καὶ στὴ βλόγα σου», ἢ «Καλὰ ξετελειώματα», ἔλεγαν καὶ τὴν ἑξῆς :

— «Καλὴ γλυκοσάλισι !»

***

Μέσα στὸν οἶστρο τους οἱ Κρητικοί, εὔχονταν καὶ τοὺς ἀποθαμμένους ἐχθρούς των, λέγοντες :

— «Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ, ὅπου ἐπονέσαμε».

Δαλαδὴ ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔφταιξαν.

***

Πολλὲς μάλιστα φορὲς εὐχόντουσαν καὶ... ὑπὲρ τῶν βασάνων των :

— «Νὰ χαροῦμε νὰ βασανιζομέστανε !»

***

Νὰ καὶ μιὰ ἔμμετρος εὐχὴ τῶν Κρητικῶν :

Ὦ Παναγία Μάνα,
δῶσε μας τὴν ὑγειά,
καὶ γειάνε μας τὸν πόνο,
ποῦ 'χομε στὴν καρδιά.

***

Πολλὲς φορὲς πρὶν ἀρχίσει ἡ οἰνοποσία ἔλεγαν καὶ τὸ κάτωθι τραγουδάκι, ἀντὶ ἄλλης συμβουλῆς ἢ παραινέσεως στοὺς μέλλοντας νὰ συμποσιάσουν, νὰ μεθύσουν καὶ νὰ γλεντοκοπήσουν:

Μυρίζουν οἱ βασιλικοί,
μυρίζουν οἱ βαρσάμοι,
μ' ὅσο μυρίζ' ὁ φρόνιμος
βαρσάμοι δὲν μυρίζουν.
Βαρσάμοι οὐδὲ βασιλικοὶ
οὐδὲ καρυοφυλάκια.
Μυρίζ' ἐκεῖ ποὺ κάθεται
μυρίζ' ἐκεῖ ποὺ στέκει,
μυρίζ' ἐκεῖ ποὺ περπατεῖ
καὶ γλυκοκουβεδιάζει.

***

Νὰ τέλος καὶ μιὰ εὐχὴ γενικώτερη, ποὺ θἄπρεπε νὰ εἶχεν ἐπεκταθῇ Πανελληνίως :

— «Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ καλὴ κυβέρνησι!...»

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Γιὰ νὰ ξέρετε ἂν ἕνας ἄρρωστος θὰ πεθάνῃ ἢ θὰ ζήσῃ.

Πολλὲς καὶ διάφορες εἶνε οἱ κρίσεις ποὺ κάνουν μερικοὶ γιὰ ἕνα ἄρρωστο προκειμένου ν' ἀποφανθοῦν ἂν θὰ πεθάνει ἢ θὰ ζήσει. Θὰ σᾶς δώσω ἐδῶ σχετικῶς ἕνα μέσο ἀλάνθαστο ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιεῖ ὁ καθένας καὶ νὰ μὴν πέφτῃ ἔξω στὶς παρόμοιες κρίσεις του. Παίρνετε μιὰ τσουκνίδα καὶ τὴ βάζετε μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχει πιεῖ ὁ ἀσθενής. Τὴν ἀφήνετε ἐκεῖ ἐπὶ εἰκοσιτέσσερες ὧρες καὶ τοποθετεῖτε τὸ ποτῆρι δίπλα στὸ κρεββάτι. Ἂν μετὰ τὴν πάροδο τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν βγάλετε τὴν τσουκνίδα ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὴν βρῆτε ξερὴ εἶνε σημεῖον ὅτι ὁ ἀσθενὴς θὰ πεθάνῃ, ἂν πάλι τὴ βρῆτε χλωρὴ ὁ ἀσθενὴς θὰ ζήσει.

Ἐναντίον τῶν πόνων τῆς κοιλιᾶς.

Οἱ πόνοι τῆς κοιλιᾶς προέρχονται ἀπὸ τὴ Σελήνη. Γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύετε ἀσφαλῶς ἔχετε πάντοτε ἕτοιμο τὸ φάρμακο αὐτὸ τὸ ὁποῖον παρασκευάζεται ὡς ἑξῆς : Παίρνετε μιὰ Τρίτη ἢ μιὰ Τετάρτη, ποὺ εἶνε οἱ ἡμέρες τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐχθροὶ τῆς Σελήνης, τὸν καρπὸ τῆς δάφνης καὶ τὸν μεταβάλλετε σὲ σκόνη. Αὐτὴ τὴ σκόνη τὴν πίνετε μαζὶ μὲ λίγο κρασὶ ἀρωματικό, ὅταν σᾶς πονέσει ἡ κοιλιά σας κι' ἀμέσως θὰ σᾶς περάσουν οἱ πόνοι.

Ἐναντίον τῶν πόνων τοῦ στομάχου

Οἱ πόνοι τοῦ στομάχου προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύετε ἀσφαλῶς ἔχετε πάντοτε ἕτοιμο τὸ ἀκόλουθο φάρμακο. Παίρνετε μιὰ Δευτέρα, Τρίτη ἢ Τετάρτη ποὺ εἶνε οἱ ἡμέρες τῆς Σελήνης, τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐχθροὶ τοῦ Ἡλίου, μιὰ κόττα. Τὴ σφάζετε καὶ βγάζετε ἀπὸ τὴν κοιλιά της τὸ σηκότι, τὸ ὁποῖον ἀφήνετε νὰ ξεραθεῖ. Ἀφοῦ ξεραθεῖ τὸ κοπανίζετε καὶ τὸ μεταβάλλετε σὲ σκόνη. Αὐτὴ τὴ σκόνη τὴν πίνετε μαζὶ μὲ κρασί, ὅταν σᾶς πιάσει τὸ στομάχι σας καὶ εἶνε ἕνα κ' ἕνα γιὰ νὰ σᾶς περάσουν οἱ πόνοι.

Γιὰ νὰ ζῇ κανεὶς ἥσυχος

Ἐδιάβασα στὸ περιεργότατο βιβλίο τῶν Μυστικῶν τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τῆς Ἀραγονίας τὸ ἀκόλουθο μυστικὸ ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὅποιος θέλει νὰ ζῇ ἥσυχα. Τὸ Σεπτέμβριο τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἥλιος μπαίνει στὸν ἀστερισμὸ τῆς Παρθένου, φροντίζετε νὰ συνάξετε μερικὰ ἄνθη τῆς Φροντίδος, τὰ ὁποῖα οἱ ἀρχαῖοι ἀποκαλοῦσαν συζύγους τοῦ Ἡλίου καὶ τὰ τυλίγετε μέσα σὲ φύλλα δάφνης μαζὶ μὲ ἕνα δόντι λύκου, ὅλα δὲ μαζὶ τὰ κλείνετε καὶ τὰ ράβετε μέσα σὲ μεταξωτὸ πανὶ ρόζ. Ἅμα φορᾶτε ἀπάνω σας αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ θὰ ζῆτε σὲ διαρκῆ εἰρήνη καὶ ἡσυχία καὶ ποτὲ δὲ θὰ μαλλώσετε μὲ κανένα.

Ἡ ράβδος τῶν ὁδοιπόρων

Τὴν ἑπομένην τῶν Ἁγίων Πάντων κόβετε ἕνα γερὸ κλαδὶ ἀπὸ μιὰν ἀκταία, τὸ ὁποῖον μετασκευάζετε σὲ μπαστοῦνι κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο : Θὰ τὸ σκάψετε ἀπὸ μεσα καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ κλείσετε ἀπὸ κάτω μὲ τὸ σιδεράκι ποὺ ἔχουν στὸ κάτω μέρος τὰ μπαστούνια, θὰ χώσετε στὸ κούφωμα τὰ δυὸ μάτια ἑνὸς μικροῦ λύκου, τὴ γλῶσσα καὶ τὴν καρδιὰ ἑνὸς σκύλου, τρεῖς σαῦρες πράσινες καὶ τρεῖς καρδιὲς χελιδονιῶν. Ὅλ' αὐτὰ πρέπει νἄχουν τυλιχτεῖ προηγουμένως σὲ δυὸ χαρτιά, ἐπαλειμμένα μὲ ψιλὸ νίτρο καὶ νἄχουν ξεραθεῖ στὸν ἥλιο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ θὰ χώσετε μέσα στὸ κούφωμα τοῦ μπαστουνιοῦ ἑφτὰ φύλλα ἱεροβοτάνης τὰ ὁποῖα νὰ ἔχετε συλλέξει τὴν παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ἡ ράβδος αὐτή, ἀφοῦ ἑτοιμαστεῖ, ὅπως εἴπαμε θὰ σᾶς ἐξασφαλίζει ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῶν μεγάλων ὁδοιποριῶν, ἀπὸ τοὺς ληστάς, τὰ ἄγρια ζῶα, τοὺς σκύλλους καὶ τὰ φείδια. Θὰ σᾶς φέρει ἐπίσης ἐπιτυχία στὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο ταξειδεύετε.

ΤΕΛΟΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ERNEST DAUDET

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Μέσα στὶς δικαστικὲς ὑποθέσεις ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια προκάλεσαν τὴν περιέργεια τοῦ κοινοῦ δὲν ὑπάρχει πειὸ μυστηριώδης ἀπὴ δίκη Μομπρὲν—Λεγκράς, ποὺ τέλειωσε μὲ τὸν ξαφνικὸ θάνατο ἑνὸς προσώπου ποὖχε ἀναμιχθῇ σ' αὐτή.

Μιὰ νέα εἴκοσι δυὸ χρονῶν ὀρφανὴ ἡ Δεσποινὶς Σουσάννα Μομπρέν, σὰν πέθανε ὁ κηδεμόνας της ποὺ τὴν εἶχε υἱοθετήσει, παρουσίασε μιὰ διαθήκη ποὺ τὴν ἄφινε κληρονόμο του. Αὐτὸ ὅμως ζημίωνε φυσικὰ τὴν ἀδερφή του τὴν χήρα Λεγκράς!

Ἡ χήρα Λεγκρὰς διεκδικοῦσε τὴν κληρονομία ὑποστηρίζοντας πῶς εἶνε ψεύτικη ἡ διαθήκη ποὺ παρουσίασε ἡ Δεσποινὶς Σουσάννα, ἡ υἱοθετημένη τοῦ μακαρίτου ἀδερφοῦ της, ἐνῷ ἡ διαθήκη ποὺ κρατοῦσε αὐτὴ ἂν καὶ προγενεστέρας ἐποχῆς ἀπεδείκνυε τὶς καλὲς διαθέσεις τοῦ μακαρίτου γιὰ δαύτην. Ἔλεγε, δηλαδὴ ὅτι ἡ Δεσποινὶς Μομπρέν, γιὰ νὰ κληρονομήσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸν κηδεμόνα της καὶ νὰ ζήσῃ λαμπρὰ μὲ τὴν περιουσίαν του, ἔκανε μιὰ διαθήκη ψεύτικη μὲ νεωτέρα χρονολογία καὶ ἄφισε ὁλόκληρη νύχτα ἕνα παράθυρο ἀνοιχτὸ στὴν κάμαρα τοῦ ἑτοιμοθάνατου γιὰ νὰ πεθάνῃ γληγορώτερα.

Ἀπ' τὴ διπλὴ αὐτὴ κατηγορία τὸ δικαστήριο ἔλαβε ὑπ' ὄψει μονάχα τὸ ζήτημα τῆς πλαστογραφίας, γιατὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου. Μὰ γιὰ τὸν ἀνακριτὴ ἀρκοῦσε ἡ μιὰ κατηγορία καὶ καταφέρετο ἐναντίον τῆς Σουσάννας, ἡ ὁποία φυλακισμένη καὶ χωρὶς δικηγόρο, ὑπεράσπιζε τὸν ἑαυτό της ἐνεργητικά. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἀνακριτὴς ἐσύναξε ἀρκετὰ στοιχεῖα εἰς βάρος της.

Στὸ τέλος ὅμως ἡ Σουσάννα μπόρεσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μ' ἕνα δικηγόρο ποὺ εἶχε διαλέξει χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ παρὰ μόνον ἐκ φήμης. Ὀνομαζότανε Σίξτος Ρεμί. Ἂν καὶ ἦταν νέος ἀκόμα ἐν τούτοις ὅλοι βεβαιώνανε πῶς μὲ τὴ μελέτη καὶ τὴν εὐγλωττία του θἆχε μέλλον λαμπρό. Ἅμα τὸν κάλεσε ἡ Δνὶς Σουσάννα ἔτρεξε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, γιατὶ ἡ ἐφημερίδες εἶχαν γράψει πολλὰ γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτή.

Ὁ Ρεμὶ ἔλαβε ἕνα γράμμα

Ὅταν στὸ κρατητήριο μέσα, στοὺς γυμνοὺς τοίχους ἑνὸς κελλιοῦ παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ Σουσάννα καταβεβλημένη ἀπ' τὴν συμφορά της μὰ ὤμορφη ἀκόμη μὲ πρόσωπο μάρτυρος, μὲ τὸ μαγευτικὸ βλέμμα της, τὸ χαϊδευτικὸ καὶ μυστηριῶδες, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της ποὺ περικυκλώνανε μὲ φωτεινὸ χρυσὸ κύκλο, τὸ λεπτὸ καὶ ἄσπρο σὰν τὸ γάλα πρόσωπό της, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ διαμαρτύρεται γιὰ τὴν ἀθωότητά της, πείστηκε πῶς ἄδικα τὴν κατηγορᾶνε καὶ ἀνέλαβε, μὲ τὴν καρδιά του, τὴν ὑπεράσπισι τῆς τιμῆς της σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν δική του !.

Μελέτησε τὴν δικογραφία τῆς χήρας Λεγκρὰς γιὰ ναὔρῃ ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν πελάτιδά του Σουσάνναν. Ἔψαξε τὸ παρελθὸν τῆς γυναίκας αὐτῆς καὶ κατώρθωσε ν' ἀποδείξῃ πῶς καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἀπέσπασε τὴν διαθήκη ποὺ κατεῖχε ἀπ' τὸν ἀδερφό της σὲ. μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας. Ἀνεκάλυψε ἀκόμη πῶς ὁ ἀποθανὼν ἔκανε καὶ δεύτερη διαθήκη πρὸς ὄφελος τῆς Σουσάννας.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀποκαλύψεων ἡ χήρα Λεγκρὰς συνελήφθη καὶ παρεπέμφθη στὸ κακουργοδικεῖο, τὸ ὁποῖο τὴν κατεδίκασε σὲ πρόσκαιρα καταναγκαστικὰ ἔργα. Ἡ Σουσάννα χάρις στὸν δικηγόρον Σίξτον ἀθωώθηκε.

— Πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου ; τὸν ρώτησε τότε ἐκείνη μὲ συγκίνησι δίδοντάς του τὸ χέρι της, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος κράτησε μέσα στὸ δικό του.

— Ἀφοῦ μοῦ δώκατε τὸ χέρι σας, τῆς ἀποκρίθηκε, ἀφίσατέ τὸ μου, γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ !

Ἐκείνη ἐσκίρτησε, ἔκπληκτη καὶ κατακίτρινη καὶ τὸν κύτταξε μὲ δισταγμό. Ὅταν εἶδε ὅμως τὰ παρακλητικὰ μάτια τοῦ Σίξτου κατάλαβε καὶ ἀναστέναξε.

— Κρατῆσατέ το, εἶπε...

Καὶ ἔτσι παντρευθήκανε.

Β'

Τρία χρόνια ἦσαν παντρεμένοι καὶ εὐτυχεῖς χωρὶς καμμία σκιὰ νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχία τους. Ἀποχτήσανε κι' ἕνα ἀγοράκι. Ἡ ὑπόληψη τοῦ πατέρα μεγάλωνε. Τιμή, περιουσία, δόξα, ὅλα πήγαιναν κατ' εὐχήν. Ὁ Σίξτος συλλογιζότανε πολλὲς φορὲς μήπως τέτοιες εὐτυχίες φέρουν ἀργότερα καταστροφὲς στὸ σπίτι τους ! Ὁ φόβος αὐτὸς εὐτυχῶς δὲν τὸν ἔπιανε παρὰ σπάνια· μὰ σὰν τὸν ἔπιανε τοῦ ἄφινε μερικὲς πικρὲς σκέψεις ! Ζητήματα καὶ ἀμφιβολίες ὑψώνονταν μπροστά του ποὺ ὁ ἔρωτας του πρὸς τὴ γυναῖκά του δὲν κατώρθωνε νὰ τὰ καταστρέψῃ.

Σὲ τέτοιες μαῦρες στιγμὲς ἡ πυρετώδεις ἀναμνήσεις του τὸν σπρώχνανε στὰ περασμένα, μέσα στὶς περιστάσεις τὶς κάπως σκοτεινὲς ποὖχε γνωρίσει τὴν γυναῖκα του. Στὴ φαντασία του ζωντάνευε τὸ δραματικὸ γεγονός, ὅτι ἡ νέα γυναίκα του λίγο ἔλειψε νὰ καταδικαστῇ καὶ συχνὰ ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά του ἡ διαμαρτυρίες τῆς φυλακισμένης χήρας Λεγκράς. Μήπως λοιπὸν ἡ γυναίκα του ὑπῆρξε πραγματικὰ ἔνοχος ; Νύχτα καὶ μέρα ζητοῦσε μιὰ βεβαιότητα καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες εἶχε πεῖ ψέμματα. Σκεφτόταν τὴν δυστυχῆ καταδικασμένη ποὺ ὑπόφερε στὴ φυλακὴ τόσα χρόνια, τὸ ἀπελπισμένο πρόσωπό της παρουσιάζετο στὰ μάτια του, καὶ τὸν ἐβασάνιζε.

Αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία διαρκοῦσε μῆνες, ὅταν ἕνα πρωῒ ὁ Σίξτος Ρεμὶ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τῆς φυλακῆς τοῦ Κλερμὸντ ποὖταν φυλακισμένη ἡ χήρα Λεγκράς. Ἡ Λεγκρὰς ἦταν ἄρρωστη καὶ νοιώθοντας τὸν θάνατό της, ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐκμυστηρευτῇ στὸν ἄνδρα τῆς Σουσάννας ἕνα μυστικό. Παρεκάλεσε τὸν διευθυντὴν τῆς φυλακῆς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν δικηγόρον Σίξτον ποὺ τὴν εἶχε καταδικάσει, νὰ πάῃ νὰ τὴν δῇ καὶ ὁ Σίξτος δὲν ἐδίστασε. Ἔλπιζε νὰ βρῇ μέσα στὶς ἐκμυστηρεύσεις της, ἀποδείξεις ποὺ θὰ τὸν ἔπειθαν γιὰ τὴν ἐνοχή της καὶ τὴν ἀθωότητα τῆς γυναίκας του.

Ἔφυγε λοιπὸν σὰν ἔλαβε τὸ γράμμα χωρὶς νὰ πῇ τίποτα στὴ γυναῖκα του γι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ ταξεῖδι του. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες ἦταν δίπλα στὸ προσκέφαλο τῆς χήρας ποὺ ἀγωνιοῦσε !

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κύριε, ποὖρθατε, εἶπε αὐτὴ ἀναστενάζοντας. Πρὶν ἀφίσω αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ σᾶς κάνω μιὰ δήλωσι ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματός μου, ἀδιάφορον ἂν θὰ διαταράξῃ στὸ μέλλον τὴν ζωή σας. Στὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παρουσιαστῇ κανεὶς μπροστὰ στὸν ἀνώτατο κριτή, δὲν λέγει ποτὲ ψέμματα καὶ ὅ,τι σᾶς πῶ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια !

— Τί τρέχει λοιπόν ; φώναξε ὁ Σίξτος μὲ ἀγωνία.

— Μὲ καταδικάσατε, Κύριε, γιὰ ἔγκλημα πλαστογραφίας. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθετε πῶς δὲν ἔκανα αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, καὶ ἄδικα τρία χρόνια τώρα εἶμαι φυλακισμένη ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ποὺ θὰ μὲ κρίνῃ σὲ λιγάκι, βεβαιῶ πῶς δὲν ἐγκλημάτησα.

— Τότε κατηγορεῖτε τὴν γυναῖκα μου ; εἶπεν ὁ Σίξτος μὲ ἀπορία, γιατὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἕνας ἔνοχος καὶ ἂν δὲν εἶσθε σεῖς..

— Δὲν κατηγορῶ κανένα. Λέγω μονάχα πῶς εἶμαι ἀθῶα.

Ἀκόμα μιὰ φορὰ ὁ Σίξτος θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ χήρα Λεγκρὰς ψυχομαχῶντας ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Σουσάννα. Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἄκουγε πειά.

Εἶχε πέσει στὸ παραλήρημα, ποὺ προηγεῖται τοῦ θανάτου καὶ ἀπ' τὸ ὠχρὸ στόμα της μονάχα μιὰ λέξις μόνον ἀκουγότανε :

— Ναί, ἀθῶα !...

Γ'

Αὐτὸ τὸ συγκινητικὸ ἐπεισόδιο, αὐτὴ ἡ ἐκμυστήρευσι, ἔμελλε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς τοῦ Σίξτου. Ἡ ἐξομολόγησις τῆς πεθαμένης τὸν κατάστρεφε ! Τί νὰ ἔκανε πλέον ; Δὲν τολμοῦμε νὰ ρωτήσῃ τὴν Σουσάννα γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ μιὰ διαμαρτυρία ἢ μιὰ ὁμολογία της. Μήπως ὅμως θὰ ὁμολογοῦσε καὶ τίποτα ἀφοῦ ἀρνήθηκε τόσα χρόνια ; Δὲν ἦταν λοιπὸν καλλίτερα νὰ πνίξῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ μὴ κάνῃ ποτὲ λόγο οὔτε στὴ Σουσάννα οὔτε, σὲ κανένα ἄλλον ;

Ὁ Ρεμὶ γύρισε τὸ ἴδιο βράδυ ἀπ' τὸ Παρίσι, κι' ἀπελπισμένος ἀπ' τὴν ἀμφιβολία, μία ἀποτρόπαια καὶ σκληρὴ ἀμφιβολία ποὺ τὸν βασάνιζε φρικτά.

Ἅμα μπῆκε στὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ στὴν γυναῖκά του τὰ αἴτια τῆς ἀγωνιώδους λύπης του, προφασίστηκε μεγάλη κούρασι καὶ τραβήχτηκε στὴν κάμαρά του γιὰ νὰ μείνῃ μόνος.

Ἐκεῖ μέσα τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ ὁ ὑπηρέτης του τὸν βρῆκε πλαγιασμένο στὸ κρεββάτι του μὲ τὴν καρδιά του τρυπημένη ἀπὸ μιὰ σφαῖρα περιστρόφου. Κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι του τὸ περίστροφο μὲ τὸ ὁποῖο σκοτώθηκε ἔξω φρενῶν ἀπ' τὴν ἀμφιβολία ποὺ τὸν κατεδίωκε !

Ἔνοχος ἢ ἀθῶα ἡ Σουσάννα δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ ποτὲ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους αὐτοκτόνησε ὁ ἄνδρας της.

Ernest Daudet

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Τὰ φαντάσματ α τῶν 'Ανακτόρων καὶ τῶν πύργων τῆς Εὐρώπης. Φαντάσματα...τῆς μόδας ! Ὁ «Κόκκινος "Ανθρωπος» καὶ ὁ Μέγας Ναπολέων. Τὸ ἀκέφαλον φάντασμα. Τὸ φάντασμα τῶν 'Ανακτόρων τῆς Ρωσσίας. Ἡ «Λευκὴ καὶ ἡ Μαύρη Κυρία». Προμηνύματα θανάτων, ἐκθρονίσεων, συμφορῶν.

ΜΙΑ μελέτη τοῦ 'Αμερικανοῦ Τσάρλς-Στίλλμαν-Λήδς, περὶ τῶν ἱστορικῶν φαντασμάτων τοῦ κόσμου, τῶν ἐμφανίσεων αὐτῶν καὶ τῆς μέχρι σήμερον ἐξελίξεώς των, μᾶς λέγει πολλὰ περίεργα καὶ καταπληκτικά.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει ὅτι τὰ διάφορα ἱστορικὰ φαντάσματα τῆς Εὐρώπης, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, δὲν παρουσιάζονται πλέον μὲ τὰ παληὰ των μεσαιωνικὰ κοστούμια, ἀλλὰ μὲ νέα ἐνδύματα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ὁ «Κόκκινος "Ανθρωπος», ὅπως ὀνομάζεται τὸ φάντασμα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κεραμεικοῦ, στὸ Παρίσι, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐμφανίζεται μὲ μιὰ καλοεφαρμοσμένη βελάδα, καὶ ἕνα ἄνθος στὴν κομβιοδόχη, φορῶντας γκέτες καὶ γάντια.

Τὸ φάντασμα αὐτὸ μὲ τὸ πορφυροῦν μεσαιωνικὸν ἔνδυμα εἶχε νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰς παραμονὰς τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 70.

Ὁσάκις ἐμφανιζότανε τὸ φάντασμα αὐτὸ πρὸ τῶν Γάλλων Βασιλέων, ἦταν προμήνυμα καταστροφῆς,

Ὁ Ἑρρῖκος ὁ IV τὸ εἶδε μιὰ ἡμέρα, πρὸ τῆς δολοφονίας του.

Ὁ ἄτυχος Λουδοβῖκος ὁ XVI τὸ ἀντίκρυσεν, κατακόκκινο, σὰν τὴ φωτιὰ ὅταν ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις ἔβρεχε τοὺς δρόμους μὲ αἷμα στὸ Παρίσι.

Διάφορα μέλη τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τὸ εἶδαν στὶς παραμονὲς τοῦ Γαλλοπρωσσικοῦ πολέμου τοῦ 70.

Τρεῖς φορὲς παρουσιάσθηκε ἐμπρὸς στὸ Μεγάλο Ναπολέοντα.

— Μὲ θυμᾶσαι, νομίζω, τοῦ εἶπε αὐστηρά, ὅταν παρουσιάστηκε καὶ διὰ τετάρτη φορὰ μπροστά του.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Μέγας Ναπολέων, σὲ θυμᾶμαι.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τετάρτη φορὰ ποὺ παρουσιάζομαι ἐμπρός σου, εἶπε τὸ κόκκινο φάντασμα. Ἦλθα γιὰ νὰ σοῦ δώσω τρεῖς μῆνες ἀκόμη διὰ νὰ νικήσῃς ἢ νὰ ὑπογράψῃς εἰρήνην μὲ τοὺς Συμμάχους. 'Εὰν δὲν συμμορφωθῇς θὰ καταστραφῇς...

— Τρεῖς μῆνες δὲν εἶνε ἀρκετοί, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ναπολέων.

'Αλλὰ ὁ «Κόκκινος "Ανθρωπος» κίνησε ἐπίμονα τὸ κεφάλι κ' ἐξαφανίσθηκε.

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα οἱ Σύμμαχοι μπαίναν στὸ Παρίσι...

***

Τὸ φάντασμα τῆς "Αννας Βολεϋν, ποὺ παρουσιάζεται πάντοτε τὴν παραμονὴ μιᾶς θανατικῆς ἐκτελέσεως, στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου, παρουσιάσθη πρὸ καιροῦ μὲ κομμένα τὰ μαλλιά, ἀλὰ—γκαρσόν !

Ἡ τρέλλα τῆς μόδας ἐπηρέασε φαίνεται, καὶ τὸν ὑπέργειο κόσμο καὶ τὸν κόσμο τῶν σκιῶν...

***

Ἡ 'Αμερικὴ δὲν ἔχει καὶ πολλὰ φαντάσματα ἱστορικὰ νὰ ἐπιδείξῃ.

Ἕνα μόνον ἔχει τὸν «'Ακέφαλο 'Ιππέα» τοῦ Σλῆπυ Χάλλοου, τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἀκέφαλο καβαλλάρη, ὁ ὁποῖος γυρίζει τὴν χώραν, κρατῶντας τὴν κεφαλήν του στὸ χέρι καὶ καβαλλικεύοντας ἕνα σκελετωμένο ἄλογο.

— Θὰ ἦτο θλιβερόν, ἐπιλέγει ὁ 'Αμερικανὸς καθηγητής, ἂν ἀνεκαλύπτετο ἔξαφνα, ὅτι ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ νεωτερίζῃ τόσο, ὥστε ν' ἀντικαταστήσῃ τ' ἄλογό του, μὲ κανένα... αὐτοκίνητο !

***

Στὴν Ρωσσία ἦταν ὀνομαστό, τὸ φάντασμα, ποὺ τὸ ἐλέγανε «Σωσία», γιατὶ ἐμφανιζόταν πάντοτε μὲ τὴν μορφὴν τοῦ μέλους ἐκείνου τῆς Ρωσσικῆς οἰκογενείας, τοῦ ὁποίου προανήγγειλε τὸν θάνατο.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἡ Βα τὸ εἶδεν ἀκριβῶς πρὸ τοῦ θανάτου της.

Μιὰ κυρία τῆς τιμῆς, ἔντρομος, ἔτρεξε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι μιὰ μορφὴ τέλεια ὁμοία μὲ αὐτήν, καθότανε ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἡ Αἰκατερίνη ἔτρεξε καὶ εἶδε πράγματι, τὸν ἴδιο ἑαυτό της στὸν θρόνο. 'Εφώναξε τὸν φύλακα, ἔπεσε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ἡ σκιὰ χάθηκε...

Ὅταν ἐσκοτώθηκε ὁ 'Αλέξανδρος ὁ Τρίτος, τὸ φάντασμά του γύριζε συχνὰ στ' ἀνάκτορα καὶ δὲν ἡσύχασε παρὰ μόνον, ὅταν ὁ 'Αρχιεπίσκοπος Πετρουπόλεως, ἀγρυπνήσας πολλὲς φορὲς στὴν ἐκκλησία, τὸ ἐκράτησε, μέσα στὸ ναό, σὲ μιὰ μακρὰ συνομιλία, τὸ θέμα τῆς ὁποίας, οὐδέποτε ἀπεκαλύφθη.

'Απὸ τὴ νύχτα ἐκείνη τὸ φάντασμα τοῦ Τσάρου, δὲν ξαναφανερώθηκε.

***

Ἡ 'Αγγλία εἶνε ὁ τόπος τῶν πολλῶν ἱστορικῶν φαντασμάτων, 'Εκτὸς τῆς νεωτερισάσης "Αννας Βολεϋν, τὰ φαντάσματα τῆς Μαρίας Στούαρτ, τῆς Βασιλίσσης 'Ελισσάβετ, ποὺ εἶχεν ὑπογράψει τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τῆς πρώτης καὶ τῆς Κομήσσης Μπὲςς τοῦ Χάρδουϊκ Χώλ, λέγεται ὅτι συναντῶνται τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, καὶ ἀκριβῶς ὅταν χτυποῦν μεσάνυχτα στὴν πινακοθήκη τοῦ μεγάρου, ὅπου κρατήθηκε ἄλλοτε, φυλακισμένη ἡ Στούαρτ ! Λένε ἀκόμη ὅτι συχνάζει στὸ ἀνάκτορο τοῦ Χολύρουντ, ὅπου ἔπεσε ἀπὸ τὰ ἐγχειρίδια τῶν δολοφόνων, καὶ τὸ φάντασμα τοῦ ἐραστοῦ τῆς Μαρίας Στούαρτ, Ρίτζιο.

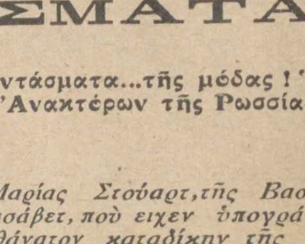

***

Πάντοτε γύρω ἀπὸ ἕναν θρόνον ἢ ἕνα πύργον συνεκεντρώθησαν διάφορες παραδόσεις φαντασμάτων καὶ μυστηριωδῶν προμηνυμάτων.

Στὴν Αὐστρία θυμοῦνται ἀκόμη τοὺς «Κύκνους τῶν 'Αψβούργων», ποὺ ὁσάκις ὑψώνοντο καὶ ἐπετοῦσαν πρὸς τὸν ἥλιο, ἐπρομηνοῦσαν δυστυχία ἢ τὸν θάνατο ἑνὸς μέλους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Χιλιάδες ἀνθρώπων ἐστάθηκαν, μιὰ ἡλιόλουστη ἡμέρα τοῦ 'Ιουνίου τοῦ 1914 καὶ ἔβλεπαν μὲ τρόμο, ἕνα σμῆνος «λευκῶν κύκνων» νὰ πετάῃ ὑψηλὰ μὲ δυνατὲς φωνές.

Σὲ λίγο ὁ 'Αρχιδοὺξ Φραγκῖσκος Φερδινάνδος ἐδολοφονεῖτο στὸ Σεράγεβο καὶ ἐξερράγη ὁ Παγκόσμιος Πόλεμος ποὺ χάλασε καὶ Αὐστρία καὶ 'Αψβούργους.

Οἱ κύκνοι εἶχαν ὑψωθεῖ καὶ λίγο πρὸ τοῦ θανάτου τῆς Αὐτοκρατείρας 'Ελισσάβετ, ἐπίσης καὶ πρὸ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς.

***

Γνωστὴ εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ «Λευκὴ Κυρία» τοῦ παλατιοῦ τῶν 'Αψβούργων στὸ Σεμπροὺν τῆς Βιέννης.

Γιὰ αὐτὴν ἐξακριβώθηκε τώρα ἐσχάτως τὸ ἑξῆς. Ὅτι εἶναι τὸ φάντασμα τῆς Πριγκηπίσσης Βέρθας φὸν Λιχτενστάϊν, συνδεομένης διὰ γάμου μὲ τὴν βασιλεύουσαν οἰκογένειαν τῶν Βράνδεμπουργκ, Βάδεν, Δάρμστατ, καὶ Κάρλσρουχ.

Στὰ μέλη ὅλων αὐτῶν τῶν οἰκογενειῶν παρουσιάσθη, καὶ προανήγγειλεν πάντοτε δυστυχίαν τὸ φάντασμα τῆς Βέρθας, ἡ ὁποία ὅπως διηγοῦνται, ὅταν ἀπέθανε ὁ παραλυμένος σύζυγός της, ἀπεσύρθη στὸ Νιουχάους τῆς Βοημίας, καὶ ἀνέθεσε στοὺς κατοίκους νὰ τῆς χτίσουν ἕνα Πύργο, ὑποσχεθεῖσα μιὰ μεγάλη ἑορτή, ὅταν θὰ τελείωσεν τὸ χτίσιμο. 'Απὸ τότε, κάθε χρόνο, ἔδιδε καὶ μιὰ γιορτὴ γιὰ ὅλην τὴν πόλιν καὶ τὸ ἔθιμο διετηρήθη καὶ μετὰ τὸν θανατό της.

Ὅταν ὅμως κατὰ τὸν Τριακονταετῆ Πόλεμο οἱ Σουηδοί, κατέλαβαν τὸ Νιουχάους, παρέβησαν τὰ ἔθιμο καὶ τὴν ἴδια νύχτα οἱ φύλακες κρημνίσθηκαν κάτω ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις τοῦ πύργου ἀπὸ ἀόρατα χέρια καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ συρθῆκαν ἄγρια ἀπὸ τὰ κρεββάτια τους.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς δράσεως τοῦ φαντάσματος τῆς «Λευκῆς Κυρίας», ἡ ὁποία παρουσιάζεται πάντοτε φοροῦσα τὸ λευκὸν φόρεμα καὶ τὸν πέπλον τῆς χηρείας. Ἡ εἰκόνα της διασωθεῖσα στολίζει τοὺς τοίχους πολλῶν παληῶν πύργων. Ὁ Μάργκραφ Ἔρδμουν Φίλιπ τοῦ Μπάϊρεθ, τῷ 1678, τὴν εἶδε νὰ κάθηται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγες ὧρες ἔπεσε ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ σκοτώθηκε.

Ἡ σύζυγος τοῦ Βασιλέως Γουΐλλιαμ τοῦ Γούρτεμβεργ τὴν τὴν εἶδε καὶ πέθανε μετὰ δύο ἡμέρες.

Ἡ «Λευκὴ Κυρία» παρουσιάσθη καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου.

Ἕνας σκοπὸς στὸ βασιλικὸ 'Ανάκτορο τοῦ Πίλλνιτζ, εἶπεν ὅτι τὴν εἶδεν ἐπὶ κεφαλῆς τεσσάρων ἀνδρῶν, ποὺ κρατοῦσαν ἕνα φέρετρο, νὰ περνάῃ τὴν αὐλὴ καὶ νὰ μπαίνῃ σὲ μιὰ μικρὴ πορτίτσα. Ἔπειτα ξαναβγῆκε καὶ στὸ φέρετρο ἦταν τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ φοροῦσε στολὴν στρατηγοῦ καὶ εἶχε στέμμα στὸ κεφάλι.

Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ ἦταν προμήνυμα τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσσίας.

Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τέλος ὅτι ἡ «Λευκὴ Κυρία» ἐμφανίσθηκε καὶ πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου στὸν Αὐτοκράτορα Φραγκῖσκο 'Ιωσήφ.

***

Ὁ Βασιλικὸς Οἶκος τῆς Βαυαρίας εἶχε τὴν «Μαύρην Κυρίαν» του.

Οἱ μονάρχαι στοὺς ὁποίους παρουσιάσθηκεν αὐτή, ἔχασαν τοὺς θρόνους των, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπανακτήσουν ποτέ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

Πιστεύετε τὰ ὄνειρα ;

Καὶ ὅμως οἱ παλαιοὶ χρονογράφοι, ἀναφέρουν τὸ ἑξῆς περίεργο, ποὺ συνέβη εἰς τὸν Μωάμεθ, τὸν κατακτητὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν διαλύσαντα τὴν Ἑλληνικὴν Αὐτοκρατορίαν, τοῦ Βυζαντίου.

***

Μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν ὁ Μωάμεθ, νικητής, ἔγειρε νὰ ξεκουραστῇ καὶ ἀπεκοιμήθη, εἶδε ἕνα ὄνειρο ποὺ τοῦ ἔκανε τόσην ἐντύπωσι, ὥστε ἐκάλεσε ὅλους τοὺς ὀνειροκρίτας νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσουν.

'Ονειρεύτηκε ἕνα ἄνθος μὲ τέσσαρα φύλλα. 'Επάνω σὲ κάθε φύλλο, ἦταν καὶ ἕνας ἀριθμός. Στὸ ἕνα φύλλο, ὁ ἀριθμὸς 1, στὸ δεύτερο ὁ ἀριθμὸς 7, στὸ τρίτο ὁ ἀριθμὸς 9 καὶ στὸ τέταρτο πάλι ὁ ἀριθμὸς 7.

Καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, μὲ τὰ φύλλα τοῦ λουλουδιοῦ, γυρίζανε, φωτεινοί, σὰν ἀναμμένοι ἐμπρὸς στὰ μάτια του.

Ὁ Μωάμεθ ξύπνησε τρομαγμένος. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς ὀνειροκρίτας δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ ὄνειρο αὐτό.

Τότε διατάζει νὰ τοῦ φέρουν ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους Ἕλληνας. Σὲ λίγο, νὰ καὶ σύρεται ἐμπρός του, ἕνας ἕλλην μοναχός, γέρων, μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ γένεια, σὰν βαμβάκι ἄσπρα, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τοῦ ξηγήσῃ τ' ὄνειρο, ἐὰν ἐχάριζε ὅμως τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία, σ' ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους, ποὺ εἶχανε κλεισμένους μὲ αὐτὸν μαζί, σ' ἕνα Βυζαντινὸ λουτρό.

Ὁ Μωάμεθ τοῦ ὑποσχέθηκε καὶ ὁ καλόγηρος ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ.

***

Ἔγραψε τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν, τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο, στὴ σειρὰ ποὺ τὰ εἶδε, ἀπάνω στοῦ λουλουδιοῦ τὰ φύλλα, πρὶν ἀρχίσουν νὰ γυρίζουν πύρινα, σὰν φλογισμένος μῦλος, καὶ ἔτσι ἔκαμε τὸν ἀριθμὸ 1797.

Ἔπειτα πρόσθεσε τὰ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ (1 † 7 † 9 † 7 †=24) καὶ εὗρε 24. Τὸ 24 πάλι τὸ πρόσθεσε στὸ (1797 † 24)=1821.

Καὶ εὗρε 1821.

Γυρίζει τότε στὸν Μωάμεθ καὶ τοῦ λέγει :

— Στὰ 1821 οἱ Ἕλληνες, ποὺ τώρα σκλάβωσες, θὰ ἐπαναστατήσουν καὶ ἔπειτα ἀπὸ μεγάλο πόλεμο, μακρύ, γεμᾶτον ἀπὸ φωτιές, αἵματα καὶ θυσίες, θὰ λυτρώσουν, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν χαμένη, σήμερα, πατρίδα των.

Ὁ Μωάμεθ, μόλις τ' ἄκουσε αὐτά, εἶπε σὰν ἀφηρημένος, ἴσως καὶ γιατὶ δὲν ἔδωκε σημασία στοῦ μοναχοῦ τὰ λόγια, ἴσως καὶ γιατὶ τὸ διάστημα τοῦ φάνηκε τόσο μακρυνό, ποὺ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῇ διόλου.

— Ναί.

Ὁ Καλόγηρος ἐξακολούθησε τὴν ἐξήγησι τοῦ ὀνείρου.

Πρόσθεσε πάλιν τὰ ψηφία τοῦ εὑρεθέντος ἀριθμοῦ τοῦ (1 † 8 † 2 † 4) καὶ εὗρηκεν 12, τὸ 12 αὐτὸ τὸ ἐπρόσθεσε εἰς τὰ 1821 καὶ εὗρηκεν 1833.

— Στὰ 1833, τοῦ εἶπεν, οἱ Ἕλληνες θὰ κάνουνε Βασίλειο καὶ θὰ φέρουν δικό τους Βασιλιά.

'Επρόσθεσε πάλιν τὰ ψηφία (1 † 8 † 3 † 3) καὶ εὗρε 15. Τὸ 15 τὸ ἐπρόσθεσε εἰς τὸ 1833 (1833 † 15)=1848. Καὶ εὗρε 1848.

— Κατὰ τὸ 1848, εἶπε, στὴν Ἑλλάδα θὰ γίνουν μεγάλες ταραχὲς καὶ μεταβολὲς μεγάλες.

(Καὶ πράγματι ἔγινε τὸ Σύνταγμα).

'Επρόσθεσε πάλιν τὰ ψηφία τοῦ 1848 (1 † 8 † 4 † 8)=21 καὶ εὗρε τὸν ἀριθμὸν 21, τὸν ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ 1848 (1848 † 21=1869).

— Εἰς τὰ 1869, τοῦ λέγει, θὰ γίνῃ κᾶτι στὴν Ἑλλάδα, ποὺ ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὲ νὰ χαροῦν καὶ μεγάλως θὰ γιορτάσουν. Θὰ ἀποκτήσουνε Διάδοχον.

(Εἰς τὰ 1869 ἐγεννήθη ὁ Κωνσταντῖνος).

— Ντερβίση ἐφέντη, τοῦ εἶπεν ὁ Σουλτᾶνος, αὐτὰ δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν. Γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν Τουρκία νὰ μοῦ πῇς.

— Τὸ ὄνειρο, πολυχρονεμένε μου, ἀφέντη, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, αὐτὸν τὸν δρόμο ἔχει πάρει. Ἴσως θὰ ἔχουνε ὅλα αὐτὰ σχέσι μὲ τὴ Τουρκία...

***

Προσθέτει πάλιν τὰ ψηφία τοῦ 1869 (1 † 8 † 6 † 9=24). Καὶ εὑρίσκει 24· τὸ 24 αὐτὸ τὸ προσθέτει στὸ 1869 καὶ εὑρίσκει 1893.

— Στὰ 1893, ἀφέντη Σουλτάνε μου, τοῦ λέει, ὁ Διάδοχος θ' ἀποκτήσῃ Διάδοχο εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Προσθέτει ἔπειτα τὰ ψηφία τοῦ 1893 (1 † 8 † 9 † 3=21) καὶ εὑρίσκει 21. Τὸ 21 αὐτὸ τὸ προσθέτει εἰς τὸ 1893 καὶ εὑρίσκει τὸν ἀριθμὸ 1914.

— 21 καὶ 21, τοῦ λέγει, ἐδῶ κλείνει τ' ὄνειρο.

— Γιατί ;

— Γιατὶ τὰ ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ καὶ τοῦ τελευταίου δείχνουν 21. Κακὸς ἀριθμὸς γιὰ τὴ Τουρκία.

Κάτι μεγάλο θὰ γίνῃ στὰ 1914.

(Ἔγεινεν ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος).

—Κακὸ στὸν κόσμο θὰ ἀρχίσῃ, καταστροφὴ θ' ἀρχίσῃ διὰ τὴν Τουρκία. 'Απὸ τὸν ἀριθμὸ αὐτὸν οἱ Ἕλληνες, θὰ ξαναρθοῦν στην Πόλι. Ἡ Τουρκία τραβιέται στὴ «Κόκκινη μηλιά». (Τὸ παλαιὸ κείμενο ἔχει «στὴν 'Ανατολή».)

Ὁ Μωάμεθ ποὺ ὡς τὰ τώρα ἄκουγε ἀνόρεχτα, μόλις ἄκουσε ὅτι ἀπὸ τὰ 1914 θ' ἀρχίσῃ τῆς Τουρκιᾶς ὁ χαλασμός, σηκώνεται ἀπάνω ἀγριεμένος ἁρπάζει τὸν καλόγηρο ἀπ' τὰ μαλλιά, τὸν ρίχνει κάτω, τὸν κλωτσοπατᾷ, καὶ διατάζει νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι.

— Πολυχρονεμένε μου Σουλτᾶνε, τοῦ φώναξεν ὁ καλόγηρος, μοῦ ἔδωσες τὸ λόγο σου, ὅτι θὰ χαρίσῃς τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία, στοὺς Χριστιανούς, ποὺ ἔχεις κλεισμένους στὸ λουτρό.

— Τὸν λόγο μου, τ' ἀπήντησε, θὰ τὸν κρατήσω.

— Μὰ ἐγὼ χάνω τώρα τὴ ζωή μου !

— Ἔδωσα λόγο, εἶπεν ὁ Μωάμεθ, νὰ λευθερώσω ὅσους ἦταν μαζύ σου κλεισμένοι στὸ λουτρό.

Καὶ στρεφόμενος στοὺς ἀξιωματικούς του.

— 'Αφίστε τους ἐλεύθερους, νὰ πᾶνε ὅπου θέλουν !

Καὶ γυρίζοντας στὸν γέροντα καλόγηρο, μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά, σὰν τὸ λευκὸ βαμβάκι.

— Βλέπεις τὸν λόγο μου τὸν κράτησα. Γιὰ σένα λόγο κανένα δὲν ἔδωσα ! Καὶ δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν κρατήσω.

Καὶ ἀποτεινόμενος στοὺς δορυφόρους του :

— Τὸ κεφάλι του, νὰ τὸ κρεμάσετε στὴ πόρτα τοῦ λουτροῦ.

***

Ὁ καλόγηρος ἀποκεφαλίσθηκε.

Ὅλες ἡ χρονολογίες του, βγήκανε σωστές. Τὸ ἔτος 1914 ποὺ βγῆκε ἡ Τουρκία ἀπὸ τὴν οὐδετερότητα ἦταν μοιραῖο γιὰ αὐτή, γιατὶ ἔφερε τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς συμμάχους εἰς τὴν Πόλι. Οἱ ἀριθμοὶ δὲν ψεύδονται.

'Απὸ τὴν πρόσθεσι τῶν ἀριθμῶν, τοῦ 1914 (1 † 9 † 1 † 4=15) 1914 † 15=1929, βγαίνει ἀκόμη ἄλλη μία, ποὺ δὲν πρόφθασε νὰ τὴν προφητέψῃ ὁ καλόγηρος.

Ἡ τοῦ ἔτους 1929.

Τί νὰ μᾶς κρύβῃ ἄραγε, τὸ μέλλον μέσα στὰ ἄδυτα καὶ τὰ σκοτεινά του !...

ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

'Οδοντόκονις τοῦ σπιτιοῦ

Θέλετε τὰ δόντια σας, νὰ εἶνε ἄσπρα, σὰν μιὰ σειρὰ μαργαριτάρια ;

Πάρτε στάχτη ἀπὸ ξύλα, κοσκινίσατέ την μὲ μιὰ σίτα πολὺ ψιλή, ἀνακατέψατέ την, κατόπιν μὲ λίγη σκόνη ἀπὸ ρίζα «ἴριδος» καὶ τρίψατε τὰ δόντια σας.

Θ' ἀσπρίσουν ὅσο νὰ φαντασθῆτε.

«Ἴρις» εἶνε ἐκεῖνο τὸ μεγάλο μὼβ ἢ λευκὸ ἄνθος, ποὺ ὁ κόσμος τὸ λέει «κρῖνο». Τὰ φύλλα του εἶνε σὰν τοῦ κρίνου σπαθωτά, καὶ εὑρίσκεται σ' ὅλα τὰ περιβόλια. 'Ανθίζει αὐτὴ τὴν ἐποχή. Εἶνε κονδυλόρριζο καὶ πολλαπλασιάζεται μοναχό του.

***

Πῶς νοστιμεύει ἡ σοῦπα

Μᾶς τὸ συμβουλεύει ἕνα 'Αγγλικὸ περιοδικό.

Τὰ τσόφλια τῶν κρεμμυδιῶν, μὴν τὰ πετᾶτε.

Πλύνατέ τα καλὰ καὶ βάλτε τα, νὰ βράσουν μαζὶ μὲ τὸ βραστό σας.

Τοῦ δίνουν ἕνα ὡραῖο χρῶμα καὶ μιὰ γεῦσι πολὺ νόστιμη.

'Εννοεῖται ὅτι, μετὰ τὸ βράσιμο, αὐτὰ τὰ τσόφλια, θὰ τὰ βγάλετε, στίβοντας αὐτά, πρὶν σερβίρετε τὸ βραστό σας.

***

Κηλίδες τοῦ λαδιοῦ

Ἡ κηλίδες τοῦ λαδιοῦ βγαίνουν, ἂν τρίψουν μὲ τερεβινθίνην. Βρέχετε, μὲ αὐτήν, ἕνα ὕφασμα καὶ ἡ κηλίδες φεύγουν.

***

Ρευματισμοὶ καὶ πορτοκάλια

Ξέρετε ὅτι τὰ πορτοκάλια εἶνε μοναδικὸ φάρμακο, γιὰ τοὺς ρευματισμούς ;

Ριχτῆτε τους ἀγρίως.

Ὅπως ἐπίσης τὸ ὠμὸ παληὸ κρεμμύδι, τρωγόμενον ἔτσι, ἢ φκιανόμενον σαλάτα, πάντοτε ὠμό, εἶνε τὸ γιατρευτικὸν τὰς ἀσθενείας τοῦ σηκωτιοῦ !

***

'Ωμὸ κρέας

Συχνὰ οἱ γιατροί, διατάσσουν τοὺς ἀσθενεῖς νὰ τρῶνε ὠμὸ κρέας. Γιὰ νὰ μὴ ἀηδιάζουνε οἱ ἄρρωστοι, νὰ μιὰ συνταγή, πῶς νὰ τὸ παρασκευάζετε:

'Ωμὸ κρέας.	*250*	*γραμμάρια*
Μύγδαλα γλυκὰ	*75*	*» »*
Μύγδαλα πικρὰ	*6*	*» »*
Ζάχαρι	*30*	*» »*

Τὰ κοπανίζετε εἰς τὸ γουδί.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ — **ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ**

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἦρθες λοιπόν, τοῦ ἔλεγε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Εἶσαι σύ, σὺ Ἰουλιανέ ; Μ' ἀγαπᾶς ; Μ' ἀγαπᾶς ὅσο σ' ἀγαπῶ ; Κύτταξε με, βλέπεις ἦρθα. Δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτό ; Μοὔγραψες πῶς δὲν θὰ μποροῦσες νὰ ζήσῃς χωρὶς ἐμένα καὶ τὰ θυσίασα ὅλα γιὰ νἄρθω μαζύ σου, γιὰ νὰ μὴ χωρίσουμε πιὰ ποτέ. Ὦ ! ἄφισέ με νὰ κλαίω, εἶνε πολὺ μεγάλη ἡ εὐτυχία μου αὐτή.

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα ἔτρεμε σύγκορμη, ἔκλαιγε καὶ συγχρόνως γελοῦσε. Στὰ μάγουλα της ἔτρεχαν δάκρυα. Πνιγότανε ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Προσπαθοῦσε νὰ μιλήσει μὰ δὲ μποροῦσε. Δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου αὐτοῦ. Εἶχε κρεμαστεῖ ἀπάνω του ὅπως πιάνεται ὁ ναυαγὸς ἀπὸ τὴ σανίδα.

Δὲν ἔβλεπα ὅμως νἄχει κι' ὁ νέος αὐτὸς τὴν ἴδια ὁρμή, τὸ ἴδιο πάθος ποὺ εἶχε ἐκείνη. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια ὅτι ἡ εὐτυχία της ἔφτανε καὶ γιὰ τοὺς δυό.

Ὁ νέος εἶταν πολὺ χλωμὸς καὶ στὰ βλέμματά του διακρινόταν κάποια λύπη, κάποια ἀντίθεσις μάλιστα πρὸς τὶς ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς γυναίκας.

Σὲ βεβαιῶ ὅτι φοβόμουνα μήπως ἐκείνη τὸ κατάλαβε, εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτήν. Κι' ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἂν εἶταν στὴ θέσι μου κι' ἂν ἔβλεπε μιὰ γυναῖκα ν' ἀγαπᾷ μὲ τόσο πάθος ἀσφαλῶς θὰ τὴν συμπαθοῦσε.

Ὁ νέος τέλος κατόρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ μιὰ φωνὴ τὴν ὁποία προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ ἤρεμη, τὴν ἐρώτησε :

— Κι' ὁ σύζυγός σου ;

— Θὰ τὰ μάθῃς ὅλα ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Καὶ ἂν αὐτὰ φτάσει γιὰ νὰ τὸν θανατώσει.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε τίποτε στὴν ἐρώτηση αὐτή. Κούνησε μονάχα τὸ κεφάλι της.

— Καὶ τὸ παιδί σου ; ρώτησε ὁ νέος στὸν ἴδιο πάντοτε τόνο.

— Ἄ, μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὸ παιδί μου. Φεύγοντας τ' ἀγκάλιασα καὶ τὸ φίλησα Μὴ μοῦ ξανακάνῃς λόγο γι' αὐτό.

— Κι' ἂν ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃ λίγο, σὲ καταριέται καὶ σὲ μισεῖ.

— Ὦ, θὰ ἔχω τὴν ἀγάπη σου ! Μὰ γιατὶ μὲ κοιτάζεις ἔτσι. Τὰ μάτια σου εἶνε ἀλλόκοτα, πρώτη φορὰ τὰ βλέπω ἔτσι. Μήπως εἶσαι θυμωμένος ; Μήπως δὲ μ' ἀγαπᾶς ;

— Ὄχι. Συλλογίζομαι μονάχα τὴ θέση μας. Φοβᾶμαι. Φοβᾶμαι γιὰ σένα.

— Ὦ μὴν ἀνησυχεῖς διόλου γιὰ μένα. Ἐγὼ εἶμ' εὐτυχισμένη !

— Τότε φοβᾶμαι γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

— Τί θέλεις νὰ πῇς μ' αὐτό ;

— Πρόκειται νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί καὶ θὰ ξεχάσουμε ὅ-τι ἀφήνουμε πίσω μας.

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ περιουσία. Πῶς θὰ ζήσουμε ;

— Ὦ ὅσο γι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχεῖς, φίλε μου. Ἐγὼ πρόβλεψα γιὰ ὅλα.

Φεύγοντας τὸ ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου

— Δηλαδὴ θέλεις νὰ πῇς ὅτι θὰ μοιράσουμε τὴν περιουσία σου, κι' ὅτι θὰ μὲ συντηρεῖς. Γιὰ ποιὸν μὲ πέρασες καὶ μοῦ λὲς τέτοια πράγματα ; εἶπε ὁ νέος κοκκινίζοντας.

— Πῶς ; Δὲν περίμενα, ξαναβλέποντάς σε, ν' ἀκούσω ἀπὸ σένα τέτοια λόγια.

— Ὅτι σοῦ λέω μοῦ τὸ δίδαξες ἐσὺ στὰ γράμματά σου.

— Ἔ, τότε δὲν εἶξερα τὶ ἔγραφα. Τώρα ὁ ἔρως μας παραμερίζει ὅλες τὶς κοινωνικὲς προλήψεις.

— Τὶς δικές σου ἴσως, τὶς δικές μου ὄχι.

— Δὲν καταλαβαίνω ! φώναξε ἡ γυναίκα κάνοντας ἕνα βῆμα πίσω ἀπὸ τὸ φόβο μήπως καταλάβει.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἁπλούστατο. Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα μοῦ ἔγραφες κάθε μέρα γιὰ τὸν ἄντρα σου, γιὰ τὸ παιδί σου, γιὰ τὴν κοινωνία. Μοῦ μιλοῦσες γιὰ τὸ μέλλον μου, μοῦ ἔλεγες νὰ παντρεφτῶ. Στὸ πρῶτο σου γράμμα δὲν ἔγραφες ἐσὺ ἡ ἴδια ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ δεχθῶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαπάω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν ἔρωτά της ; Καὶ σήμερα ἐγκαταλείπεις ἐσὺ ποὺ τὰ ἔγραφες αὐτά, τὸ παιδί σου καὶ τὸ σύζυγό σου, περιφρονεῖς τὴν κοινωνία, καταστρέφεις τὸ μέλλον μου, μὲ χωρίζεις ἀπὸ τὴν μνηστή μου στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὁποίας ἐσὺ ἡ ἴδια μ' ἔσπρωξες καὶ μοῦ προσφέρεις ἀκόμη καὶ χρήματα. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ μὴν καταλαβαίνω.

— Ὦ, ἔκανε ἐκείνη μὲ ἀπελπισία, γιατὶ μοῦ μιλᾶς ἔτσι ; Μήπως δὲν ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα ὅτι ὅλα ὅσα σοῦ ἔγραφα, στὰ ἔγραφα ἐκβιάζοντας τὸν ἑαυτό μου ; Κάθε λέξις τῶν ἐπιστολῶν μου, ἀντιστοιχοῦσε καὶ μὲ μιὰ νύχτα γεμάτη δάκρυα. Δὲν μὲ βλέπεις πῶς ἔχω ἀλλάξει, πῶς ἔχω ἀδυνατίσει ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μὲ εἶδες ; Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγες δὲν ἐκοιμήθηκα οὔτε δύο ὧρες μὲ ἡσυχία. Βέβαια, εἶνε δικαίωμά σου τώρα νὰ μοῦ λὲς ὅλα αὐτὰ τὰ πικρὰ λόγιά, καὶ δικαίωμά σου ἐπίσης εἶνε νὰ μὲ τιμωρῇς τώρα, θέλοντας νὰ μ' ἐκδικηθῇς γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ φύγῃς. Σοῦ τὸ ἔλεγα αὐτό, γιατὶ ἤθελα τὸ καλό σου, ἂν καὶ εἶξερα τὴν ἀπόγνωσι καὶ τὴν ἀπελπισία ποὺ μὲ περίμενε. Ἀλλὰ ἔχω ἀκόμα καὶ τὰ δικά σου γράμματα, στὰ ὁποῖα μὲ προσκαλεῖς κοντά σου. Ἰδού με. Πίστευε μονάχα ὅτι σοῦ λέω σήμερα. Πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴν Ἑλβετία, στὴν Ἰταλία. Ἔχεις τέτοια προσόντα, ὥστε θὰ μποροῦσες ναὔρῃς παντοῦ ἐργασία. Ἔτσι δὲν θὰ ἐξαρτᾶσαι ἀπὸ μένα. Μίλησέ μου λοιπόν. Δὲν ἔχω δίκηο γιὰ ὅτι σοῦ λέγω ; Πές μου πῶς μ' ἀγαπᾶς. Πές μου πὼς εἶσαι δικός μου. Εἶνε δυνατὸν νὰ σβύσῃ ἔτσι εὔ-ολα ἕνας ἔρωτας σὰν τὸν δικό μας ; Εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο ; Δὲν μοῦ μιλᾶς ; Γιατί ; Πές μου, ἀγάπη μου, δὲν μ' ἐπερίμενες ; Δὲν ἐπερίμενες μ' ἀνυπομονησία τὸν ἐρχομό μου ;

Ὁ νέος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τῆς ἀπάντησε :

— Ὄχι, δὲν σὲ περίμενα.

— Δὲν μ' ἐπερίμενες ; Ἰουλιανέ, γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτό ;

Ἐκεῖνος σιωποῦσε.

— Ἰουλιανέ, πές μου τί ἐννοεῖς. Ἐξηγήσου...

— Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ;

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά ;

Τοῦ ἔκαμε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ καὶ ἔτρεμε ὁλόκληρη, ἔτρεμε ἡ φωνή της καὶ τὰ μάτια της ἦσαν βουρκωμένα.

Ὁ νέος ἀπάντησε :

— Δὲν εἶπα πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ....

— Τότε ;

— Ἦρθα ἐδῶ γιατί εἴμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἔλθω.

— Ἤσουν ὑποχρεωμένος ;

— Ναί.

— Θεέ μου ! Τί θέλεις νὰ πῇς ; Τί σημαίνει ἡ λέξις αὐτή ; Μίλησέ μου καθαρά.

— Ἦρθα ἐδῶ, γιατί ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμω. Τὴν στιγμὴν ποὺ θυσιάζεις σὺ τὸ πάντα γιὰ μένα, πρέπει κι' ἐγὼ νὰ ὑποβληθῶ σὲ θυσίες. Καὶ ἰδοὺ θυσιάζομαι. Θυσιάζω τὸ μέλλον μου, τὶς ἐλπίδες μου, τὰ προσόντα μου, αὐτὴ μου τὴν τιμή. Λέγε λοιπόν ; Τί θέλεις νὰ κάμω πρὸς χάριν σου ; Εἶμαι ἕτοιμος...

Ἡ κυρία ἔρριξε κραυγὴν ἀπελπισίας.

— Ἰουλιανέ ! ἐκραύγασε, Ἰουλιανέ, δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά ! Τὸ ἐννοῶ, δὲν μ' ἀγαπᾶς. Ἀγαπᾶς τὴν ἄλλη...

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀπελπισμένης κυρίας ὁ νέος ἀπήντησε μὲ φωνὴ ἤρεμη :

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ξέρω εἶνε ὅτι σοῦ ἀφιέρωσα τὴν ζωή μου ἄλλοτε. Καὶ ὅμως σὺ μ' ἄφησες νὰ φύγω, μ' ἀποχωρίστηκες, χωρὶς νὰ σκεφθῇς τί κάνεις. Σὲ παρεκάλεσα, σὲ ἱκέτευσα, σοῦ ἔγραψα, ἔκλαψα, ἐσπαράχθηκα. Σὺ ὅμως, σὺ ἡ ἴδια, μοῦ ἔδειχνες τὸν δρόμο πρὸς τὴν Μασσαλία, πρὸς τὴν μνηστή μου. Σὲ ἱκέτευσα νὰ μὲ καλέσῃς ὀπίσω. Νὰ μὲ λυπηθῇς. Ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο αὐτό, ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ δωμάτιο—τί σύμπτωσις ἀλήθεια !—σοὔγραψα τὰς πλέον ἀπελπισμένας ἐπιστολάς. Κι' ὅμως δὲν μ' ἐλυπήθηκες. Μοῦ ἔγραφες καὶ μ' ἔσπρωχνες στὸ καθῆκον μου. Μοῦ ἐξεθείαζες τὴν μνηστή μου. Μοῦ ἐσύστηνες νὰ ἑνωθῶ μαζύ της. Μ' ἐβεβαίωνες πὼς θὰ εὐτυχήσω. Ἦσουν ἀπολύτως βεβαία περὶ τῆς καρδιᾶς σου. Κι' ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο. Σὲ ὑπάκουσα. Ἐδέχθηκα τὴν θυσία. Καὶ μὲ σπαραγμένη τὴν καρδιὰ ἐπῆγα στὴν Μασσαλία καὶ παρουσιάστηκα στὴν μνηστή μου. Κι' ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ γνωρίσω μιὰ τυχαία κοπέλλα, γνώρισα ἕνα ἀθῶο παιδί, ποὺ ὄχι μόνον δὲν ἐθύμωσε γιὰ τὴν ἐρωτική μου ἱστορία, ὄχι μόνον δὲν ἐξηγέρθη, ὄχι μόνον δὲν ἐζηλοτύπησε, ἀλλὰ ἐδέχθηκε μὲ προθυμία καὶ καλοσύνη νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Δὲν ἐπρόβαλε τὴν παραμικρὴ ἀξίωσι. Δὲν ζήτησε τίποτε ἀπὸ μένα, ἐνῷ μποροῦσε νὰ ἀξιώσῃ πολλά. Μὲ εἶδε λυπημένο, μὲ εἶδε συντετριμμένο, ἐδιάβασε μέσα στὴν καρδιά μου καὶ μὲ λυπήθηκε κ' ἐπόνεσε μαζύ μου, γιατί πονοῦσα. Ἦταν φυσικὸ νὰ συγκινηθῶ μπρὸς σὲ μιὰ τέτοια ἄδολη καρδιά, μπρὸς σὲ τόση καλοσύνη. Κι' ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος βρισκόμουν πρὸ τῆς γενναιοψυχίας τῆς δεσποινίδος Ἔφης, ἀπὸ τὸ ἄλλο σὺ μοῦ ἔγραφες νὰ λησμονήσω. Σήμερα, ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτά, μοῦ ζητᾶς νὰ θυσιασθῶ πρὸς χάριν σου. Ἔστω... Δὲν σοῦ τὸ ἀρνοῦμαι. Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ κάθε θυσία. Ἡ ζηλοτυπία σοῦ ἦλθε ξαφνικά, ἔτρεξες νὰ μὲ συναντήσῃς κι' ἐγὼ χωρὶς καμιὰ ἀπολύτως ἀντίστασι σ' ἀκολουθῶ. Μ' ἐκάλεσες νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ ἦλθα. Εἶμαι στὶς προσταγές σας. Τί θέλετε ἀπὸ μένα ;...

Ἡ κυρία σιωποῦσε.

Ἦταν φρικωδῶς ὠχρά, ὑπέφερε δὲ καθὼς φαίνεται τρομερά. Ὁ νέος συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο :

('Ακολουθεῖ)

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Καθὼς εἶνε πλέον ἐξακριβωμένον, τὰ φυτὰ γεννῶνται ὅπως καὶ τὰ ζῶα.

Ὁ Λινναῖος εἶπεν ὅτι :

— «Τὸ ἄνθος εἶνε ἡ νυμφικὴ κλίνη στὴν ὁποία πανηγυρίζονται οἱ γάμοι τῶν φυτῶν».

Ὅλος ὁ κόσμος ἄνθος λέει, τὸν ἔξω κόσμον τοῦ ἄνθους. Τὸν «κάλυκα» καὶ τὴν «στεφάνην».

Γιὰ τὸν βοτανικὸ ὅμως ἄνθος εἶνε ὁ «στήμων» καὶ ὁ «ὕπερος». Ὁ γαμβρὸς δηλαδὴ καὶ ἡ νύφη, ὡς λέγει ὁ Δαρβῖνος εἰς τὸ ἔργον του «οἱ γάμοι τῶν φυτῶν».

Κ' οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευαν εἰς τὸν ζωϊκὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἀνθέων. Ποιητικώτατα περιγράφει τοὺς γάμους των ὁ Διοσκουρίδης. Ἰδοὺ ἡ περιγραφή, κατὰ δυνατὴ μετάφρασι :

«Αἱ ὁλοσηρικαὶ αὐλαῖαι τῆς παρθενικῆς τῶν νυμφίων παστάδος, ὡσὰν νεράϊδες νὰ τὶς ὕφαναν, εἶνε ποικιλμένες μὲ χίλια τόσα χρώματα, ποὺ εἶνε σὰν ἀπαυγάσματα πολυτίμων λίθων σαπφείρου, τοπαζίου, σμαράγδου καὶ λυχνίτου, καὶ μοσχοβολοῦν τὰ λεπτώτερα καὶ ὡραιότερα ἀρώματα.

Τίνος ἡγεμόνος οἱ γάμοι εἶνε πλέον λαμπροὶ καὶ μυροβόλοι;»

***

Ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται ὅτι οἱ Βαβυλώνιοι διέκριναν τοὺς ἀρσενικοὺς ἀπὸ τοὺς θηλυκοὺς φοίνικας καὶ ὅτι κοντὰ εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἶχαν ἕνα εἶδος σταθμοῦ, νὰ ποῦμε, ὅπου γονιμοποιοῦσαν τὰ θηλυκὰ φοινίκια.

Ὁ ἀρχαῖος λαὸς τῶν Ἀσσυρίων, ὅταν πολεμοῦσε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του, γιὰ νὰ τοὺς καταστρέψῃ τὴν συγκομιδήν, κατέστρεφεν μόνον τοὺς ἀρσενικοὺς φοίνικας.

Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι οἱ ἀρχαῖοι, ὅπως καὶ οἱ σημερινοί, ἀνέβαιναν ἐπάνω εἰς τοὺς θηλυκοὺς φοίνικας καὶ τοὺς ἔραιναν μὲ τὴν «γύριν» τῶν ἀρσενικῶν, γιὰ νὰ τοὺς γονιμοποιήσουν.

Ἐπιστημονικῶς ὅμως πρῶτος ὁ Λινναῖος, τὸ ἀπέδειξεν αὐτό.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ σοφὸς γερμανὸς βοτανικὸς Γλέδιτς διεβεβαίωσε τὴν γονιμοποιΐαν τῶν φυτῶν, μὲ τὴν ἑξῆς ἀπόδειξι:

Εἶχε στὸν κῆπο του, στὸ Βερολῖνο, ἕνα θηλυκὸν φοίνικα, ποὺ ἔβγαζε ἄπειρα λουλούδια, ποὺ ποτὲ ὅμως δὲν τὰ «ἔδενε» σὲ καρπούς. Ἅμα ἔμαθε ὅμως ὅτι στὴ Δρέσδη, ὑπῆρχε καὶ ἀνθοῦσε, σ' ἕνα θερμοκήπιο, ἕνας ἀρσενικὸς φοίνικας τοῦ ἰδίου εἴδους, ἔγραψε νὰ τοῦ στείλουν ταχυδρομικῶς τὴν γύριν τοῦ φοίνικος αὐτοῦ καὶ ἐπασπάλισε μ' αὐτή, τὰ λουλούδια τοῦ δικοῦ του. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, τὸν εἶδε νὰ εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ πρώτης τάξεως καρπούς.

***

Ὁ Wildenow ἀπέδειξε πόσο συντελοῦν τὰ ἔντομα στὴν καρποφορία.

Πῆρε ἕνα ἀνθισμένο φυτό, ποὺ λέγεται «Ἀριστολοχία Κληματὶς» καὶ τὸ σκέπασε μ' ἕνα γιάλινο γλόμπο. Τὰ ἔντομα δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν πλησιάσουν καὶ ἔτσι ἔμεινεν ἀκαρποφόρητη, ἐνῷ μιὰ ἄλλη δίπλα της, ποὺ δὲν ἦταν σκεπασμένη καὶ ἐκάθηντο τὰ ἔντομα στὰ ἄνθη της, ἦταν καταγεμάτη ἀπὸ καρπούς.

Ὁ Βουρδὰχ ἐνόμιζεν ὅτι κάθε φυτὸ ἐκτρέφει καὶ ἰδιαίτερο γένος ἐντόμων γιὰ τὴ γονιμοποιΐαν τῶν ἀνθέων του καὶ φέρνει ὡς παράδειγμα τὰ νυχτολούλουδα ποὺ χρησιμεύωσιν ὡς νυκτεριναὶ κλίναι διαφόρων ἐντόμων, τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦνται καὶ γονιμοποιοῦν αὐτὰ συγχρόνως.

***

Ἐπίσης ἕνας μεγάλος συντελεστὴς εἶνε καὶ ὁ ἀέρας.

Τοῦτο ἀνεκαλύφθη κατὰ τὸν ἑξῆς περίεργο τρόπο :

Στὸ Ὀτράντο τῆς Ἰταλίας, ἦταν χρόνια πολλά, ἕνας μεγάλος θηλυκὸς φοίνικας, ποὺ ποτὲ δὲν ἔκανε καρπούς.

Ξαφνικὰ μιὰ ἡμέρα τὸν εἶδαν πλουσιώτατα καρποφοροῦντα.

Ἐξήτασαν, ἐβασάνισαν τὴ μυαλό τους καὶ εὗρῆκαν, ὅτι στὸ Βρινδίσι, εἶχε φυτευθεῖ καὶ εἶχε ἀνθίσει, ἕνας φοίνικας ἀρσενικός, τοῦ ἰδίου γένους.

Ἂν καὶ ἡ ἀπόστασις, μεταξὺ τῶν δύο πόλεων, ἦταν δεκαπέντε λεῦγες, ὁ ἄνεμος ἔφερνε τὴ γῦρι.

Ἀπὸ τότε, κάθε χρόνο, ὁ φοίνικας καρποφοροῦσε, τακτικά...

***

Τὰ ἄνθη γιορτάζουν τοὺς γάμους των στὸν ἥλιο καὶ στὸ ὕπαιθρο.

Καὶ τὰ ὑδροχαρῆ ἀκόμα προσπαθοῦν νὰ βγοῦνε εἰς τὴν ἐπιφάνεια ποθοῦντα ἥλιο καὶ ἀέρα τὶς μεγάλες καὶ ὡραῖες αὐτὲς ὧρες τῆς ζωῆς των.

Περιεργότερο ἀπὸ ὅλα εἶνε ἡ «Vallisneria spiralis» ποὺ εὑρίσκεται στὰ ποτάμια τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας.

Τὰ θηλυκὰ λουλούδια τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, μακραίνουν τὸν μίσχο τους καὶ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό. Τὰ ἀρσενικά, τῶν ὁποίων ὁ μίσχος εἶνε πολὺ κοντός, τείνουσι καὶ αὐτὰ νὰ ἀνεβοῦν σὰν νὰ τὰ τραβάει κάποια μυστηριώδης δύναμις, ἢ νὰ φέρωνται ἀπὸ κανένα ἔρωτα διακαῆ στὰ θηλυκά, ποὺ εἶνε ξαπλωμένα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνεια. Ἀπὸ τὴν τάσιν αὐτὴν κόπτονται ἀπὸ τὴν ῥίζαν καὶ ἀνεβαίνουσι. Μόλις ἀναιβοῦν, εὑρίσκουν τὰ θηλυκὰ καὶ περιπλέκονται, σὰν ἐρωμένοι ποὺ ἀγκαλιάζονται σφιχτὰ καὶ μὲ λαῦρα καὶ λαχτάρα.

Μετὰ τὴν γονιμοποίησι τὰ θηλυκά, κατέρχονται πάλιν, στὴν πρώτη τους θέσι, στοῦ ποταμοῦ τὸ βάθος περιστρέφοντα σὰν ἐλατήριο τὸν μίσχο τους ὅπου πειὰ καρπογενοῦν καὶ «πεπαίνουν» τοὺς καρποὺς των, ἐνῷ ὁ ἀτυχὴς ὁ ἐραστὴς μαραίνεται ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνεια, ἔρημος, ἐγκαταλελειμμένος ἀποχωρισμένος ἀπὸ τὴ ῥίζα του...

Αἱ ἴδιαι κινήσεις παρατηροῦνται καὶ εἰς τὸ φυτὸ ποὺ κάνει τὸ «σαλέπι».

Ὁ βοτανολόγος σας

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΑΥΤΑ ΛΕΓΕΙ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Παχύνεσθαι σημαίνει γηράσκειν.

Ἐὰν ἔχετε μιὰ προδιάθεσι, γιὰ νὰ παχύνετε, πολεμῆστε την, ὅσο μπορεῖτε. Τί καλλίτερον τῆς νεότητος καὶ τῆς σβελτάδας;

Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸ κακό, ἀκολουθῆστε τὴν ἑξῆς τακτική :

Μιὰ ἡμέρα, κάθε ἑβδομάδα, νὰ νηστεύετε ἀπολύτως, μὴ βάζοντες τίποτε στὸ στόμα σας, ἐπὶ 24 ὧρες.

Τὴν προηγουμένη ὅμως μέρα, πάρτε ἕνα ἐλαφρὸ καθαρτικό.

Καὶ ἔχετε τὸν νοῦ σας, τὴν ἡμέρα τῆς νηστείας, νὰ πίνετε δυὸ λίτρες νερό.

***

Πάθατε καμμιὰ μικρὴ πληγή ;

Μὴν τὴν πλύνετε μὲ ὅτι δήποτε νερό. Οὔτε νὰ τὴν μολύνετε μὲ πλυσίματα.

Βάμμα ἰωδίου τὸ ταχύτερον καὶ ἐὰν ἐξακολουθεῖ νὰ ματώνῃ σφίξατε τὸν ἐπίδεσμο.

Τίποτε ἄλλο ἀπολύτως.

***

Τὰ μικρὰ παιδιὰ προσβάλλονται, ἀπὸ κοκκίτην.

Μόλις ἕνα παιδὶ προσβληθῇ, καλὰ θὰ κάμῃ ἡ μαμά του, νὰ τὸ ἀπομονώσῃ σὲ μιὰ ἄλλη κάμαρα, καὶ ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρες, νὰ μὴ τὸ στείλῃ στὸ σχολεῖο.

Πάντως ὅμως, τριάντα ἡμέρες, καλὸ θὰ εἶνε, νὰ εἶνε κλεισμένο τὸ παιδί.

***

Μὴν λησμονᾶτε ὅτι τὸ καλλίτερο καὶ πειὸ ὑγιεινὸ πιοτὸ εἶνε τὸ καθαρὸ νερὸ καὶ τὸ βρασμένο.

Ἡ μπύρα δὲν εἶνε ἄσχημο.

Καὶ τὸ κρασί ;

Πίνετε καὶ κρασί, ἀλλὰ ὄχι μέχρι μέθης, συμβουλεύει ὁ ἰατρὸς André Thibault.

Ὁ κίνδυνος τοῦ κρασιοῦ, δὲν ἀρχίζει παρὰ μὲ τὴν κατάχρησι.

***

Τὰ τρία τέταρτα τῶν δυσπεπτικῶν εἶνε ἄνθρωποι νευρικοὶ ἢ νευρασθενικοί.

Καλὸν εἶνε νὰ προσέχῃ καὶ νὰ θεραπεύῃ κανένας τὸ στομάχι του, ἀλλὰ πειὸ καλὸ ἀκόμη νὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ νεῦρα του.

***

Ἐὰν καῆτε μὲ κανὲν «ὀξὺ», μὴ πλύνετε τὸ πάσχον μέρος μὲ νερὸ μόνον, ποτέ ! Διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ πάθετε, ὅτι θὰ παθαίνατε ἐὰν ἐκαιώσασθε μὲ βιτριόλι.

Τὸ νερὸ αὐξάνει τὴν καταστρεπτικὴ ἐνέργεια τοῦ «ὀξέως».

Σφογγίσατε τὸ μέρος καθαρὰ καὶ μὴν τὸ πλύνετε παρὰ μὲ νερὸ εἰς τὸ ὁποῖον διαλύσατε παρὰ πολὺ «κάλιο» (alcali).

***

Συνηθῖστε, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, νὰ ἀνεβαίνετε πολὺ σιγὰ τὶς σκάλες σας.

Ἡ μανία, ποὺ ἔχουν μερικοί, νὰ τὶς ἀνεβαίνουν τρέχοντας, εἶνε καταστρεπτική. Κάνει τὸν ἄνθρωπο καρδιακό. Κουράζει τὴν καρδιὰ καὶ τὴν κάνει νὰ χτυπάει δυνατά.

***

Ἐστὲ καθαροί !

Μὴ φοβᾶσθε τὸ νερό, τὰ λουσίματα, μὴν βαρύνεσθε τὶς πλύσεις.

Τὸ δέρμα ἔχει ἀναρριθμήτους μικροσκοπικάς, ἀφανεῖς εἰσόδους, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ μποῦνε τὰ μικρόβια εἰς τὸν ὀργανισμό.

Νεώτερα πειράματα ἔφεραν τὴν ἐπιστήμη στὸ σημεῖον νὰ φοβᾶται ὅτι, πολλὲς φορὲς καὶ τὰ μικρόβια τῆς φθίσεως, μπαίνουν στὸ σῶμα, ἀπὸ τοὺς πόρους.

Ἐστὲ καθαροί !

Καὶ ἰδίως αἱ κυρίαι !

Ἰδιαίτεραι μελέται ἀπεκάλυψαν καὶ τὸ μυστικό, ὅτι ἡ γυναῖκες λούονται σπανιώτερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

Συγγνώμη, καλαὶ καὶ ἀγαπηταὶ μας ἀναγνώστριαι.

Πρόκειται περὶ τῶν Εὐρωπαίων, καὶ ὄχι τῶν Ἀτθίδων !

Τὸ μάτι ἑνὸς γιατροῦ, δύναται νὰ ἰδῇ καὶ κάτω ἀπὸ τὶς μεταξένιες κάλτσες !

***

Τὸ τσάϊ δὲν εἶνε λιγώτερο νευρικὸ ἀπὸ τὸν καφέ.

Ἔχει ὁ καφὲς τὴν καφεΐνην του, ποὺ εἶνε διαταρακτικὴ τῶν νεύρων, μὰ ἔχει καὶ τὸ τσάϊ τὴν τεΐνην του, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίσης διεγερτική.

Οἱ πάσχοντες ἀπὸ ἀϋπνίαν νὰ τὸ ἀπο ρεύγουν. **Ὁ Γιατρός σας**

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΓΡΕΒΕΝΑ. — Ἐπιτυχεστάτη ἡ δοθεῖσα θεατρικὴ παράστασις ὑπὸ τοῦ Διδασκαλικοῦ Συλλόγου τῆς πόλεώς μας εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης. Ἐπαίχθηκε τὸ δρᾶμα ἡ «Σκλάβα» μὲ ἐπιτυχίαν. Εἰς τὴν παράστασιν μετέσχον αἱ δημοδιδασκάλισσαι καὶ δημοδιδάσκαλοι δὶς Ἄννα Καραλιώτα ὡς Σκλάβα, δὶς Α. Κατσάνου ὡς Χρύσω, δὶς Θ. Κούϊα ὡς Μαλάμω, ὁ κ. Θεμιστοκλέους ὡς Θάνος, ὁ κ. Ν. Μακρῆς ὡς Καλογραίας καὶ ὁ κ. Χρ. Γιακούλας, οἵτινες διηρμήνευσαν μὲ τέχνην τοὺς ρόλους των. **Κ.**

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Ἀφάνταστος εἰς ἐπιτυχίαν ὑπῆρξεν ὁ ὑπὸ τοῦ Θρακικοῦ Συλλόγου ἐν τῇ λέσχῃ Κομοτινῆς δοθεὶς χορός.

Τὴν διοργανωτικὴν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία ἀποτελοῦσαν οἱ κ.κ. Μιχαὴλ Γουδελῆς Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, Καλιγέρης, Μῆτσος Μπλέτσας, Γεώργιος Ἀναστασιάδης, Σπῦρος Σγουρόγλους καὶ Λαλᾶκος Ζωΐδης.

Αἱ Δίδες Λίζα Ταυρίδου, Μάρθα Σχοινᾶ, Ραφαήλ, Τάσου, Ἑλένη Κούζη, Ἄννα Ἀναστασιάδου, Λαμνίδου καὶ αἱ κ. Χαραλαμπίδου καὶ Καλιγέρη συνέτειναν κι αὐτὲς οὐκ ὀλίγον στὴν ἐπιτυχίαν.

Τοὺς προσερχομένους ὑπεδέχοντο αἱ κοσμήτριαι Δίδες Λίζα Ταυρίδου, Πολυχρονία Σγουρόγλου, Ἑλένη Κούζη, Λαμνίδου, αἱ κ. Χαραλαμπίδου, Καλιγέρη καὶ οἱ κ. κ. Μιχαὴλ Γουδελῆς, Ἀναστασιάδης, Καλιγέρης, Σγουρόγλους, Μπλέτσας. Ὑπὸ τὰ παταγώδη χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων σύρει ὁ κ. Μπούμπουλης Γενικὸς Διοικητὴς τὸν ἀθάνατο Καλαματιανό, καὶ δίδεται ἔτσι τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως. Ἐπακολουθοῦν φὸξ, ταγκώ, ἐξιτασιόν, κανδρίλλιες, καὶ ἄρχεται ὁ χαρτοπόλεμος. Διακρίνομεν τὸν κ. Μέραρχον, τὸν κ. Ζωΐδην Δήμαρχον, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Δεμέστιχα, τὸν κ. Πρόξενον τῆς Τουρκίας, τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἑλληνοβουλγαρικῆς Ἐπιτροπῆς, τὸν κ. Φλωρίδην, τὰς Δίδας Ραφαήλ, Ναχμία, Πετροπούλου, Τσιβιδῆ, Μακαρόνη, Γαρυφάλλου, Παρίτση, Ἀντωνιάδου, Κούζη, Σγουρόγλου, Χατζηϊωάννου, τὰς κ. Ζάγκλη, Ἠλιάδου, τοὺς κ. κ. Κούζην, Κεραμέα, Ζωγράφον, Τρυφωνίδην, τὴν γενικὴν ἀποθήκην ὑλικοῦ... χαρτοπολέμου, Γεωργιάδην, Παπαπετρόπουλον, Καραγιάννην, Τριαρίδην, Καραμπάσην, Βαφειάδην, Ζωΐδην, Παυλίδην, Νικόπουλον, Γαβριὴλ κ. ἄλ.

Παρατυχὼν

ΞΑΝΘΗ. — Τὸ bal d' enfants *ποὺ μᾶς ἐστέρησε ἡ Λέσχη ἐφέτος τὸ ἀνεπλήρωσε μιὰ ὡραιοτάτη παιδικὴ δεξίωσις εἰς τὸ φιλόξενον σαλόνι τῆς κ. Δέτσικα ἰατροῦ.*

Αἱ τρισχαριτωμέναι μικροῦλαι Χάρις καὶ Σίβυλλα, ἡ πρώτη θαυμασία σουμπρέττα, ἡ ἄλλη ὁλόξανθος ὀρεκτικώτατος μάγειρος, ἐδέχθησαν τὴν περασμένην Κυριακὴν ὅλον τὸν μικρὸν ὡραιόκοσμον τῆς Ξάνθης μασκὲ καὶ παρέ. Ἀμαζόνες, κολομπίνες, πιερόττοι, ἄγγελοι, ἱππόται, μαργαρίτες, διάβολοι, ἰνδοί, πεταλοῦδες, μιὰ μικροσκοπικὴ ὡραία τυρολέζα καὶ πολλὰ χαριτωμένα κοριτσάκια παρὲ μὲ κέφι τρελλὸ ποὺ τὸ πῦξανε τὸ πλούσιον κυλικεῖον, ἐχόρεψαν, ἔπαιξαν, ἤκουσαν τὸ ὡραῖο τραγοῦδι τῆς μικρᾶς δος Κουμάδη καὶ ἔφυγαν μὲ τὴν παιδική τους καρδιὰ πλημμυρισμένην ἀπὸ εὐχαρίστησιν. **Ξανθιώτης**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. — Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Λευκοῦ Πύργου ἐδόθη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ὁ χορὸς τῆς «Παλλεσβιακῆς Ἑνώσεως». Ἐτίμησαν τὸν χορὸν ὁ Διοικητὴς τοῦ Γ'. Σώματος στρατοῦ Στρατηγὸς κ. Ζαφειρίου, ὁ Μέραρχος κ. Παλαιολόγου μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου κ. Γρηγορίου μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς ΧΙ κ. Τσάγκος μετὰ τῆς κυρίας του κ.λ.π. κ.λ.π. Μεταξὺ τῶν δεσποινίδων διακρίναμεν τὰς ἀδελφὰς Ἀντωνιάδου, τὰς ἀδελφὰς Ταχτατζῆ, Σοφίαν μὲ τουαλέτταν ζὰπ κρὲπ ντὲ σὶν Μαίρην ρουΐ, καὶ Πηνελόπην κίτρινην, Ἀσπμακοπούλου, Πολυχρονιάδου, Νώτη, ἀδελφὰς Παπαρδέλη καὶ πολλὰς ἄλλας. **Λ. Δ. Σακελλαριάδης**

ΛΑΡΙΣΣΑ. Ἐπιτυχέστατος ὑπῆρξεν ὁ δοθεὶς χορὸς τοῦ Ὁμίλου Ἐκδρομέων (Λαρίσσης) τὸ περασμένο Σάββατο εἰς τὴν αἴθουσαν «Ντορὲ» ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης τῆς χώρας. Ἡ ὅλη διοργάνωσις τῆς χοροεσπερίδος καὶ ἰδίως ὁ ἐξαιρετικὸς διάκοσμος τῆς αἰθούσης ὀφείλονται εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Ὁμίλου κ. Δ. Καραθᾶνον.

Ἐκ τῶν παραστάντων διακρίναμεν τὰς οἰκογενείας τῶν κ. κ. Παπαθεοδοσίου Νομάρχου, Πανουσοπούλου Στρατηγοῦ, Σάπκα Δημάρχου, Καλεύρα, Τζουλιάδου, Λογιωτάτου, Ἀγγελίδου, Χατζηγιάννη, Ἀρσενίδου, Κ. Οἰκονομίδου, Ἰσμυρίδου, Βαΐτση, Κατσάρου, Ι. Σχοινᾶ, Κ. Ἀσημάκη ἐπιλάρχου, Ἀλεξάνδρου, Κατσίγρα, Ζησιάδου κ.λ.π. Καὶ τοὺς κ.κ. Ντόβαν, Κουτσίναν, Κούρχιαν, Τσιρούλην, Ν. Γκέκαν, Λεβαντῆν, Τσιγκιρίδην Διευθυντὴν Ἠλεκτρ. Ἑταιρείας, Σ. Σπηλυβρίδην, Ἀστεριάδην, Βάσσον κ. α. **Χαΐτσης**

ΑΜΦΙΣΣΑ. — Ἐπιτυχέστατος ὁ δοθεὶς ἐτήσιος χορὸς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὑπὲρ τοῦ Μ. Συλλόγου Ἀμφίσσης. Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων διεκρίναμεν τὰς δίδας Σταματοπούλου, Ζωγράφου, Ζουμᾶ, ἀδελ. Πανάγου, Κοκκινοπούλου, Χ. καὶ Κ. Καλιακούδα, Δαλαρῆ, Ταλαμάγκα, τὰς κυρίας Δουροϊωάννου, Λύτρα, Τσοκοπούλου, Ζωγράφου, Γιδογιάννου, Παλαιολόγου, Ξηροῦ καὶ τοὺς κ. κ. Δεσποτόπουλον, Παπαστάθην, Φράγκον, Παπαπᾶνον, ἀδελ. Τσαυτζῆ, Πανάγον, Ἀσπμακόπουλον, Κρασσᾶν, Κοκκινόπουλον, Ἀναγνωστόπουλον, ἀδελ. Γ. Γάτου, Σ. Σταματοπούλου, Σταματόπουλον, Ταλαμάγκαν, ἀδελ. Μαργέλλου, Γερολυμᾶτον, Γαβριηλίδην, Γιδογιάννην κ. ἄ.

Κατὰ τὰ διαλείμματα θαυμασία μανδολινάτα ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνας κ. κ. Πανάγον, Τσαμτζῆν, Λιᾶκον, Βοῦλτσον, Βαρδῶρον ἔπαιξε διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια. **Η. Νοσταλγὸς**

ΚΟΜΟΤΙΝΗ. — Ἰδιαιτέραν ζωηρότητα εἶχεν ὁ χορὸς τοῦ Μικρασιατικοῦ Συλλόγου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Λέσχην. Ἐκ τῶν ἐπισήμων παρέστησαν ὁ κ. Γεν. Διοικητής, ὁ κ. Δήμαρχος, ὁ κ. Μέραρχος μετὰ τῆς κυρίας του καὶ ἄλλοι. Μεταξὺ τῶν ὡραιοτέρων ἐμφανίσεων εἰς τὸν χορὸν ἦσαν αἱ δίδες Αὐγερινῆ Σπαθοπούλου, Daisy Nahmia, *Π. Ἀντωνιάδου, Τάσου, Ραφαήλ, Σχοινᾶ, Λαμνίδου, Ζωγράφου καὶ αἱ κομψαὶ κ. Γαρδίκα, Κεσανίδου, Ἀθανασιάδου. Παρευρέθησαν καὶ οἱ κ.κ. Κάζης, Θεοδωρίδης φαρμακοποιοί, Κεραμεύς. Ζωΐδης Θ. Θεοδωρίδης καὶ ἄλλοι.*

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Ὑπὸ τοῦ Μουσικοῦ Ὁμίλου ἐδόθη ἡ δευτέρα χοροεσπερὶς εἰς τὸ «Τὸ Κέντρον». Διεκρίναμεν τὰς Δίδας Τσάκαλη, Ἑλ. Γεωλογκίνη, Κοτσαμάκα κ. ἄ. Τοὺς κ. κ. Κάστανον Διευθυντὴν Διδασκαλείου, Λουκάκην Ὑποδιοικητὴν μετὰ τῆς κυρίας του, Λιάκον καθηγητὴν κ.λ.π. **Η.**

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Δημ. Βλαχογιάννην, Βράχάτι. Γιὰ τὸ ποίημά σας, ὑποθέτομεν, σᾶς ἀπαντήσαμεν. Ὅσο γιὰ τὸ γαλλικὸ κείμενο τοῦ «Ραγισμένου Βάζου» τοῦ Πρυντόμ, δυστυχῶς δὲν τὸ ἔχουμε πρόχειρο γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε. Γ. Γαρουφαλιάν, Ἄρταν. Τὸ ποίημά σας, δυστυχῶς, ὑστερεῖ πολὺ τεχνικῶς, πραγμα που ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχετε μελετήσει καθόλου ποίησιν. Σᾶς συνιστῶμεν νὰ μελετήσετε. Θ. Ν. Ι. Ἡ μελέτη σας γιὰ «τὸ παληὸ θέατρο» πολὺ κοινὴ καὶ στεγνή. Τέτοια πράγματα, πολὺ καλλίτερα μάλιστα, μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς σὲ ὁποιαδήποτε ἐγκυκλοπαίδεια. Βιλιτώ, Ἐνταῦθα. Τ' εἶνε αὐτὸ ποὺ μας στέλνετε τὸ ὁποῖον, καθὼς γράφετε, ὅταν τὸ ἀπαγγέλλει κανεὶς «δέον νὰ σπαρταρᾷ ἐξ ἡδονῆς ἀγρίας ἢ νὰ ἔχῃ μελαγχολικὴν διάθεσιν μετὰ θλιβεροῦ πόνου»; Εἶνε ἕνα πολὺ κοινὸ πρᾶγμα καὶ δὲν φανταζόμεθα νὰ εἶνε μετάφρασις. Ἕσπερον, Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημά σας τίποτε πλέον τοῦ κοινοῦ. Θ. Δημητριάδην, Πειραιᾶ. Ἔχετε λάθος, ἀγαπητέ. Τὸ «Μπουκέτο» δὲν δημοσιεύει μόνο διηγήματα. Μόνον τέσσερες ἕως πέντε σελίδες ἀπασχολεῖ μὲ διηγήματα τὰ ὁποῖα εἶνε ἐκλεκτὰ πάντοτε καὶ ὡραῖα, διαλεγμένα μεταξὺ σωροῦ διηγημάτων· ἡ ἄλλη ὕλη του καὶ τί δὲν περιέχει; Ὅτι μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὸν ἀπαιτητικώτερον. Μας ὁμιλεῖτε περὶ Ἑλληνικῆς συνεργασίας καὶ μας ὑποδεικνύετε μεταξὺ ἄλλων καὶ διαφόρους νερουλιασμένους γεροσυλλογίους τῶν ὁποίων τὰ ἔργα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐδημοσίευε τὸ «Μπουκέτο». Τὸ «Μπουκέτο» συγκεντρώνει εἰς τὰς σελίδας του τὰ ἐκλεκτώτερα κομμάτια τόσον τῆς Ἑλληνικῆς ὅσον καὶ τῆς ξένης λογοτεχνίας, καὶ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν προσπάθειάν του ὀφείλεται ἡ πρωτοφανὴς διὰ Ἑλληνικὸν περιοδικὸν κυκλοφορία του. Α. Χρονόπουλον, Ἐνταῦθα. Τὸ «Ὀνειρό» σας ἀψυχολόγητο. Ὡστόσο ἔχετε κάποια εὐχέρεια στὸ γράψιμο. Θ. Καλλ. Ὁ διάλογος τοῦ Φλεῦ ὄχι καὶ τόσο περίφημος. Τ' ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν, μὴν ἀνησυχεῖτε... Δὲν βλέπετε τί πληθώραν ὕλης ἔχομεν ἐσχάτως; Δὲν ἔχομεν χῶρον νὰ δημοσιεύσωμεν οὔτε τῶν τακτικῶν μας συνεργατῶν τὰς μεταφράσεις, μολονότι ἐπροσθέσαμε στὸ φύλλο τέσσερες ὁλόκληρες σελίδες. Κασσιόπην, Λίμνην (Εὐβοίας). Δικαίωμα ἀποστολῆς συνεργασίας ἔχει κάθε ἀναγνώστης τοῦ «Μπουκέτου» συνοδεύων τὰ μὲν πεζὰ μὲ δραχμὰς πέντε καὶ τὰ ποιήματα μὲ τρεῖς. Αἱ μεταφράσεις δεκταὶ δωρεάν. Ι. Σολωμόν, Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας ἀρκετὰ καλό. Ἐκεῖνες ὅμως οἱ λέξεις «σειρήν», «ἠχεῖ», «ἀσθενής» κλπ. δὲν ἔχουν θέση σ' ἕνα ποίημα γραμμένο στὴ ζωντανὴ γλῶσσα, στὴ γλῶσσα τοῦ μεγάλου συνωνύμου σας ποιητοῦ, ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ὁποίου σας εὐχόμεθα νὰ βαδίσετε. Δ. Ι. Δ. Τὸ ποίημά σας κοινό. Ἂν εἶταν περισσότερο πετυχημένο στὴ σύνθεση θὰ εἶταν ἕνα καλὸ τραγουδάκι. Δῆμον Βλάχον, Ἐνταῦθα. Τὰ ποιήματά σας ἔχουν κάτι ἀπὸ τὴν ποίησιν τοῦ πατριώτη σας τοῦ Κρυστάλλη, ἀλλὰ εἶνε ἀκόμη πολὺ ἀτελῆ. Μὲ τὸν καιρὸν φανταζόμεθα ὅτι θὰ ἐξελιχθῆτε καλλίτερα. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ μελετήσετε. Μαρσύαν. Ὄχι κακὸ τὸ ποίημα σας. Τεχνικῶς μάλιστα ὡρισμένα του τετράστιχα ἀρτιώτατα. Μόνο ποὺ σὲ μερικὰ μέρη πέφτετε σὲ κοινοτυπίες. Π. Δ. Τὸ διηγημά σας γραμμένο κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς τῆς κόλλας καὶ σὲ ἀφόρητη καθαρεύουσαν. Ι. Πετραΐσιον, Κολωνοθοῦ. Φανταζόμεθα ὅτι τὸ ποίημα ποὺ μας στέλνετε, τὸ στέλνετε γιὰ ν' ἀστειευθῆτε. Γ. Παπαγιαννόπουλον, Ἄργος. Ὑποθέτομεν ὅτι ἡ ἀνταπόκρισή σας ἐδημοσιεύθη. Κοιτάξτε στὰ προηγούμενα φύλλα. Β. Ἀράπην, Ναύσταθμον. Τὸ ποίημά σας δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὡς μὴ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κεκανονισμένου τριδράχμου. Λογοτέχνην Ζ. Καὶ τὸ δικό σας διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, παρ' ὅλο τὸ ψευδώνυμόν σας, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς ξαφνιάσει. Δαραΐον Ἀρκάδα, Καστρί. Τὸ ποίημά σας δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὡς μὴ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κεκανονισμένου τριδράχμου. Γιούλην Κάρλην. Τὸ ποίημά σας ὡς ἰδέα πολὺ καλό, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσις καταστρέφει σὲ ὡρισμένα σημεῖα τὴν ἔμπνευση. Ὁπωσδήποτε οἱ στίχοι σας εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποὺ λαβαίνουμε καὶ γι' αὐτὸ ἡ κριτική μας εἶνε κάπως αὐστηρά. Τὸ «Στερνὸ Τριαντάφυλλο» τοῦ Moore καλὰ μεταφρασμένο καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ.

Εἶν' τὸ στερνὸ τριαντάφυλλο ποὺ μοναχό του ἀνθίζει,
οἱ συντροφοί του χάθηκαν σὲ μιὰ χιονένια κάσσα,
κανένα λούλουδο σιμά, καὶ στ' ἄδικα πασκίζει
νὰ βρῇ ἀντιφέγγισμα γλυκό, ἀνάσα στὴν ἀνάσα !..

Δὲ θὰ σ' ἀφίσω λούλουδο μὲς στὸ κλαρὶ μονάχο
σὰν τ' ἄλλα κοιμηθήκανε, ἄντε κα ἰσύ κοιμήσου !...
Τὰ πέταλά σου θὰ σκορπῶ στὸ δροσερό σου τάφο,
ἐκεῖ ποὺ δίχως μυρουδιά, νεκροὶ εἶν' οἱ συντροφοί σου !...

Ἔτσι κι' ἐγὼ θὰ πάω μακρυά, οἱ φίλοι σὰν μ' ἀφίσουν,
καὶ τῆς Ἀγάπης ὁ λαμπρὸς ὁ κύκλος θὰ μαυρίσῃ.
Σὰν οἱ καρδιὲς π' ἀγάπησαν ἀληθινὰ θὰ σβύσουν
σὲ τέτοιο κόσμο θλιβερό, ποιὸς θὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ ;

Ι. Φραγκάκην. Στὴν ἀρχὴ τὸ χειρόγραφό σας τὸ πήραμε γιὰ συμβολαιογραφικὴ πράξι, ἀλλά, δυστυχῶς, κατόπιν, ἀνακαλύψαμε πῶς εἶταν ποίημα. Ἐρρίξαμε δύο τρεῖς ματιὲς καὶ εἴδαμε ἕνα σώριασμα πολὺ κοινῶν σκέψεων. Γιατὶ δὲν γράφετε σύντομα πράγματα. Σήμερα διατρέχουμε τὴν ἐποχὴ τοῦ γοργοῦ. Πυνε πιὰ τὰ «μακαρόνια» τῶν παλαιῶν ποιητῶν.

Γ. Μ. Ἐνταῦθα Τὸ ποίημά σας, δυστυχῶς, παρ' ὅλην τὴν ἀρκετὰ ποιητικὴν πνοὴν ποὺ τὸ διαπνέει, ἄτεχνον. Φροντίσατε τὰ μάθετε μετρικὴ γιὰ νὰ παρουσιάσετε καλὰ πράγματα.

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀποβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέραν καὶ ἠθικωτέραν μόρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ ἐπωφελούμενον πρὸς τοῦτο τῆς πρωτοφανοῦς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἐκδιδόμενα εἰς κομψούς, καλοτυπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἰνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων της, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς των ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμή των εἰνε εὐθηνοτάτη.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κάτωθι ἀριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) Ἡ «ΣΟΝΙΑ» τῆς διασήμου Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαρίθμους ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην «ΣΟΝΙΑ», γύρω ἀπὸ ἕνα τρυφερὸν ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἤθη τῆς Ρωσσικῆς ζωῆς. Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 12, ἐξωτερικὸν δρχ. 20.

2) Ἡ «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Ἡ Λάγκερλεφ ε νε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ παγκόσμιον φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὰ ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν διὰ τὴν ἀριστουργηματικὴν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ». Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 12, ἐξωτερικὸν δρχ 20.

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ συγγραφέως τῶν «ΜΠΟΕΜ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, μὲ τοὺς ἔρωτάς των, τὴν ἀμεριμνησίαν, τὴ φτώχεια τους, ζωγραφίζεται μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΡΗΣ» τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι προκαλοῦν δάκρυα. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἐξωτ. δρχ. 20.

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἄγγλου συγγραφέως ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ. Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. Ἐσωτ. δρχ. 12, ἐξωτ. δρχ. 20.

5) Αἱ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν ποιητῶν ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, εἶνε ἕν' ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα τῆς μεγάλης Τέχνης. Ἕνα τρομερόν, ἀφάνταστον ταξεῖδι εἰς τὸ Νότιον Πόλον ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν του. Ἐσωτερ. δρχ. 12, ἐξωτ. δρχ. 20.

6) Ἡ «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ μεγαλειτέρου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ. Εἰνε ἡ ἱστορία τοῦ ἁγνοτέρου ἔρωτος ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται εἰς τὸ πλέον μιχρεαστικὸν περιβάλλον ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἀπειλὴν τοῦ περιεργοτέρου τύπου φιλαργύρου πατρός. Ἐσωτ. δρ. 18, ἐξωτ. δρ. 30.

7) Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. Ἡ «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διαδραματίζεται εἰς τὸν Νότιον Πόλον, τοῦ ὁποίου προβάλλει τὸ τρομερὸν καὶ ἀδυσώπητον αἴνιγμα περιστοιχισμένον ἀπὸ πτώματα. Ἐσωτερικὸν δρχ. 18, ἐξωτερικὸν δρχ. 30.

8) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ. Εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον δημοσιευθὲν πρό τινος εἰς τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἐσημείωσε πρωτοφανῆ θρίαμβον. Κάθε σύστασις διὰ τὸν «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» περιττεύει. Ἐρωτήσατε ἕνα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ὁποιονδήποτε, διὰ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ σχετικῶς.
(Σελίδες πλέον τῶν 450) Ἐσωτ. δρχ. 25, Ἐξωτ. δρχ. 40.

καὶ 9) Ὁ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, ὅστις ἀποτελεῖται ἐκ 640 σελίδων. Ἐσωτ. δρχ. 40. ἐξωτερ. δρχ. 60.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ὁ Β' ΤΟΜΟΣ τοῦ «Μπουκέτου» χρυσόδετος. Ἐσωτερικοῦ δρχ. 175, ἐξωτερικοῦ μία λίρα Ἀγγλίας.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Ἐκδρομεῖς Πρόσκοποι τοῦ Συστήματος Ὁμάδων Ἰωαννίνων μὲ τὸν Ἰδρυτὴν Ἀρχηγονκ. Γεωργ. Βαρβαρέτον καὶ τοὺς Ὑπαρχηγοὺς Ἀλκιβ. Μάνθον, Εὐρ. Γιαννακὸν καὶ Γεωργ. Παπᾶν εἰς την Ἀκρόπολιν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον 10.000.000

Ἀποθεματικὸν 1.400.000

25 Καταστήματα

Τὸ πυκνότερον δίκτυον ἀντ)τῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζικὴν ἐργασίαν ὑπὸ λίαν συμφέροντας ὅρους.

Δέχεται καταθέσεις ὄψεως προθεσμίας, καὶ μὲ προειδοποίησιν μὲ ἐπιτόκια ἀνάλογα τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπικρατούντων εἰς τὰς σημερινὰς τοποθετήσεις ἐπιτοκίων.

ΑΘΗΝΑΙ ΤΗ: 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

Ο "ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ„

Τὸ ἀριστουργηματικὸν μυθιστόρημα τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ ἔγινε ἀνάρπαστον κυκλοφορῆσαν εἰς φυλλάδια πωλεῖ ἤδη εἰς τόμους ἐξ 640 σελίδων μεγάλου σχήματος. πρέπει νὰ μείνει κανεὶς ποὺ νὰ μὴ διαβάσει τὸν ΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ„. Εἶνε τὸ μυθιστόρημα προκαλεῖ κάθε εἶδος συγκινήσεως.

Πωλεῖται δρ. 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ » 60 » » Ἐξωτερικὸν

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ τὰ κάτωθι βιβλία : «Διηγήματα» Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου. «Τέχνη καὶ Φρενοπάθεια» Πετρ. Ἀποστολίδη. «Δημοτικὰ Ἑλλην. Τραγούδια» Φωριέλ. «Ὁ Ἀποκεφαλιστὴς» Π. Φεβάλ. «Ὁ Κυφὸς» Π. Φεβάλ. «Πὼς Κλαῖμε τὸν Θάνατο τῆς Ἀδελφῆς» Κ. Παλαμᾶ. Γράψατε πρὸς τὸ «Μπουκέτο».

Εἰς τὰ γραφεῖα μας πλὴν τῶν ἐκδοσεων τῆς «Βιβλ... του «Μπουκέτου» καὶ δύο ... δόσεις τὸ «Ἡμερολόγιον μιᾶς ... τευμενης», ἀντὶ δραχ. 12 καὶ ... μαντσο ἀειμνήστου λογοτέχνου ... τωνος Ροδοκανάκη «Μεσα στὰ ... μιὰ» ἀντὶ δραχ. 6.

NEON
ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΦΦΕΚΟΠΤ...
& ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ...
ΧΡΗΣΤΟΥ ΣΧΟΙ...
ΓΩΝΙΑ ΓΡΑΒΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 32...

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ - ΧΑΛΒΑΔΟΠΗΤΑΣ
ΔΑΝΙΟΛΟΥ - ΣΥΡΟΥ

Εἰδοποιεῖ τοὺς κ.κ. πελάτας του καὶ τὸ ἀξιότιμον κοινὸν ὅτι πρὸς καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τούτων ἵδρυσεν ἐν Πειραιεῖ παρὰ τῇ Λεωφόρῳ Γεωργίου τοῦ Α'. (Μέγαρον Σκαρμούτσου) πρατήριον τῶν εἰδῶν του καὶ ἐν γένει εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς, ὅπερ θέλει λειτουργήσει ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.

(Ἐκ τοῦ Ἐργοστασίου Σύρου

ΦΥΣΙΓΓΙΑ ΒΑCΗΜΑΝΝ
Renard—Rottweil
κυνηγίου— Tir—aux—pigeons
Παρελήφθησαν
ΚΙΜΩΝΟΣ Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ
ΛΕΚΚΑ 21

ΕΛΩΔΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΙ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΧΡΥΣ...
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ ΠΛΑΣΜΩΔΙΑ LAVERAN
Θέρμες—Σπλῆνα
Θεραπεία διὰ τῆς
ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ
Σ. ΤΖΑΜΑΛΗ

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ εἶνε τὸ τελειότερον ... ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον κατὰ τῶν ἑλωδῶν ... τῶν. Χιλιάδες κατ' ἔτος πασχόντων εὑρίσκουσι τὴν ... ρίαν των διὰ τῆς Ἀντιπλασμωδίνης. Οἱ καλλίτεροι ... καὶ φαρμακοποιοὶ βεβαιοῦσι τὰ θαυμάσια ἀποτελέσ... τῆς Ἀντιπλασμωδίνης. Θεραπεία ἐντὸς 8 ἡμερῶν ... νηστείας καὶ διαίτης.

«ΦΑΜΑ» Πανεπιστημίου ...